

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ಜನವರಿ 1979

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ಪ್ರಶ್ನೋತ್ತರಗಳು	... ೬	ಸಮುದ್ರಮಂಥನ	... ೩೩
ಲಬ್ಧಪ್ರಣಾಶ	... ೭	ಭಟರ ಮುಷ್ಕರ	... ೩೭
ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣ	... ೧೦	ಎಟಕುವಹಾಗೆ	... ೩೯
ಬಯಲಾದ ಮಾಯೆ	... ೧೯	ಬಣ್ಣ ಬದಲಾದ ಕೋಳಿ	... ೪೦
ಹೊಡಂದಿರ ಪ್ರಭಾವ	... ೨೩	ಬೂಚಣ ಬೂಚಣನೇ !	... ೪೩
ನಂಬುಗೆ ತಪ್ಪಿತು	... ೨೪	ಭೂತಬಿಟ್ಟಿತು	... ೪೬
ಮಕ್ಕಳ ಡೇರೆ	... ೨೮	ದೇವೀಭಾಗವತ	... ೫೦
ನಡೆಯದ ರೂಪಾಯಿ	... ೩೧	ಮಾಯಾ ಮತ್ಸ್ಯ ಕನ್ಯೆ	... ೫೯

ಚಂದಮಾಮ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು: 'ಚಕ್ರ ಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು: ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

'ಬಾಲ ಸಂವತ್ಸರವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ಈ ವರ್ಷದ ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ "ಮಕ್ಕಳ ದೇಶ" ಎಂಬ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಯೊಂದಿದೆ. ಅದರಂತೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸು ಬರುವಂತಾದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಸಂತೋಷವಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಅನಿಸಬಹುದು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡವರಿಗಿರುವಷ್ಟು ವಿರೋಧ ಭಾವವಿರದು; ಈರ್ಷ್ಯಾಸೂಯೆಗಳಿರದು. ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಹರ್ಷಗೊಳ್ಳುವ ಹೂ ಮನಸ್ಸು. ಅಂತಹ ಮನಸ್ಸು ಯಾರಿಗೆ ಬೇಡ ?

ಅನುರವಾಣಿ

ಕಿಂತಯಾ ಕ್ರಿಯತೇ ಧೇನ್ವಾ
ಯಾ ನ ಸೂತೇ ನ ದುಗ್ಧದಾ?
ಕೋರ್ಥಂ ಪುಕ್ತೇಣ ಚಾತೇನ
ಯೋ ನ ವಿದ್ವಾನ್ನಭಕ್ತಿಮಾನ್ ?

[ದನವು ಗೊಡ್ಡಾಗಿ ಹಾಲುಕೊಡದೇ ಹೋದರೆ ಏನು ಲಾಭ? ವಿದ್ಯೆಯೂ
ವಿನಯವೂ ಇಲ್ಲದ ಮಗನು ಏತಕ್ಕೆ ?]

ಸಂಪುಟ: ೭೨

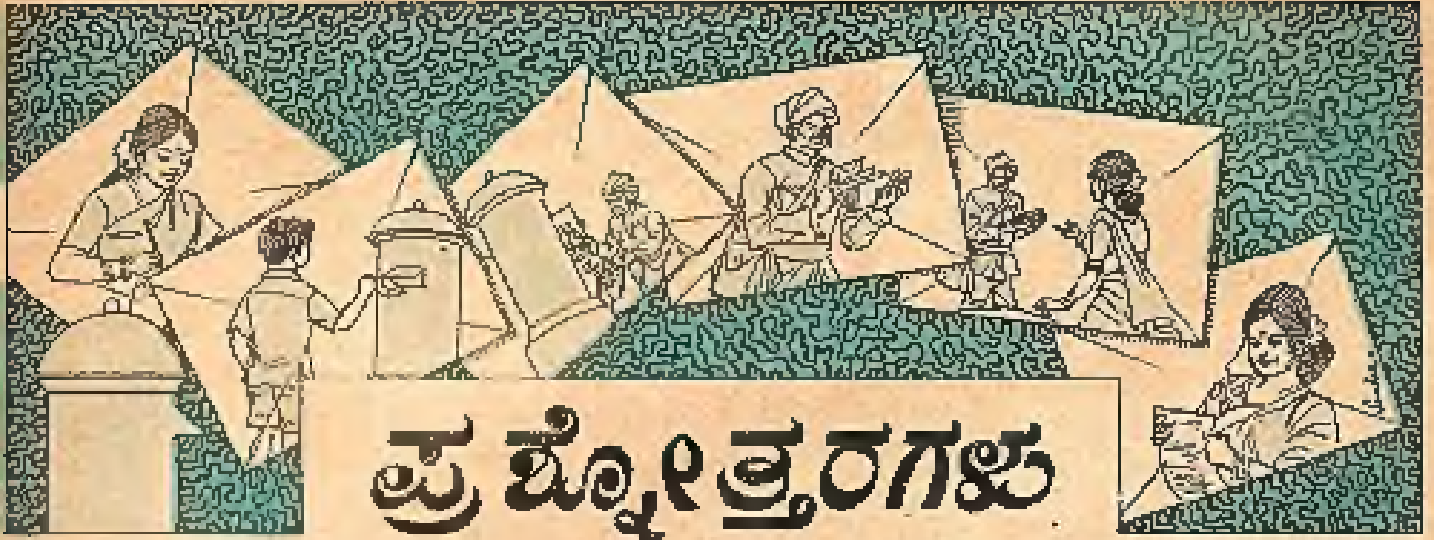
ಜನವರಿ '೭೯

ಸಂಚಿಕೆ: ೧

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೨೫

:: ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೧೫-೦೦

ಪ್ರಶ್ನೋತ್ತರಗಳು

ಸುಧಾಕರ್ 'ಬಂಧು', ಅಕ್ಕೀರ್ (ರಾಜಾಸ್ಥಾನ್)

ಪ್ರ: ಈ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರನ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ, ಅದರ ಪ್ರಭಾವವು "ಚಂದ್ರಮಾಮ"ದ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದೆ ಹೇಳುವಿರಾ ?

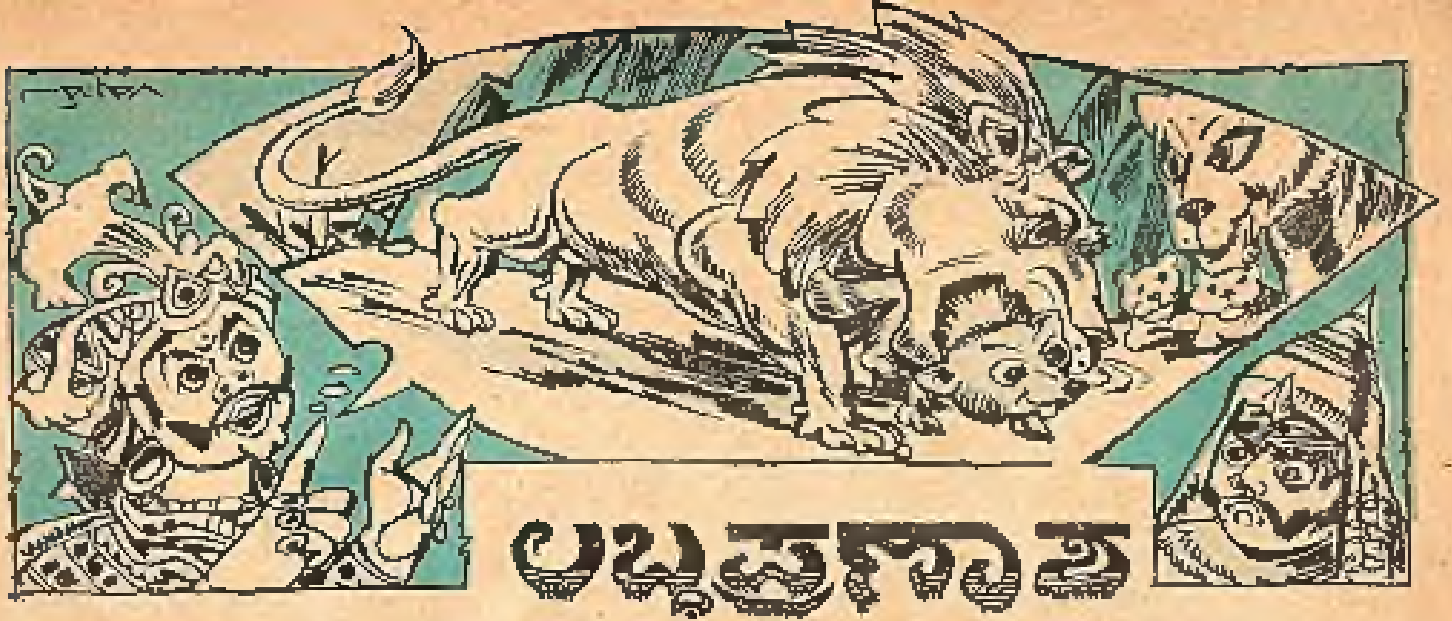
ಉ: ಖಗೋಳಶಾಸ್ತ್ರದ ಹುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದಲೂ ಚಂದ್ರನನ್ನು ಕುರಿತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ಅದರೂ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರನು ಮನುಷ್ಯಪಾತ್ರದಂತೆ ಆಡಿದ್ದಾನೆ. ನಮ್ಮ "ಚಂದ್ರಮಾಮ" ಎಂಬುದು ಸಂಕೀರ್ತನಾಮ ಮಾತ್ರವೇ. ಈ ಸಂಕೀರ್ತ ನಾಮಕ್ಕೂ ಅಸಲು ಚಂದ್ರನ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಗೂ ಏನು ಸಂಬಂಧವಿದೆ ?

ಕೆ. ಜಿ. ಸರಳಕುಮಾರಿ, ಕೆ. ಜಿ. ಹೇಮಲತ, ಕುಪ್ಪಂ (ಅಂಧ್ರ)

ಪ್ರ: ಚಂದ್ರನಿಗಿಂತಲೂ ನಕ್ಷತ್ರವು ಎಷ್ಟು ಪಾಲು ದೊಡ್ಡದು ? ಚಂದ್ರನುಂಟಲಕ್ಕೂ ನಕ್ಷತ್ರ ಮಂಡಲಕ್ಕೂ ಎಷ್ಟು ದೂರ ?

ಉ: ಯಾರೋ ಅಗತ್ಯವೆನಿಸಿದ ವಿರ್ಚಾಡಿಸಂತ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ನಮಗೆ ಸೂರ್ಯನೂ (ನಕ್ಷತ್ರ) ಚಂದ್ರನೂ ಒಂದೇ ಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಸೂರ್ಯನು ಚಂದ್ರನಿಗಿಂತ 300 ಪಾಲು ಹೆಚ್ಚು ದೊಡ್ಡ ವನು. ಆದರೆ ಸೂರ್ಯನೊಬ್ಬ ನಕ್ಷತ್ರ ಪರಿಮಾಣಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಚಂದ್ರನ ಪರಿಮಾಣವು 10 ಸಾವಿರ ಪಾಲಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಲು. ಇಷ್ಟಲ್ಲದೆ ಸೂರ್ಯನಿಗಿಂತ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಪಾಲೂ, ಲಕ್ಷ ಪಾಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವ ನಕ್ಷತ್ರಗಳೂ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿವೆಯಂತೆ.

ಚಂದ್ರನು ನಮಗೆ 240 ಸಾವಿರ ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಕೆಲವುಂದಿ ಶಾಸ್ತ್ರವೇತ್ತರು ಚಂದ್ರನನ್ನು ಭೂಮಿಗೆ ಉಪಗ್ರಹವೆಂದು ಹೇಳದೆ ಭೂಮಿಯನ್ನೂ ಚಂದ್ರನನ್ನೂ ಸೂರ್ಯನ ಜಂಟಿಗ್ರಹಣೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದುದರಿಂದ ಭೂಮಿಯವೂ ಚಂದ್ರನವೂ ಒಂದೇ ಮಂಡಲವನ್ನಲಮದು. ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ತುಂಬಾ ದೂರ ದೂರವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಸೂರ್ಯನು ನಮಗೆ ಸ್ನಿಹಿತ ನಕ್ಷತ್ರ. ಭೂಮಿಯೂ ಚಂದ್ರನೂ ಸೂರ್ಯನ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಇವೆ. ಸೂರ್ಯನ ತರುವಾದು ನಮಗೆ ಹತ್ತಿರದ ನಕ್ಷತ್ರ 22 ಲಕ್ಷ ಕೋಟಿ ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ 30 ಲಕ್ಷ ಪಾಲು ಹೆಚ್ಚಿನ ದೂರದಲ್ಲಿದೆ. ನಕ್ಷತ್ರಮಂಡಲವು ಸರ್ವವ್ಯಾಪ್ತವಾದುದು.

ಲಬ್ಧಪ್ರಾಣತ

೬೬

ರಾಜನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಕುಂಬಾರನು, "ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ, ನನಗೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನೆಂದು ಹೆಸರು. ಕುಂಬಾರ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು. ಹಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಈ ಗಾಯವು ಅಯುಧದ ಪೆಟ್ಟಿನಿಂದ ಉಂಟಾದದ್ದಲ್ಲ. ಒಂದುಸಾರಿ ನಾನು ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಕಳ್ಳ ಕುಡಿದು ಜೋಲಿಹೊಡೆದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹರಿತವಾದ ಮಡಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದೆ. ಆಗ ಉಂಟಾದ ಗಾಯದ ಮಚ್ಚಿ ಇದು." ಎಂದನು.

ರಾಜನು ಮುಖ ಚಿರುಟಿಸಿ "ಭೆಛೆ! ನಾನಂತಹ ಅವಿವೇಕಿ! ಇವನ ಯೋಧನಂಥ ರೀತಿಯನ್ನೂ, ಭಯಂಕರ ಗಾಯದ ಮಚ್ಚಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ಮೋಸಹೋದನಲ್ಲ!" ಎಂದುಕೊಂಡು, "ನಿನಗೆ ಸರಿಹೋಗುವ ಕೆಲಸ ಇದ್ದಲ್ಲಿ, ನಿನಗೆ ನಮ್ಮ ಸೇವೆಗೆ ಬೇಡ. ನಿನಗೆ ತಕ್ಕ ಕೆಲಸ ಎಲ್ಲಿದೆಯೋ ಹುಡುಕಲು ಈಗಲೇ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗು" ಎಂದನು.

ಆಗ ಕುಂಬಾರ, "ಪ್ರಭುಗಳೇ! ನನ್ನನ್ನು ಹೋಗೊಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬೇಡಿ. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಧೈರ್ಯವನ್ನೂ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ

ನೋಡಿರಿ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸುವನೆಂಬ ಧೈರ್ಯ ನನಗಿದೆ. ನನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆಯ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಇದೊಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂದರ್ಭ ಪ್ರಭುಗಳೇ!" ಎಂದನು.

"ನೀನು ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯಾದರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊರಡಿಸದೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿನ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ, 'ಎಲೋ ಕಂಡಾ, ನೀನು ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಯಾದರೂ ಎಲ್ಲಾ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಮಗುಚಿಮಗುಚಿ ಓದಿದವನಾದರೂ, ಸುಂಬರನಾಗಿದ್ದರೂ ನಿಮ್ಮ ಪಂಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು ಆನೆಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಾರ' ಹೋಗಪ್ಪಾ!" ಎಂದನು ರಾಜ.

"ತಾವು ಹೇಳುವ ಆ ಕಥೆ ಎಂಥದೋ? ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡುವಿರಾ?" ಎಂದು ಕುಂಬಾರನು ಕೇಳಲು, ರಾಜನು ಹೀಗೆಂದನು:

ಹಿಂಹಿಣಿ ಬೆಳೆಸಿದ ನರಿ

ಒಂದು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಸಿಂಹವೂ ಗಂಡು ಸಿಂಹವೂ ಜತೆಯಾಗಿದ್ದವು. ಹೆಣ್ಣು ಸಿಂಹವು ಎರಡು ಮರಿಗಳನ್ನು ಈಸಿತು. ಆಗ ಹೆಣ್ಣು ಸಿಂಹಕ್ಕೆ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋಗಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡುಸಿಂಹವೇ ದಿನಾ ಬೇಟೆಗೆ

ಹೋಗಿ ಕಾಡುಕಾಡು ಅಲೆದು ಯಾವುದೋ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತಂದು ಹೆಣ್ಣುಸಿಂಹಕ್ಕೆ ಅಹಾರವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ಗಂಡುಸಿಂಹವು ಮೃಗಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಕತ್ತಲೆಯಾಗುವವರೂ ಕಾಡು ಪೂರಾ ತಿರುಗಿದರೂ ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿಯೂ ಸಿಗದೇ ಹೋಯಿತು.

ಅದು ಬೇಸರದಿಂದ ತನ್ನ ಗುಹೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಕ್ಕೊಂಡು ನರಿಯ ಮರಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದು ಇಬ್ಬರ ಹಸಿವೆಗಂತೂ ಸಾಲದು. ಎಳೆಮರಿಯಾದ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಿಂಹವು ಕನಿಕರಗೊಂಡು ಅದನ್ನು ಕೊಲ್ಲದೆ, ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಹೆಣ್ಣುಸಿಂಹಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿತು.

“ನನಗೆ ತಿನ್ನಲು ಏನೂ ತರಲಿಲ್ಲವೇ ಪ್ರಿಯಾ?” ಎಂದು ಹೆಣ್ಣುಸಿಂಹ ಸಂದೇಹದಿಂದ ಕೇಳಿತು. “ಪ್ರಿಯಳೇ, ನನಗೆ ಈ ನರಿಮರಿಯ ಹೊರತು

ಈ ದಿನ ಬೇರೆ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಕೂಡಾ ನಮ್ಮ ಹಾಗೆ ನವಿಗಳಿರುವ ಮಾಂಸಾಹಾರಿ ಪ್ರಾಣಿಯೇ. ತೀರ ಎಳೆಮರಿ. ಅದಕ್ಕೇ ನಾನಿದನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಪ್ರಾಣವೇ ಹೋಗುವುದಾದರೂ ಸ್ವೀಯನ್ನೂ, ಲಿಂಗಧಾರಿಯನ್ನೂ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನೂ, ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುವವರನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲಬಾರದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗ ನೀನು ಬಾಣಂತೀ ರೋಗದವಳು. ಅರೋಗ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಅಹಾರ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿರುವುದರಿಂದ ಈ ನರಿಯ ಮರಿಯನ್ನು ಕೊಂದು ತಿಂದುಬಿಡು. ನನಗೆ ಈ ದಿನ ಉಪವಾಸವಾದರೂ ಬೆಂಕಿಯಿಲ್ಲ. ನಾಳೆ ಬೇರೆ ಕಾಡಿಗಾದರೂ ಹೋಗಿ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಒಳ್ಳೇ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ತರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಿತು ಸಿಂಹ.

“ಪ್ರಿಯನೇ, ಎರೇ ಮರಿ ಅಂತ ನೀನೇ ಕೊಲ್ಲದೆ ಬಿಟ್ಟಿರುವಾಗ ಹೆಣ್ಣಾಗಿ ಮಾತ್ಸ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿದ್ದು ಕೇವಲ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ಕೊಂದೇನು? ಅವಶಾನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ನಿಹಿದ್ವವಾದ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಬಾರದೆಂದೂ, ಕರ್ತವ್ಯ ಬಿಡಬಾರದೆಂದೂ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಹೇಳುತ್ತವಲ್ಲವೇ? ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಈ ನರಿಯ ಮರಿಯನ್ನು ನನ್ನ ಮೂರನೇ ಮಗನ ಹಾಗೆ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಒಂದುದಿನ ಉಪವಾಸವಿರಲು ನನಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.” ಎಂದು ಹೆಣ್ಣು ಸಿಂಹವು ನರಿಯ ಮರಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಹಾಲು ಕುಡಿಸಲು ಎಳೆದು ಅಪ್ಪಿ ಕೊಂಡಿತು.

ಬಲವರ್ಧಕವಾದ ಸಿಂಹದ ಹಾಲು ಕುಡಿದು ನರಿಯ ಮರಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಬರಿಪ್ಪವಾಗಿ ತಯಾರಾಯಿತು. ಸಿಂಹದ ಮರಿಗಳೂ ನರಿಯ ಮರಿಯೂ ತಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಜಾತಿ ಭೇದವನ್ನು ಅರಿಯದೆ ಮೂರು ಅಗ್ನಿತಮ್ಮಂದಿರಂತೆ

ಬೆಳೆದು ಕಲಿತು ಕೂಡಿ ಆಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುವು. ಹೀಗೆ ರಲು ಒಂದು ದಿನ ಅವುಗಳು ವೂರೂ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವುಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಕಾಡಾವೆಯ ದರ್ಶನವಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಸಿಂಹದ ಮಕ್ಕಳು ರೋಷಗೊಂಡು ಅದರ ಮೇಲೆ ಹಾರಲು ನೋಡಿದುವು.

ಆಗ ನರಿ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ, "ಬೇಡ ಬೇಡ್ರೀ! ಅದರ ತಂಟೆಗೆ ಹೋಗಬೇಡಿ! ಅದು ಚಾಕಿ ಶತ್ರು! ಮಹಾಬಲದ್ದು!" ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿ, ಸಿಂಹದ ನಿವಾಸದ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿಹೋಯಿತು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಿಂಹದ ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡಾ ತಮ್ಮ ಅಣ್ಣನ ಓಡಿದ ವೈಖರಿಯಿಂದಾಗಿ ಉತ್ತಾಪ ಕಂಡು ಅನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸರಿದುವು. ಶಕ್ತಿವಂತ ನಾದ ನಾಯಕನು ತನ್ನ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಒಂದು ಸೈನ್ಯ ವನ್ನೇ ಉತ್ತೇಜನ ಗೊಳಿಸಬಲ್ಲನು. ಆದರೆ ಅವನು ಪುಕ್ಕಲನಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಮೊದಲೇ ಓಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ಸೇನೆಯ ಧೈರ್ಯವೆಲ್ಲಾ ಸೋರಿಹೋಗಿ ಪಲಾಯನ

ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತದೆ! ನರಿಯ ವರ್ತನೆಯಿಂದಾಗಿ ಸಿಂಹದ ಮರಿಗಳೆರಡೂ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರೊಂದಿಗೆ ಅಣ್ಣನ ಪುಕ್ಕಲು ತನ ವನ್ನೂ, ಅದು ಅನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿ ಓಡಿಮಾ ದನ್ನೂ ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದುವು.

ಆಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ನರಿಮಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಅದರ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪು ಕೆಂಪಾದುವು. ತುಟಿಗಳು ನಡುಗಿದುವು. ಅದು ತನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನು ಕೆಟ್ಟ ಕೆಟ್ಟ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಕಾಡೆಲ್ಲಾ ಮಾವೋಳಗುವಂತೆ ಬಯ್ಯಲು ತೊಡಗಿತು.

ಅದರ ಸಿಡುಕಾಟದ ಪ್ರವರ್ತನೆಯಿಂದ ಸಿಂಹದ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಸಿಟ್ಟು ಬರತೊಡಗಿತು. ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ಸಿಂಹನು, ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ನರಿಮಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತವೆಂದುಕೊಂಡು, ತಾನು ಹಾಲು ಕುಡಿಸಿ ಬೆಳೆದ ನರಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಅದರೊಂದಿಗೆ, "ಅಪ್ಪಾ, ಇವರನ್ನು ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಅನ್ನಬಾರದು. ಇವರು ನಿನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರಲ್ಲವೇ?" ಎಂದಿತು.

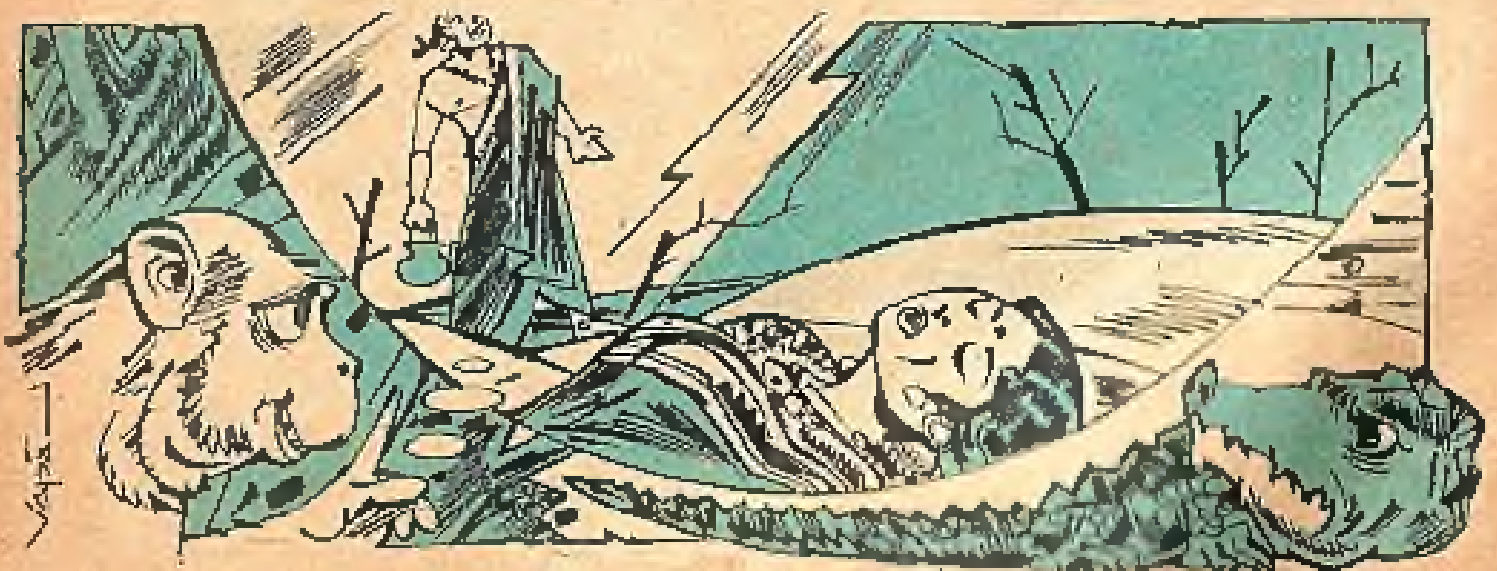
ಈ ಮೃದುವಾದ ಮಾತಿಗೆ ನರಿ ನೂರು ಪಾಲು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ. "ಇವರಿಗೆ ನಾನು ಧೈರ್ಯದಲ್ಲಾಗಲೀ, ರೂಪುರೇಷೆಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ಕಡಮೆ ಯಾಗಿದ್ದೇನೆಂದು ಹೀಗೆ ಎಟಕರಿಸುತ್ತಾರೆ? ನಾನು ನನ್ನ ಅತ್ಯಗೌರವ ಕಾಪಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಇವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲದೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ!" ಎಂದಿತು.

ಹೆಣ್ಣು ಸಿಂಹವು ಬರುವ ನಗುವನ್ನು ತಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತ. "ಆಪ್ತಾ, ನೀನು ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಯಾಗಿರ ಬಹುದು, ಓದಿಕೊಂಡವನಾಗಿಯೂ ಇರಬಹುದು, ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿನವರಾರೂ ಆನೆಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಾರರು, ಆದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಮಾತು ಮನಸ್ಸು ಕೊಟ್ಟು ಕೇಳು. ನೀನು ಹುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನರಿ, ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಕನಿಕರ ಪಟ್ಟು ನನ್ನ ಹಾಲು ಕುಡಿಸಿ ಬೆಳೆಸಿದೆ. ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಇನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವರಾದುದರಿಂದ ನೀನು ನರಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರಿನ್ನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನೀನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ ನಿನ್ನ ನರಿಗಳ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಬದುಕಿ ಕೊಂಡಿರು. ಅದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಬೇಗದಲ್ಲೇ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಹಾನಿ ಒಂದಿತ್ತು!" ಎಂದು ಹೇಳಿತು. ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನರಿ ಪ್ರಾಣಭೀತಿಯಿಂದ ನಡುಗುತ್ತ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ನರಿಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿತು.

ರಾಜನು ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಕುಂಬಾರನೊಂದಿಗೆ. "ಈಗ ಗೊತ್ತಾಯಿತೇ? ಯಾರೊಡನೆ ಯೂ ಮಾತಾಡಬೇಡ. ನೀನೊಬ್ಬ ಕುಂಬಾರನೆಂದು ನಮ್ಮ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಅವರೆಲ್ಲ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂದಾರು!" ಎಂದನು. ಕುಂಬಾರನು ಮತ್ತೇನೂ ಹೇಳದೆ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಕೋತಿ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಮೊಸಳೆಗೆ ಹೇಳಿ, "ಗೊತ್ತಾಯಿತೇ ಮೂರ್ಖನೇ! ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗಾಗಿ ನೀನು ಮಿತ್ರ ದ್ರೋಹಕ್ಕೆ ತಲೆ ಹಾಕಿ, ಅವಳ ಪ್ರೇಮವನ್ನೂ, ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನೂ ಸಂಪಾದಿಸ ಬೇಕೆಂದಿರುವಿ ಯಲ್ಲವೇ? ಆದರೆ ಹಿಂದೆ ನಡೆದ ಒಂದು ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಹೆಂಡತಿಯೊಬ್ಬಳು ಒಬ್ಬ ಕುಂಟ ಭಡವನಿಗಾಗಿ ತನ್ನವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ಅರ್ಧಾಯುಷ್ಯವನ್ನೇ ತನಗೆ ಧಾರೆಯೆರೆದ ಗಂಡನನ್ನೇ ಕೊಲ್ಲಲು ಸಿದ್ಧಳಾದಳಲ್ಲಾ? ಅಂಥ ಹೆಣ್ಣಿನ ಸಂತೋಷಕ್ಕಾಗಿ ನೀನು ಇಂಥ ದ್ರೋಹ ಮಾಡುವುದೇ, ನಿನಗೆ ಯಾವ ನರಕ ಕಾದಿದೆಯೋ? ಛೇ ಛೇ!" ಎಂದಿತು ನರಿ.

"ಅದು ಯಾವ ಹೆಣ್ಣಿನ ಕಥೆ?" ಎಂದು ಮೊಸಳೆ ಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಕೋತಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳತೊಡಗಿತು.

ಬಯಲಾಡಮಾಯ

ಮತ್ತೆ ಮನೆಯವಾಗಿ ಹೋದ ಬೇತಾಳದ ಹಿಂದೆಯೇ ರಾಜಾತ್ರಿವಿಕ್ರಮನೂ ಹೋಗಿ ಕೊಂಬೆ ಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಶವವನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ತನ್ನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಎಂದಿನಂತೆ ಮೌನವಾಗಿ ಸ್ಮಶಾನದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಶವದೊಳಗೆ ಆವೇಶಿತವಾಗಿದ್ದ ಬೇತಾಳವು ಮೂತಾಡಲು ತೊಡಗಿ, ಎಲೈ ಮಹಾರಾಜನೇ, ನೀನು ಈ ಶವವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಯಾವ ಮಹಾಕಾರ್ಯ ಸಾಧಿಸಲು ಹೊರಟಿರುವೆಯೋ ನಾಸರಿಯೆ. ಒಂದುವೇಳೆ ನಿನ್ನ ಸಾಧನೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳು ಕೆಡುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ನಿನಗೆ ಧರ್ಮಯ್ಯನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ದಾರಿಯು ಶ್ರಮ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕಥೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ನಡೆ" ಎಂದು ತೇಳಿ ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು:

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮಹಾನಗರದಲ್ಲಿ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಕಳ್ಳತನವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇಬ್ಬರು ಕಳ್ಳರಿಗೆ ಅದೇ ಕೆಲಸ. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನ ಹೆಸರು ಧರ್ಮಯ್ಯ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಗುಂಗಯ್ಯ. ಇವ

ಬೇತಾಳಕಥೆಗಳು?

ಮಾಟ ಬೆರವನ್ನು ಕೂಡಾ ಕೊಟ್ಟನು. ಇಷ್ಟು ಗೌರವ ಪಡೆದ ಈ ಧರ್ಮದಾತನು ದೊಡ್ಡ ಕಳ್ಳನೆಂಬುದು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ತನ್ನ ಜತೆಗಾರ ನೆಂಬ ಗುಟ್ಟನ್ನು ಗಂಗಯ್ಯನೂ ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸ ರಿಲ್ಲ. ಅವರವರ ಕೆಲಸ ಅವರವರು ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ರಾಜನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಪದೇಪದೇ ಒರುವ ಕಳ್ಳತನ ಗಳ ದೂರುಗಳಿಂದ ಚಿಂತೆ ಹಿಡಿಯಿತು. ಅವ ರಿಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಮಾಡುವ ಕಳ್ಳತನಗಳು ರಾಜನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಯಿತು. ಕಳ್ಳರನ್ನು ಹಿಡಿಯುವ ರಾಜನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೆಲ್ಲ ವಿಫಲವಾದುವು. ಕಡೆಗೆ ರಾಜನು ಕಳ್ಳರ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದವರಿಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ನೆಂದು ಡೆಂಗುರ ಸಾರಿಸಿದನು.

ಈ ಡೆಂಗುರದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಗಂಗಯ್ಯನಿಗೆ ಒಂದು ಆಲೋಚನೆ ಬಂದಿತು. ತಾನು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಧರ್ಮಯ್ಯನನ್ನು ಹಿಡಿ ಯುವ ಉಪಾಯ ಹೇಳಿದಿಬ್ಬರೆ ತನಗೆ ಸಾವಿರ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳು ಬರುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಇನ್ನೂ ಮೇಲೆ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕಳ್ಳತನಗಳಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಯ್ಯ ನಿಗೆ ಪಾಲಾ ಕೊಡುವ ಅಗತ್ಯವೂ ತಪ್ಪುತ್ತದೆ.

ಗಂಗಯ್ಯ ನೆಟ್ಟಗೆ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಕಳ್ಳ ತನ ಮಾಡುವವನು ಧರ್ಮಯ್ಯನೆಂದು ಹೇಳಿ, ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿಯಬಹುದಾದ ಮನೆಯ ಗುರು ತನ್ನೂ, ಮೇಲೆಯನ್ನೂ ಹೇಳಿದನು. ಧರ್ಮಯ್ಯನು ಸಾಧುವೇಷವಿಟ್ಟು, ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವ ಸಿದ್ಧತೆ ಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಹಿಡಿಯಲ್ಪಟ್ಟು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ತರಲ್ಪಟ್ಟನು. ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ ಧರ್ಮಯ್ಯ ತಾನು ಕಳ್ಳನೆಂಬುದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಕೆಡ್ಡು ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆ ಗಿಂದಾಗಲೇ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂತಲೂ ಹೇಳಿದನು. ರಾಜನು ಅವನ ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಒಂದು

ರಿಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಕಳ್ಳತನಗಳಿಂದ ಯೇರಳವಾಗಿ ಧನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬ ರೊಳಗೆ ಭಾಗ ಕೊಡುವ ಒಪ್ಪಂದವೂ ಆಗಿತ್ತು.

ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿ ಹಂಚಿ ಕೊಳ್ಳುವವರಾದರೂ, ಗಂಗಯ್ಯನು ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಧನವನ್ನು ಕೂಡ ಹಾಕಿ ಸುಖ ಭೋಗಗಳನ್ನು ಅನು ಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಧರ್ಮಯ್ಯ ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಧನದಿಂದ ಒಂದು ಧರ್ಮಭಕ್ತನನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಬಡಬಗ್ಗರಿಗೆ ನಿರಂತರ ಅನ್ನದಾನ ನಡೆಯುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿ, ಸಾಧುವಿನ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಈ ಸಾಧುವಿನ ಕೀರ್ತಿ ದೇಶದೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲರ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿತು. ಆ ಧರ್ಮಭಕ್ತನ ಸಂಗತಿ ಮಹಾರಾಜನ ಕಿವಿಗೂ ಮುಟ್ಟಿತು. ಅಂಥವ ನನ್ನು ಗೌರವಿಸಬೇಕಾದುದು ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಕೊಂಡು ರಾಜನು ಆ ಸಾಧುವನ್ನು ತನ್ನ ಸಭೆಗೆ ಕರೆಯಿಸಿ, ಹೊಗಳಿ, ಅವನಿಗೆ "ಧರ್ಮದಾತ"

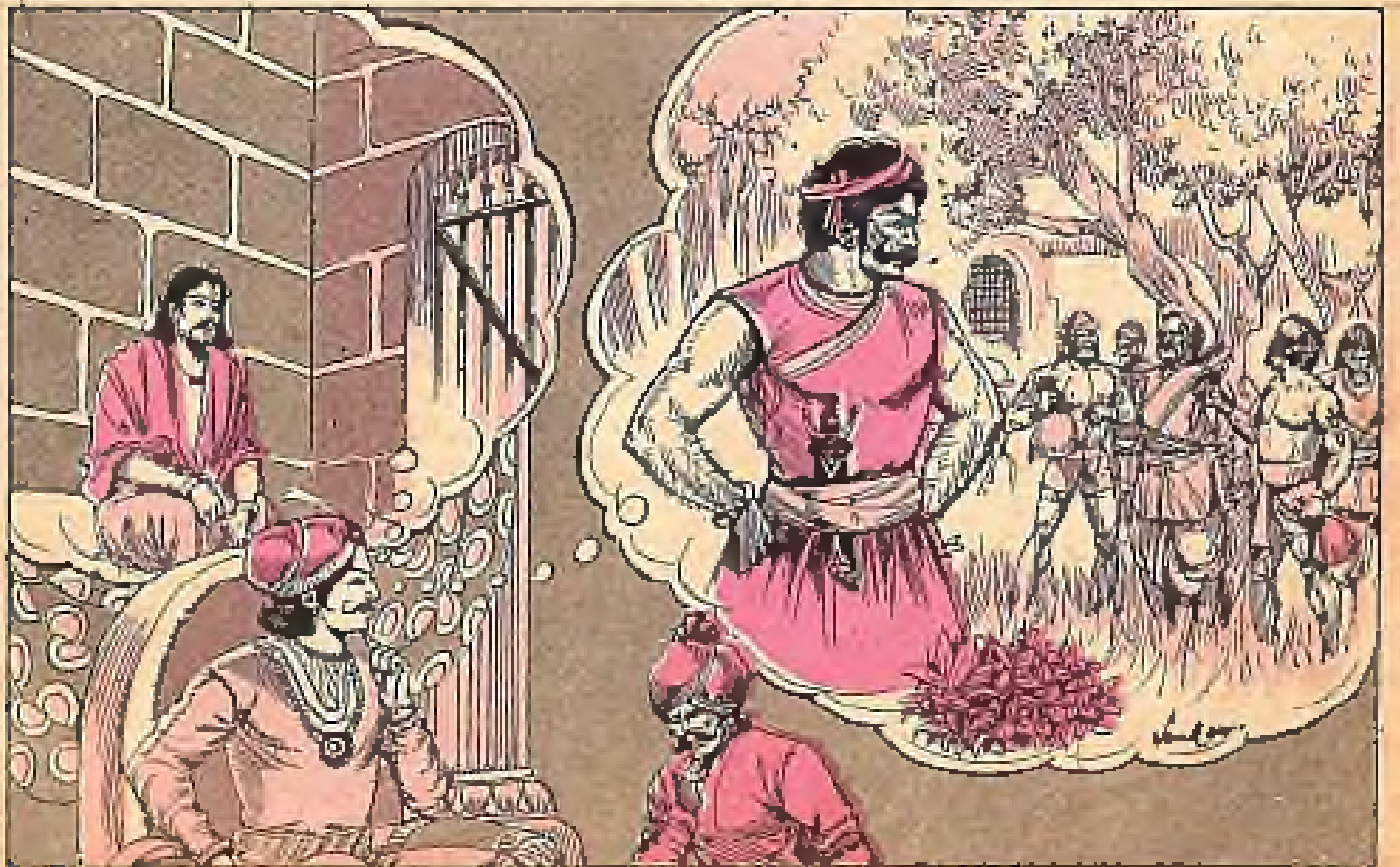
ದಿನವನ್ನೂ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ, ಅದು ವರೆಗೆ ಅವನನ್ನು ಕಾರಾಗೃಹದಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ಅದಾದ ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಭಕ್ತ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಾಧು ಕಾಣೆಯಾಗಿಹೋಗಿರಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಆ ಧರ್ಮಭಕ್ತದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ದಾಸಧರ್ಮಗಳೂ ನಿಂತುಹೋದುವಂತೆ. ಈ ಸಮಾಚಾರ ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ಆ ಧರ್ಮ ಭಕ್ತದಲ್ಲಿ ಎಂದಿನಂತೆ ಅನ್ನದಾನವು ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ ನಡೆಯುವಂತೆ ತಕ್ಕ ವಿವಾಹಗಳನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಮಾಡಿಸಿದನು.

ಇದರ ಹಿಂದೆಯೇ ಇನ್ನೊಂದು ಅವಜಯದ ಸಂಗತಿಯೂ ರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕಲ್ಯಾಣದ ಧರ್ಮಿಯು ಕಾರಾಗೃಹದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನ ಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದುವು. ಇದು ಗೊತ್ತಾದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ಗಂಗಯ್ಯನನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಸಿ, "ನೀನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಧರ್ಮಯ್ಯನನ್ನು ಕಾರಾಗೃಹದಲ್ಲಿಡಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅವನ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು

ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದವನಾದ ನಿನ್ನ ಸಾಕ್ಷಿಯೂ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅದು ಪರಗೆ ನೀನು ಕೂಡು ಬೈದಿನಲ್ಲಿರಬೇಕು. ಧರ್ಮಯ್ಯನ ವಿಚಾರಗಳೆ ಮುಗಿದು, ಅವನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಬಿಡ್ತ ಮೇಲೆ, ನಿನಗೆ ಸಾವಿರ ಚಿನ್ನದ ನಾಡ್ಡಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತೆ" ಎಂದನು. ರಾಜನು ಹೇಳಿದ ಮಾತಿಗೆ ಇದಿರಾದರಾಗದೆ, ಗಂಗಯ್ಯನು ಕಾರಾಗೃಹದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದನು.

ಅದರ ಎಷ್ಟುದಿನ ಕಳೆದರೂ ಧರ್ಮಯ್ಯನ ವಿಚಾರಗಳೆ ನಡೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಳ್ಳ ತನಗಳಾಗಲೂ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನು ಧರ್ಮಯ್ಯನನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ, ಅವನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಚರವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿ ಸಾಧು ಕಟ್ಟಿ ಸಿದ ಧರ್ಮಭಕ್ತಕ್ಕೆ ಅವನನ್ನೇ ಧರ್ಮಾರ್ಪಣೆನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿದನು. ಗಂಗಯ್ಯನು ಕಡೆತನಕವೂ ಸರ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಕೊರೆತಿರುಬೇಕಾಯಿತು. ಬೇಕಾದವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿತು

"ರಾಜನೇ ಈ ಕಛೇಯಲ್ಲಿ ತಾನೇ ಕಳ್ಳನೆಂದು ಬಟ್ಟೆ ಕೊಂಡ ಧರ್ಮಯ್ಯನನ್ನು ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಸದೆ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ ಏತಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಕರ್ತನನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾಡಿದನಲ್ಲ ರಾಜ? ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲೂ ಇಚ್ಛಿಸುವುದಿಲ್ಲದ ಗಂಗೆಯ್ಯನಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ಇಚ್ಛಾ ಕೊಡದೆ ಸುಯಮವರೆಗೆ ಕಾರಾಗೃಹದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದ ನೆಕೆ? ಇಂಥಾದ ಇಮಾಧಾನ ತೀರಿದವನು ಹೇಳದೆ ಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಒಡೆಯುವುದು".

ಅದಕ್ಕೆ ಕ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗಿಂಪನು: "ರಾಜನು ವೈರವೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸೂಕ್ಷ್ಮಬುದ್ಧಿ ತಯಾಳ್ಳವನು. ಅವನಿಗೆ ಧರ್ಮಯ್ಯನೇ ಕಳ್ಳನೆಂದು ಸಂದೇಹ ಕೂಡಾ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಧರ್ಮಯ್ಯನೇ ಧರ್ಮದಾತನೆಂದು ಅನುಮಾನ ಹೂಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಧರ್ಮಯ್ಯನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಧರ್ಮದಾತನಾಗಿದ್ದ ಸಾಧು ಅದ್ವೈತನಾಗಿದ್ದಾನೆ ಅಲ್ಲದೆ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಕಳ್ಳತನ ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿವೆವೆನ್ನರಾದ ಧರ್ಮಯ್ಯನ ಮನೆ ಬಳಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿರುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ರಾಜನು ಭಟರ ಮೂಲಕ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು. ಗಂಗೆಯ್ಯನು ಸುಯಮವರ ಹುಗಿಲ್ಲ. ಅವನು ತನಗರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಅನೇಕ ಸಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಧರ್ಮಯ್ಯನ ಸಹಚಾರನು ಆಗಿರದಿದ್ದರೆ ಧರ್ಮಯ್ಯ

ಕಳ್ಳನೆಂಬ ಸಂಗತಿ ಅವನಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು? ಅಲ್ಲದೆ ಗಂಗೆಯ್ಯನು ತುಂಬಾ ವಿರಾಸವೇವಿತ ವವನೂ ಹೌದು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮೀರಿ ಅವನು ಮಾಡಿದ ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿತನವೇನೆಂದರೆ, ಧರ್ಮಯ್ಯ ಬಂಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಅವನು ಎಂಪಿನಂತೆ ಕಳ್ಳತನ ಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದುದು, ಈ ವಿಧವಾಗಿ ರಾಜನಿಗೆ ಗಂಗೆಯ್ಯನ ವಿಧವಾಗುವುದು ಪೂರ್ತಿ ಅರ್ಥ ವಾಯಿತು. ಅವನನ್ನು ಬೇರೆ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡ ಬೇಕಾಗಿ ಅಗತ್ಯವೂ ರಾಜನಿರಲಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮಯ್ಯನು ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕಳ್ಳನೇ ಹೊರತು, ಕಳ್ಳವು ಮಾಡಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಭಕ್ತಕ್ಕೇ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಅದು ವಿವರವಾಗಿ ಸಾಧು ವಿವರತೆಯೇ ಜೀವಿಸಿದನು. ಅವನು ಗಂಗೆಯ್ಯನ ಹೆಸರನ್ನು ಸಹಾ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ಗಂಗೆಯ್ಯನಂತೆ ವಿಮೋಚಿತನಾಗಲಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮದ ನಿರ್ವಹಣೆ ಯಲ್ಲಿ ಜನರ ವಹಿಸುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅವನು ಕಳ್ಳ ತನ ಎಂಬ ಖ್ಯಾತಿಯ ಸಂಭವವೂ ಇದೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಲೋಚಿಸಿ ಮಾಡಿಯೇ ರಾಜನು ಧರ್ಮಯ್ಯನನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಯಮಿಸಿದನು. ರಾಜನ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಏನಿಲ್ಲ."

ರಾಜನಿಗೆ ಮನಸಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ ಬೇತಾರವು ಶಿವದೊಂದಿಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಹೆಂಡಂದಿರ ಪ್ರಭಾವ

ಅಕ್ಕಮ್ಮನೂ ತಮ್ಮಮ್ಮನೂ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಕ್ಕತಮ್ಮಂದಿರೇ ಅವಯ್ಯರಿಗೂ ಮನ ಮೆದವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರು.

ಅಕ್ಕಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ಸೊಸೆಯಾಗಿ. ಯುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಹೊಣೆಗಾರ್ತಿಯಾಗಿ.

ತಮ್ಮಮ್ಮ ಅವರಾದುವಾಗಿ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಎಲ್ಲರ ಹೊಟ್ಟೆಗೂ ಪಾಕಿಸುವಳು.

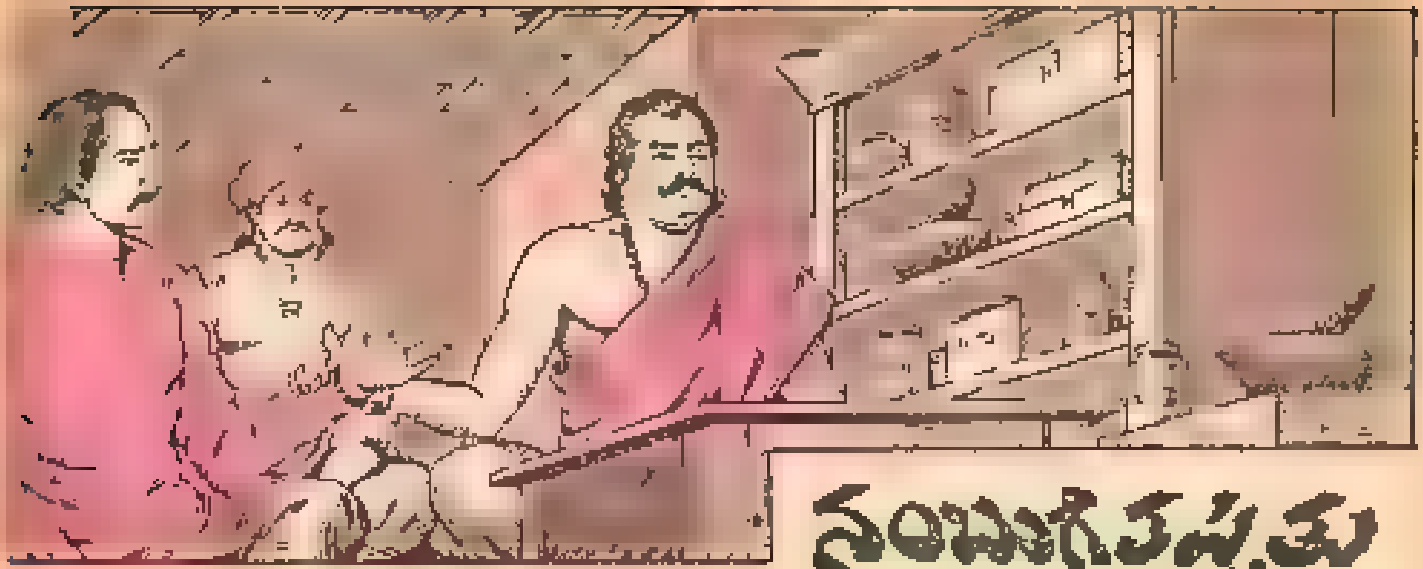
ಅಕ್ಕಮ್ಮನ ಹೆಂಡತಿ ಸೊಸೆಯಾಗಿ ಗುಡಿಸೊಂದಿಗೆ, "ನಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮಾತ್ರ ಕೆಟ್ಟವರು ಬೇರೆಯೆ ಸುರಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಕೆಲಸಕ್ಕಿಳಿದು ನಮ್ಮಿಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲವೇ? ನನ್ನೂ ಕೆಲಸಮಾಡಿ" ಎಂದು ಅಣ್ಣಿಗೆ ಹೇಳುವಳು.

ತಮ್ಮಮ್ಮನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ತನ್ನ ಗುಡಿಸೊಮ್ಮನೇ ಕಷ್ಟಪಡುವಳು. ಪಾವತ್ತು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾ ಮೂಕಿವರನ್ನೇ ಅವಳು ತನ್ನ ಗುಡಿಸೊಂದಿಗೆ "ನನ್ನನ್ನೂ ಈ ವಿಧ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆ? ನನ್ನಿನ್ನೂ ಕೂಡಾ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತಿರುವಿರಾದರೇ?" ಎಂದು ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಹೇಳುವಳು.

ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಗುಡಿಸೊಂದ ಮೇಲೂ ಅವರೂವೆ ಹೇಳುವುದೇ ಪ್ರಭಾವ ಬೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆತು. ಅಕ್ಕಮ್ಮ ಸೊಸೆಯಾದಾಗಲೂ ಇಂತಿ, ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಭೇಟಿಹಾಡಲು.

ತಮ್ಮಮ್ಮ ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸವೆಲ್ಲು ಬಡಸೊಸೆಯರೊಡನೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತು ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತೊಂದಳು.

నంబుగోతస్వతు

అనేక వర్షాళులు, హిందూ రామాయాన్ని, ఎంబ నాడువేద్యనిద్ద. అవన కృగుణ ఒళ్ళయిదిరువు దుండు ఎల్లరూ ఊళుత్తిద్దరూ. ఎథవర దిఘా రోగిగళుదరూ మాయియాగుత్తిత్తు. అవను హణవన్న ముఖ్య గురియన్నాగి ఇట్టుకొండవ నల్లు. తన్న బళిగే బుంద రోగిగళున్న గుణ ముఖ్యున్నాగి మోడువుదో అవన ముఖ్య గురి. అదరూ రామాయాన్ని ధనవు బోగ్గియో బరు త్తిత్తు. ఇదక్క కారణ అవన బళిగే ఖరువ రోగిగళు సుఖ్యే బహళ జట్టు.

వేద్యరామాయాన్ని గోవిందనుబ ఒట్టు మగనిద్ద. ఈ మగనన్న తన్న హాగియో వేద్య నన్నాగి తయారుమోడవోకొండు రామాయాన్ని అందుకొండు, అవనిగే మోలిరిగళున్న కురితు హేళకొండకొండగద. అదరే గోవిందనిగే తుందయ ధనద మోలిరువమ్మ గోరవ తుంద మోడువ వేద్యకొండయిద్ద ఇరలిల్లు.

తుంద మోడువ వేద్యవు కేవల గిడమోలికే గళదొండు. అదేనూ తాస్త్రియో వేద వలవొండు

అవన నంబుగోయాగితు. అదుదరింన అవను తుందయోందిగే సహకరింనదే. మట్టిణక్క, హోగి రొత్తియొంబిగి మద్య కలితు బందర ఒళ్ళయ దేండు, ఇదెల్లా హళయ కాలద గోడ్డువేద్య వేండు హేళకొండగదను. తనగే తళయదిరు వంతవ వేద్యమద్యయన్న మగను కలితుకొండు బందర వేద్యకొండయిద్ద ఇన్నమ్మ బళిగుత్తిదొండు రామాయాన్నిగే తొరితు. అంతయో మగనన్న అవన ఇచ్చదంత పట్టిణక్కే కళుంబిదను.

పట్టిణక్క గోవిందను తుందయ హణ వన్న దుండు మోడుత్తు. ఏద్యయిల్లి త్తవ్యయిల్లి దవనాగి, కడగే హేగోజ ఒండు రికెయిగి అ వేద్యమద్యయన్న ముగిసి ముగిగే హిదిరుగి దను అవను ఒకుదొడ్డు వేద్యనాదనెండు లూరవరు అందుకొండరూ.

అదక్క, సరియూగి రామాయాన్ని గోవింద నన్న తనగొంత దొడ్డు వేద్యకొండయిద్ద మోళుత్తు ఎల్లరిగూ వరిదయమోడిసి, తన్న వత్తిర ఒరువ రోగిగళున, గోవిందనిగే తొరిసలు తొడగి

ದನು. ಆದರೆ ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ರೋಗ ನಿವಾರಣದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಡ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಬೋಧಿಸಲಾಯಿತು. ತೀವ್ರರೋಗಗಳಾದ ನರಳುಮಂತಹ ರೋಗಗಳಿಗೆ ಗೋವಿಂದನಿಂದ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದು ರಾಮಚಾರ್ಯನು ಗೊತ್ತಾಗಿ ದಿಟ್ಟಿತು. ಚಿಕ್ಕಚಿಕ್ಕ ರೋಗಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಗೋವಿಂದನು ವಿಸಮಾನವೈದ್ಯರ ಬಳಿಗೆ, ರೋಗವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿ ದೊಡ್ಡ ರೋಗವು ಆದಾಗ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು. ಆಗ ರಾಮಚಾರ್ಯನೇ ತಕ್ಕ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಈ ವಿಧವಾಗಿ ರಾಮಚಾರ್ಯನಿಗೆ ಎಚ್ಚರ ಬಂದಿತು. ಹೊರತು, ಗೋವಿಂದನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಾನೇ ದೊಡ್ಡ ವೈದ್ಯನೆಂದೇ ಇತ್ತು. ತನ್ನಿಂದ ರೋಗವು ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ ಕಂಡರೂ, ಸಮೂಹವಾಗಿ ರೋಗವಾಸಿಯಾಗಿ ಬೇಕಾದರೆ ಹಾಗೇ ಆಗಬೇಕೆಂದು ವಾದಿಸುವವನು ತಂದೆಗೆ ಮೂಲ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನ ಸಂಬಂಧಿ ಹಾಗೇ ಇದ್ದಿತು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ತಂದೆಯ ಆಸ್ತಿವೈಯ್ಯರಿಂದ ತನಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬಾರದೆ ಹೋಯಿತೆಂದೂ ಹೇಳಿ, "ಇನ್ನು ನೀವು ಸುಮ್ಮನಿರಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು ತಂದೆಗೆ.

ಮೊಟ್ಟೆಯೇ ಮರಿಯನ್ನು ಹೊರಿಸುವಂತೆ ರಾಮಚಾರ್ಯನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನು ಗೋವಿಂದನೊಂದಿಗೆ "ಸುಯಾವೃ ನೀನು ಹೇಳುವುದು ಸರಿವೇ ನನ್ನ ಗೊತ್ತುವೈದ್ಯನೇ ಈ ಹಳ್ಳಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಾಕು. ನಿನ್ನಂಥ ಘನವೈದ್ಯನು ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲೇ ಬೆಳೆಕೆಗೆ ಬರಬೇಕು. ನೀನು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವೈದ್ಯಮಾಡವಿ" ಎಂದನು. ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ಈ ಮಾತು ಹಿತವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ಅವನು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ತಯಾರಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಕಾಡುಲೆ ಹಿಡಿಯಿತು. ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವನ ಕಾಯಾಲಿ ತೀವ್ರವಾಯಿತು, ರಾಮಚಾರ್ಯ ಅವನ ರೋಗ ಗುಣ

ವಾಗಲು ತಕ್ಕ ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟನಾದರೂ ಅವರಿಂದ ಅವಲೇಶವೂ ಕಾಣಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ರಾಮಚಾರ್ಯನಿಗೆ ಅರೋಚನೆಯಾದಿ, ಹಿಂದೆ ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಕಲಿತು ದೂರದ ಕೂರಿನಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯನಾಗಿ ಜೀವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಮಾನನೆಯವನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, ಅವನಿಂದ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ವೈದ್ಯ ಮಾಡಿಸಿದನು.

ಸಮೂಹವು ಗೋವಿಂದನ ವಾಡೆ ಹಿಡಿದ ಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ಗೋವಿಂದನ ರೋಗ ತಗ್ಗುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಬೇಗಬೇಗನೇ ಗುಣವಾಯಿ ವಾಗತೊಡಗಿದನು. ರಾಮಚಾರ್ಯನಂತಹ ನರಿತ ಪಕ್ಷರಾಶಿಯ ವೈದ್ಯನಿಗೆ ಹೀಗಾದರೂ ಆಗದ ಆ ರೋಗ, ಹೆಚ್ಚು ದೇವಿಯಿಂದ ಸಮೂಹ ಔಷಧಗಳಿಂದ ಗುಣವಾಯಿತೆಂದರೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ತೋರಿತು ಎಲ್ಲರೂ ಸಮೂಹವನ್ನು ರಾಮ

ಶಾಸ್ತ್ರಿಯಾ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆ ತಾನು ಬಂದ ಕೆಲಸ ಪೂರ್ತಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಸಸುರನು ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧನಾದನು. ಆಗ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ ಅವನನ್ನು ತಡೆದು. "ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೀನು ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ವೈದ್ಯ ವೃತ್ತಿ ನಡೆಸಬೇಕು. ನಿನಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಪಾದನೆಯೂ ಆಗುತ್ತೆ" ಎಂದನು.

"ಇದೇನು ನೀವು ಹೇಳುವಿರಿ? ನಿಮ್ಮಂತಹ ಧನ ವೈದ್ಯರು ಇಲ್ಲಿರುವಾಗ ನಾನೇಕೆ?" ಎಂದನು ಸಸುರ ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ.

"ನಾನು ನಾಳೆಯೇ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ" ಎಂದ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ. ಸಸುರನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ. "ಅದೇಕೆ? ಹಾಗೇ ನಾಯಿತು? ನಿಮಗೆ ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಕೀರ್ತಿ ಯಿದೆ. ಸಂಪಾದನೆಯೂ ಇದೆ. ನಿಮಗೆ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಇಲ್ಲವಿರುವಾಗ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಿರೇಕೆ?" ಎಂದು ಸಸುರನು ಕೇಳಿದ.

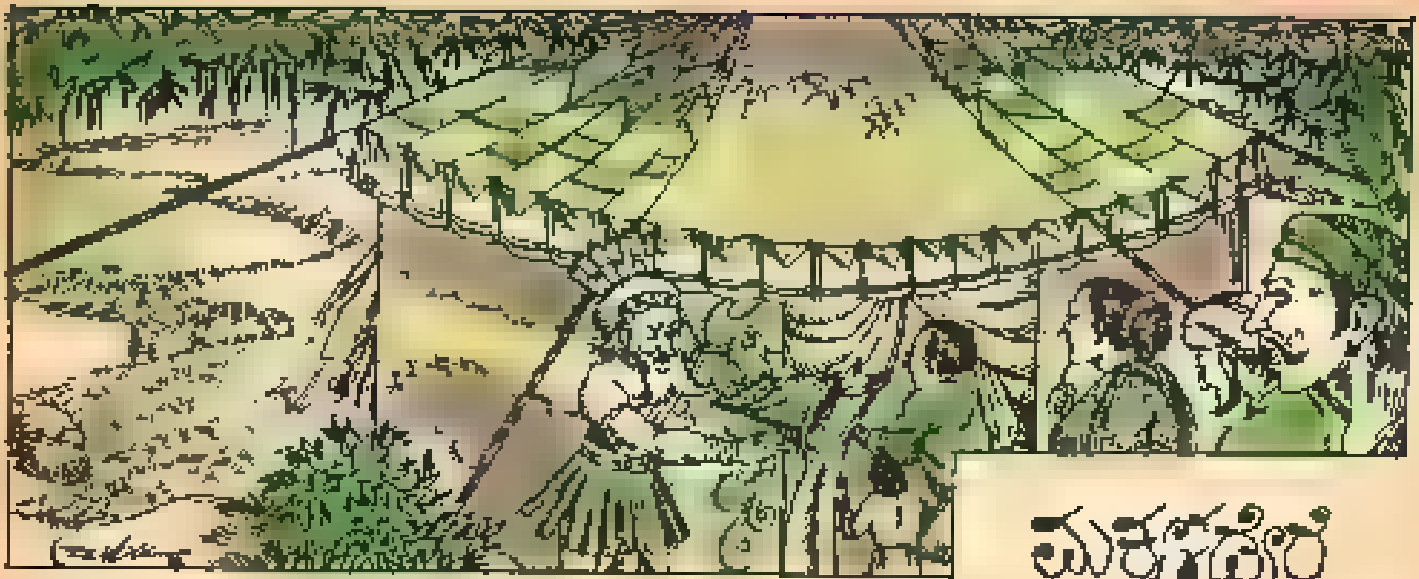
"ವೈದ್ಯನಾದ ನನಗೆ ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಅಪಕೀರ್ತಿ ಬಂದಿತು. ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಒಂದ ರೋಗದಿಂದಾಗಿ ನನ್ನ ಔಷಧಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿರುವ ವಿಷಾಸ ಹೋಯಿತು. ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ನಂಬುಗೆಯಿಲ್ಲದ ವೈದ್ಯನು ನಿಪ್ಪಲ!" ಎಂದ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ.

"ನಮ್ಮ ಮಗನಿಗೆ ರೋಗ ಗುಣವಾದುದು ನೀವು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟು ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲವೇ? ನೀವು ಹೇಳಿದ ಔಷಧವನ್ನೇ ನಾನು ತಯಾರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು" ಎಂದ ಸಸುರ.

"ಅದಲ್ಲ ಹೌದು. ಆ ಔಷಧಗಳನ್ನೇ ಪಾಪು ಕೊಟ್ಟಾಗ ನನ್ನ ಮಗನ ರೋಗ ಗುಣವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ನನ್ನ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ನಂಬುಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ನಿನ್ನ ಮೂಲಕ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿಸಿದೆ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಉರೋಳಗಿನವರಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ನಂಬುಗೆ ಹೋಯಿತು. ಹೋದರೆ ಹೋಗಲಿ ನೀನು ಸಾಲು ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆ. ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಧನ ವಂತರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸೇರಿದರೆ ನಿನಗೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ಕಷ್ಟ ಇರಲಾರದು. ನೀನು ನನಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ರಾಮ ಶಾಸ್ತ್ರಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಬೇರೊಂದು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಸಸುರನು ಆ ಊರಲ್ಲಿಯೇ ತಳವೂರಿ ಬೆನ್ನಾಗಿ ವೈದ್ಯವೃತ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತ ಕೀರ್ತಿ ಪಡೆಯತೊಡಗಿದನು. ಗೋವಿಂದನು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅರ್ಥಾಭ್ಯರ್ಥ ಪೈದ್ಯನಾಗಿ ಹೇಗೋ ಕಾಲಕಳೆಯ ತೊಡಗಿ ಕ್ರಮೇಣ ಅವನೂ ಒಬ್ಬ ವೈದ್ಯನೆನಿಸಿದನು.

ಮಕ್ಕಳದೇರೆ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿವಸವೆಂಬ ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಪತಿ ಘಟು, ಭೂಪತಿ ಎಂಬವರು ಪ್ರಮುಖರಾಗಿದ್ದರು. ಚಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮಿತ್ರರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದು ದೊಡ್ಡವರಾದ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ವ ಪಶ್ಚಿಮದಂತಾದರು. ಗ್ರಾಮದೊಳಗಿನ ರಾಜಕೀಯಗಳಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಆಸೂಯೆಯೂ ದ್ವೇಷವೂ ಉಂಟಾಗಿ ಕಡೆಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಬದ್ಧ ಹತ್ತು ಗಳಾಗಿಬಿಟ್ಟರು.

ಅವರ ಹತ್ತುತ್ವವು ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಹೋಯಿತೆಂದರೆ, ಒಬ್ಬರ ಮೇಲೊಬ್ಬರು ದ್ರೋಹ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ತೊಡಗಿದರು. ಕಡೆಗೆ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕೂ ತಯಾರಾದರು.

ಆ ಊರಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಕಾಳೀಪಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಜಾತ್ರೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ಜಾತ್ರೆಗೆ ಶ್ರೀಪತಿಯೂ ಭೂಪತಿಯೂ ತಪ್ಪದೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಈಸಾರಿ ಜಾತ್ರೆಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವಾಗ ಭೂಪತಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಶ್ರೀಪತಿಯೂ, ಶ್ರೀಪತಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಭೂಪತಿಯೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ವಿವಾಹ

ಮಾಡಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದರು ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಅಲದಮರವಿತ್ತು, ಜಾತ್ರೆಗೆ ಹೋದವರು ಆ ದಾರಿಯಾಗಿಯೇ ಬರಬೇಕು ಆ ಮರದ ಹತ್ತಿರ ಬರುವಾರ ಕತ್ತರಾಗಿಬಿಟ್ಟರು ತ್ತದೆ. ಶ್ರೀಪತಿ ಅಲದಮರದ ಭಂಡಕ್ಕೆ ಒಂದು ಲೂಡಲೇ ಅವನನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಲು ಕೊಲೆ ಗಡುಕರನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದನು ಭೂಪತಿ. ಅಲದ ಮರ ದಾಟಿದ ಮೇಲೆ ಕೆರೆದಂಡೆದ್ದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬೇಕು ಆ ಕೆರೆದಂಡೆಯ ಒಡಿಯಲ್ಲಿ ಭೂಪತಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಶ್ರೀಪತಿ ಕೊಲೆಗಡುಕರನ್ನು ಇರಿಸಿದ್ದನು. ಒಬ್ಬರ ರಹಸ್ಯ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ತಿಳಿಯದು.

ಆ ವರ್ಷದ ಜಾತ್ರೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ವೈಭವದಿಂದ ನಡೆಯಿತು. ಈಸಾರಿ ನಡೆದ ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾದುದೇನೆಂದರೆ, ಮಕ್ಕಳ ದೇರೆ ! ಹೊರಗೆ ಅದು ಮಕ್ಕಳ ದೇರೆಯಾದರೂ ಅದರೊಳಗೆ ದೊಡ್ಡವರನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಹೋಗಲು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು, ಜನರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವಂತೆ ಅಲಂಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಆ ದೇರೆಯ ಮುಂದೆ ವಿಚಿತ್ರವೇಷದಿಂದ ಒಬ್ಬ ಮುಂದು ಕನು ಸಂತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧ ವಿದ್ದೆ

ಗಳನ್ನು ಕಲಿತ ದೊಡ್ಡ ಮಾಂತ್ರಿಕನಂತೆ. ಅವನು ದೊಡ್ಡವರನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸುತ್ತ ನೀವು ಈ ಡೇರೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಎಂದೋ ಮರತುಹೋದ ನಿಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕತನದಲ್ಲಿಯ ಸೊಸೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಅನುಭವಿಸಿರಿ" ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು.

ಡೇರೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರುವವರು ಸಂತೋಷದಿಂದ ನಗುನಗುತ್ತ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇತರರಿಗೂ ಒಳಗೆಹೋಗುವ ಕುತೂಹಲ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಅಂತೆಯೇ ಶ್ರೀವತಿ ಕೂಡಾ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಆ ಡೇರೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಕೂಡಲೇ ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗನಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಭೂಪತಿ ಕೂಡಾ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಡೇರೆಯೊಳಗೆ ಬಂದು, ಅವನೂ ಹತ್ತು ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗನಾಗಿ ಬದಲಾದನು. ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರಿಬ್ಬರೂ ಏದಾರು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗಿಯರಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಗುರುತಿನ

ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ಕಾಣದೆ ಕಣ್ಮರೆಯಾದವರಂತೆ ಹೊರಗೆ ಓಡಿ ಮಾಮೂಲಾ ರೂವಕ್ಕೆ ಬಂದು, ತಮ್ಮ ಗಂಡಂದಿರ ಒರುವಿಕೆಗಾಗಿ ಕಾದುನಿಂತರು.

ಶ್ರೀವತಿ ಭೂಪತಿಯರಿಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿಯರ ಗೊಡವೆಯನ್ನೇ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟರು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಚಿಕ್ಕಂದಿನದೇ ನೆನಪು. ಶ್ರೀವತಿಯನ್ನು ಭೂಪತಿಯೂ, ಭೂಪತಿಯನ್ನು ಶ್ರೀವತಿಯೂ ಕೈ ಕೈ ಓಡಿದು ಅಪ್ಪಿ ಕೊಡರು. ಇತರ ಹುಡುಗರೊಂದಿಗೆ ತಾವೂ ಆಡಿದರು ಆದ್ದಿ ಮಕ್ಕಳ ಆಟಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಉಯ್ಯಾಲೆಗಳು, ಹಾರು ದಿಂಡುಗಳು ಮೊದಲಾದುವೆಲ್ಲೋ ಇದ್ದುವು. ಶ್ರೀವತಿ ಭೂಪತಿಯರು ಎಲ್ಲಿ ಆಟಗಳನ್ನೂ ಆಡಿದರು. ಆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಪ್ರಾಣ ಸ್ವೀಕೃತರು. ಒಂದೇ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತ ಕೂಡಿ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಒಂದುಸಾರಿ ಈಡು ಬಾರದ ಶ್ರೀವತಿ ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುವ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಈಡು ಬಲ್ಲ ಭೂಪತಿ ಕೆರೆಗೆ ಹಾರಿ ಅವನನ್ನು ರಕ್ಷಿ

ಸಿದ್ಧನು ಮತ್ತೊಂದು ಸಾರಿ ಭೂಪತಿಗೆ ಕಾಲು ಬಳುಕಿ ಭೂಪತಿಯೊಡನೆ ನಡೆಯಲಾಗದ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಾಗ, ಶ್ರೀಪತಿ ಅವನನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಎರಡು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಅವನ ಮನೆಗೆ ತಲುಪಿ ಸಿದ್ಧನು ಇಂತಹ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಈಗ ಅವರು ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಕಡೆಗೆ ಅವರು ಆ ದೇರೆಯೊಳಗಿರುವ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಎಂದಿನಂತೆ ದೊಡ್ಡವರಾದರು. ಆಗ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಮಾತ್ರ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿತು. ಗೊಂಡಿತ್ತು ದೇರೆಯೊಳಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಮನುಷ್ಯ ಹಾಗೆಯೇ ನನಕಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿತ್ತು. ಅವರಿಗಾಗಿ ಕಾದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರ ಗೊಳವೆ ಹಬ್ಬಿಕೊಳ್ಳದೆ ತಮಗೆ ಅವರನ್ನು ಕೊಂದುಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನು ಪರಿಚಿತರೊಂದಿಗೆ ಗಾಡಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟರು.

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಕೊಲ್ಲಲು ಕೊಲೆ ಗದುಗರನ್ನು ವಿವರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರಷ್ಟೆ? ಇನ್ನು ಅದು ನಡೆಯಬಾರದಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಪೂಜಾ ಸ್ವೀಕೃತರು.

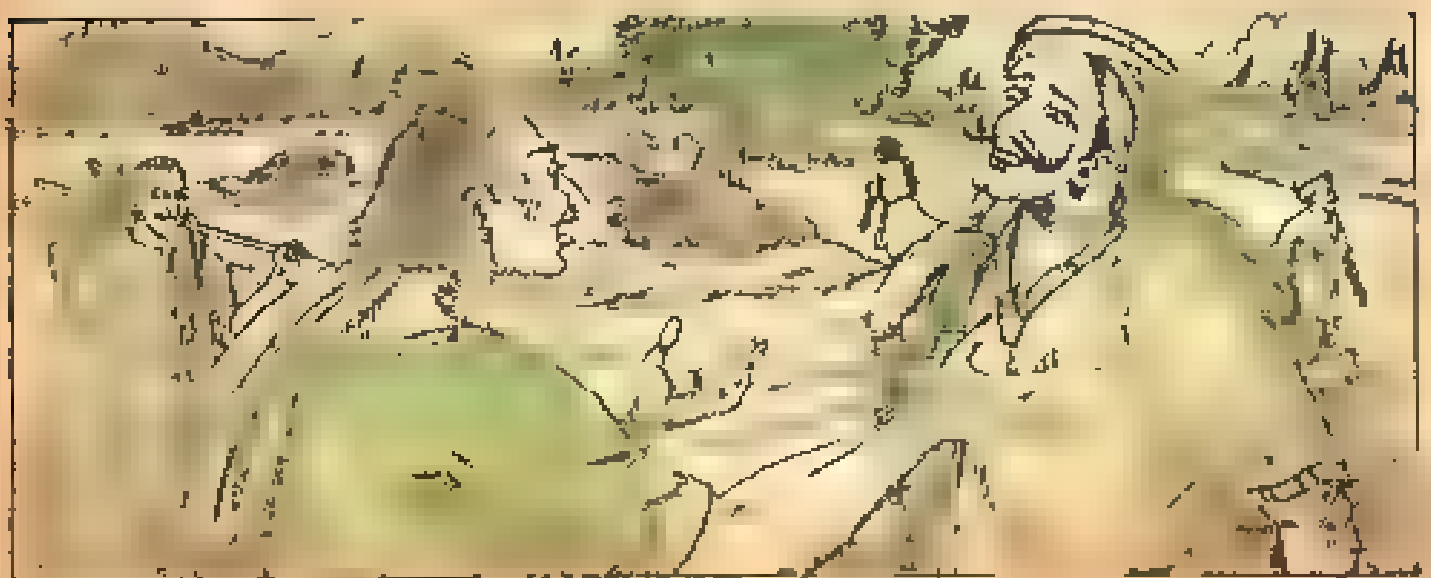
ಭೂಪತಿ ಶ್ರೀಪತಿಯೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ದುಷ್ಟ ಗುಟ್ಟನ್ನು ಹೇಳಿದ. "ಒಂದು ಅಗತ್ಯ ಕೆಲಸ ಎದೆ" ಎಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳಿ ಅದರ ಮರದ ಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ

ಅತಿವೇಗವಾಗಿ ಹೋದನು. ಶ್ರೀಪತಿ ಕೂಡಾ ಇನ್ನೊಂದು ದಾರಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ದಂಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬೀಸುಗಾರಾ ಹಾಕಿ ಸಾಗಿದನು.

ಭೂಪತಿ ತೇಕುತ್ತಾ ಅದರ ಮರದ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕೊಲೆಗಡುಗರನ್ನು ಆ ಕಾರ್ಯಾದಿಷ್ಟ ನಿವಾರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಅದೇ ವಿಧವಾಗಿ ಶ್ರೀಪತಿ ಕೂಡಾ ಕೆಲಸ ದಂಡೆಯ ಹತ್ತಿರ ಅಡಗಿರುವ ಕೊಲೆಗಡುಗರನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಅಮೇಲೆ ಸ್ವೀಕೃತರಿಬ್ಬರೂ ಕ್ಷಮಾವಾಗಿಯೇ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆ ಸೇರಿದರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ನಡುವೆ ಉಂಟಾಗಿ ವಿಶ್ವರೂಪವೆದ್ದ ವಿರೋಧವನ್ನು ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸುವಾಗ ಅದೊಂದು ಕೆಟ್ಟದ್ದವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಮರುದಿನ ಅವರು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಕಲೆತುಕೊಂಡಾಗ ಹಾವು ತಲೆ ಹಾಕಿದ ದುರ್ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕುರಿತು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಕ್ರಮ ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಅಂತೂ ಅವರ ಸ್ವೇಚ್ಛಾವ ದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳ ದೇರೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನಡೆದು ಬಂದು ಅವರಿಗೆ ಅವಾಸ್ತವವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಅವರು ಒದುಕಿರುವವರೆಗೂ ಅದರ್ಶಸ್ವೀಕೃತರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಬಾಲ್ಯದ ನೆನಪೆಂದರೆ ಅಂತಹದು.

ಸವೆಯವ ರೂಪಾಯಿ

ಅರಿವು ಗೊಪ್ಪವರು ದುಷ್ಟನೊಳಗೆ ಜವಾನೊಳ್ಳುತ್ತಿವರು

“ಜವಾನೊಳಗೆ” ಎಂಬ ರೂಪಾಯಿ ಕೆಲವು ಬೆಳ್ಳಿ ಕೊಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದ ಕೆಲವರ ಗುರುತಿಯಲ್ಲಿ ಗೊಪ್ಪಾಗದೆ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಗೆ ಗೊಪ್ಪವರು ಮೆಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟರು.

ಅವರು ಮುಂದೆ ಒಬ್ಬ ಫಲಿತ ಬಗ್ಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಮೃತ್ಯು ಕೊಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಅದು ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ನಾಣ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು.

“ಓ ರೂಪಾಯಿ ಬಡವ, ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡಿ” ಎಂದರು ಗೊಪ್ಪವರು.

“ಛೋ ಪ್ರಭುಗಳ, ಸುಸ್ಥಿ ಹೋಗಿವರು” ಎಂದ ಫಲಿತ. ಗೊಪ್ಪವರು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಮುಂದೆ ಹೋದರು. ಅವರು ಅದರ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಿಸಿ ಫಲಿತ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಿಸಿ ಹೋದರು. ಗೊಪ್ಪವರು ಅದರ ರೂಪಾಯಿ ಫಲಿತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವನು ತನ್ನ ಕೆಲಸದ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ರೂಪಾಯಿ ಯನ್ನು ಕೊಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಕೊಂದರು.

ಅದರಲ್ಲಿ ಗೊಪ್ಪವರ ಹೆಸರು ಹೋಗಿ ಒಂದು ಅಂಶವು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಹೋಗಿತ್ತು. ಅವರು “ಛೋ” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಗೊಪ್ಪವರು. ಅವರ ಮಗ ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೆ ಅವರು ರೂಪಾಯಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನಂತೆ.

ಗೊಪ್ಪವರ ಗುಂಡಿಗೆ ಹೋಗಿತ್ತು. ಫಲಿತನಿಗೆ ಅದರ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ತನ್ನ ರೂಪಾಯಿ ಯನ್ನು ಪಾವತು ಕೊಡಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಅದರಲ್ಲಿ ಓ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಕೊಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅದು ಒಂದು ಸುಂದರ ರೂಪಾಯಿ! ಅದರ ಮೂಲೆ ನೋಡಿದಾಗ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಪಾಪ!

ಹುಟ್ಟು ಮಜೆ

- ಬಿಕ್ಕಿರನೂ ಕಾರಿಯೂ ಗುಡಹಂತಿಯಾಗಿದ್ದರು.

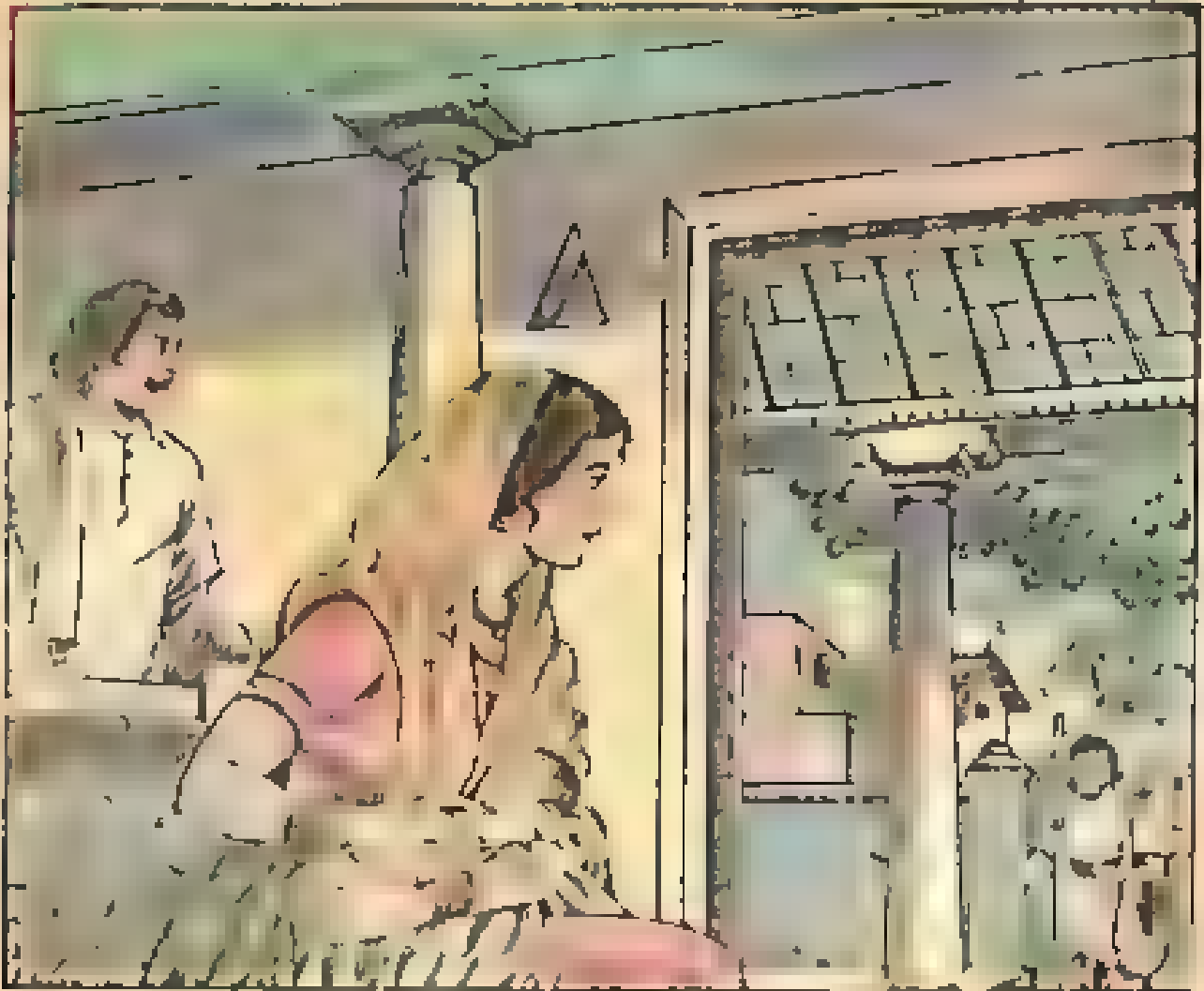
ಅವರಿಗೆ ಏಕಕಾಲದ ದೊರೆ ಬ್ಯಾ ಮಗ ಹುಟ್ಟಿದ. ಮಗುವಿನ ಜನನ ದೊರೆ ಹಾಗೂ ದಾನದವನು ಹುಟ್ಟುವಷ್ಟೆಯೊಂದಿತ್ತು.

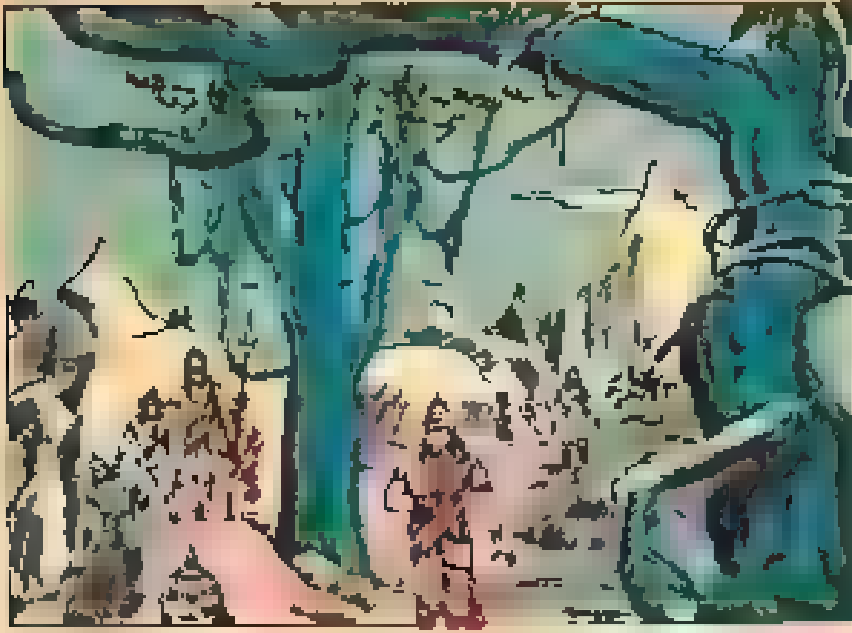
ಗುಡಹಂತಿಯೂ ಹುಟ್ಟುವಷ್ಟೆಯ ದೊರೆ ಹುಟ್ಟಿತ್ತು. "ದೊಡ್ಡದುಮಿನಿ! ಸುಮ್ಮನೆ ಎನ್ನೋಗಿ ಕಾಣೋಗಿ ಏಕಾತ್ಮಿ ಈ ಹುಟ್ಟುಮಜೆ ನೋಡೋ!" ಎಂದ ದರೆ.

ಅದು ಕಾಣೋಗಿ ಸೂಂಸಿದ ಹುಟ್ಟುಮಜೆ ಕ್ಯಾಮೊಡಾ ಮಹಾಪದ್ಧಾನನು. "ಗುಡಹಂತಿ ದಾನವಾದೊಳು. ತಾನು ಹೋದ್ದೇ ಸರಿ ಎಂದ ದರೆ.

ಬ್ಯಾರ ದೊಡ್ಡ ಕಫವಾರವು ಭೇದವು ಅವರೊಬ್ಬರೊಳಗೆ ಹೊರೆಯುವಾಗಲೂ ದರೆಗೆ ಹುಟ್ಟುಮಜೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿರನ್ನೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿರನ್ನೆ. "ಲಕ್ಷ್ಮಿರನ್ನೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿರನ್ನೆ!" ಎಂದ ಅಕಾಸದ ವಾದನ.

ಗುಡಹಂತಿಯೂ ದಾನದ ದೊರೆ ಮೊರೆ ಮರಗಲ್ಪಿಸಿದರು. ಕಾರ್ಯ ಅವನ ಜನರನ್ನೆ ಹಾಗೂ ಬೀಜದವು ಹುಟ್ಟುವಷ್ಟೆ ಇದ್ದಿತು!

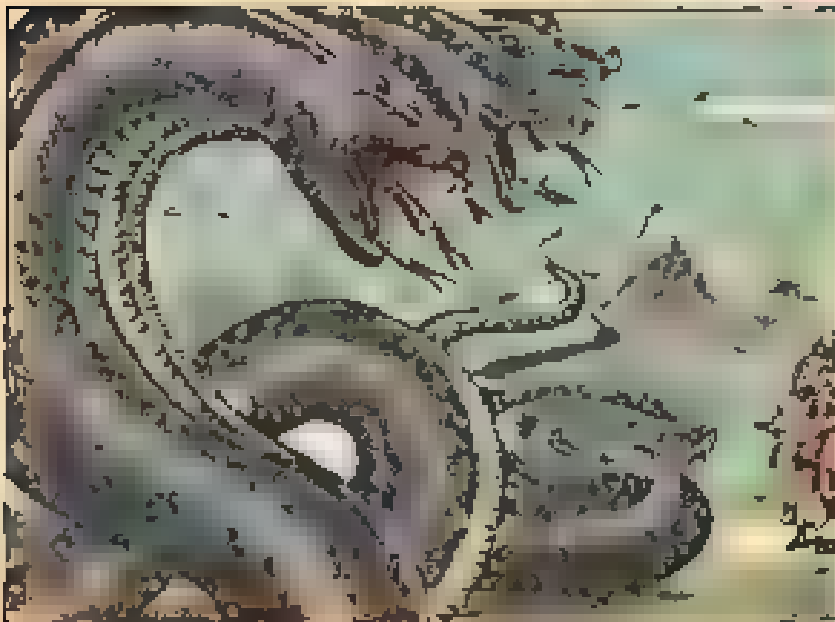

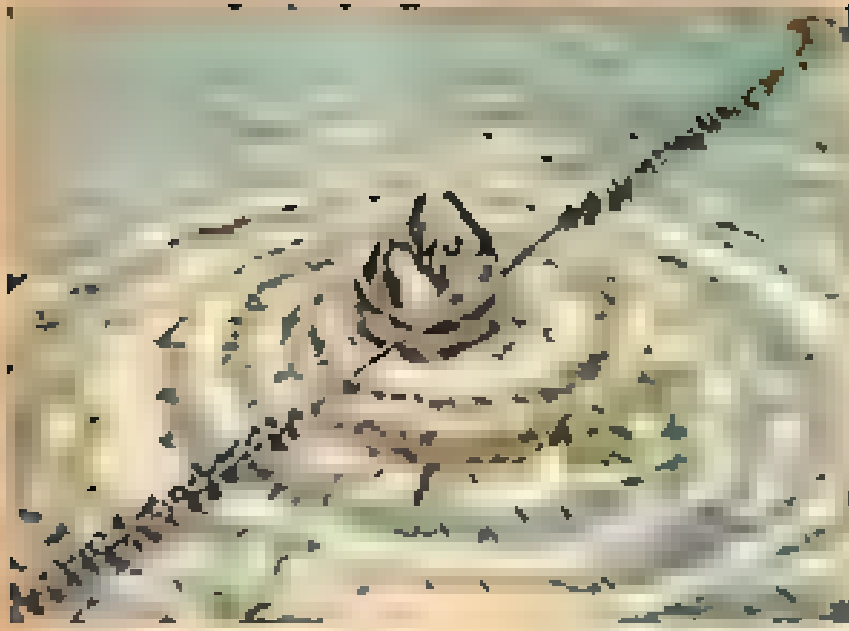
ಸಮುದ್ರ ಮಂಥನ

ದೇವದಾಸವರ ಯುದ್ಧವು ದೀರ್ಘ ಕಾಲದಿಂದ
ಪಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ತಾವೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೂಡಿಸಿ
ಅಮರರಾದ ಹೊರತು ಏನಾಯಿಗಾಗಲಾರಿ
ವೆಂದು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅವರು
ಅಮೃತವನ್ನು ಮೇರು ಪರ್ವತ ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ
ಪಡುಕಕೊಂಡಿದರು.

ಎತ್ತು ಕುರುಕಿದರೂ ಅವರಿಗೆ ಅಮೃತದ
ಜ್ವರ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಭ್ರಷ್ಟನು ಅವ
ರೊಂದಿಗೆ, ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಕಡೆದರೆ ಹೊರತು
ಅಮೃತವು ಸುಗುಣವೆಂದು ತಿಳಿದಿತ್ತು. ನು
ದಾಸವರು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ ಹೊರತು
ಸಮುದ್ರಮಂಥನವು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಅಮೃತವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಸಲುವಾಗಿ ದಾವ
ವರು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಒಪ್ಪಿ
ದರು. ಕಡೆಯಲು ಕಡೆಗೋಲಾಗಿ ಮಂದರ
ಪರ್ವತದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯ
ವಾಯಿತು. ಕಡೆಯುವ ಹಗ್ಗವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು
ನಾಗರಾಜವಾದ ವಾಸುಕಿಯನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.
ವಾಸುಕಿ ಒಪ್ಪಿದನು.

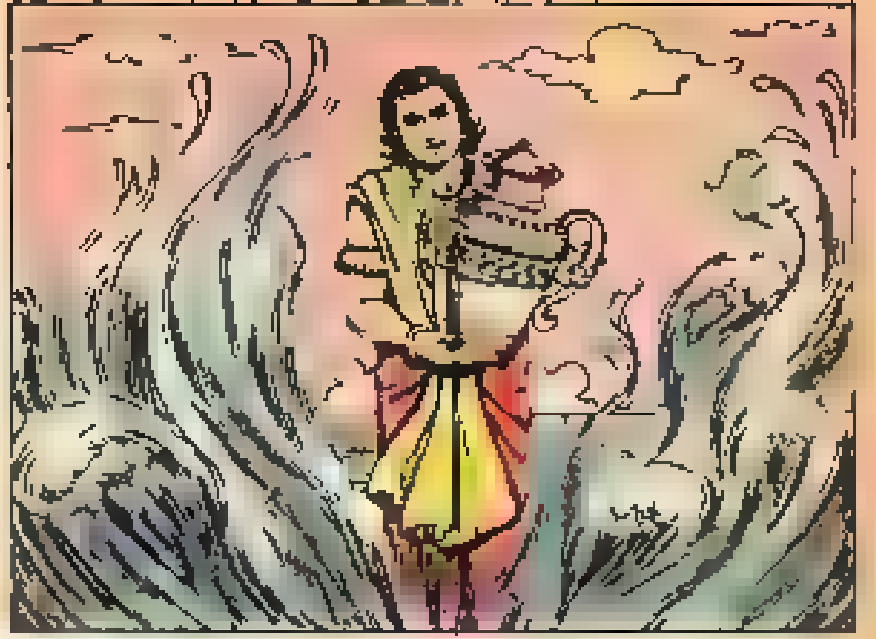
ಕರೆಯುವಾಗ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಲಯವು ಕೂಡ ಪಾಳೆ ಪವನವು ಕೇಳುವಂತೆ ಹೊಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಕರು ಹುಳುಗಿಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಧರಣಿವರು ಹಾಡುತ್ತಿ ಕರೆಯು ಛೇದಿಸಿತ್ತು. ದೇವತೆಗಳು ಮೇಲಿನ ಘಟವನ್ನು ಕೊಡು ಕೂಡ. ಮೂರು ವರೆಗೆ ಮುನ್ನವನ್ನು ಕರೆದರು.

ದೇಗದಲ್ಲೇ ಪಾಪಕಾರಿ ಬಾಯಿಯಿಂದ ನಿಜ ಹ್ಯಾದ್ದೆಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಕೊಡುವ ನಾಶವಾಗುವ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂತು. ಈ ದೇವತೆಗಳು ಶಿವಶನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲು, ಶಿವನು ಆ ಪಾಪಕಾರಿ ವಿಷವನ್ನು ತನ್ನ ಕಂಠದ ವರೆಗೆ ಸುರಿ ನೀಲಕಂಠ ನೆಂದು ಪ್ರಾಪ್ತನಾದನು.

ಪರಮಾತ್ಮನು ಸಮುದ್ರದಿಂದ ಒಡೊಡಾಗಿ ಅನೇಕ ವಸ್ತುಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡುಬರುವು, ಕಂಠ, ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿ, ಪರಾವಶವೆಂಬ ದಿಕ್ಕಿನವ ಹುಟ್ಟುತ್ತಿರಲು, ದೇವದಾಸನರು ಇನ್ನೂ ಕಡಿ ಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕಟ್ಟಕರಗೆ ಅಮೃತಭಾಂಡವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ
ಒದಿದುಕೊಂಡು ಧನ್ವಂತರಿ ಸಮುದ್ರದಿಂದ
ಹುಟ್ಟಿದನು. ಈತನೇ ದೇವತೆಗಳ ವೈದ್ಯ.
ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸಮುದ್ರಮಥನವು ಕಾಯಪ್ರದವಾಗಿ ಪೆರ
ವಾಯಿತು.

ದಾನವರು ಆತನಿಂದ ಅಮೃತಕ್ಕಾಗಿ ಕೈ
ಪಾಲುಪ್ಪ ಮುಂದೆ ಬಂದರು. ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಲ್ಲದ
ರೇವತೆಗಳು ಅಮೃತವು ದಾನವರ ಕೈಗೆ ಸಿಗಿ
ದಂತೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಈ ವಿಷಯ
ವಾಗಿ ದೇವದಾನವರು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಭರ್ಷಣೆ
ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ನಿಶ್ಚಯ ಕನಾದ
ಧನ್ವಂತರಿ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತನು.

ಅಮೃತಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಅಪೂರ್ವ
ಸೌಂದರ್ಯವತಿ ಪುತ್ಯಕ್ಷಳಾದಳು. ಇದ್ದೆ
ಯವರೂ ಅವಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಭರ್ಷಣೆಯಿಟ್ಟು
ನಿಂತರು. ಅವಳು ಕುಭಯವತ್ಸಲವರಿಗೂ ತಾನೇ
ಅಮೃತವನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡುಬಿಡಬೇಕೆಂದಳು. ಅವಳ
ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೋಹಿತರಾದ ದಾನವರು
ಅದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿದರು.

ಹಾಗೆ ಮೋಹನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದವನು ವಿಜೃಂಭಿಸಿ, ದಾನವರು ಅವ್ಯಕ್ತ ಕುಡಿದು ಅನುರ ರಾಗಿಸ್ತೀರೆ, ಅವರಿಂದ ಮದ್ಯಾಂಶ ಅನ್ನಾದಿ ಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರವಣವು ಸರಕವಾಗಿ ಎಸೆಸಾರುತ್ತದೆಯೆ ವಿಜೃಂಭಿಸಿ ಗೊತ್ತು. ಮೋಹನ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಅವ್ಯಕ್ತವನ್ನು ನೀಡ ತೊಡಗಿದಳು.

ರಾಹು ಎಂಬ ದಾನವನು ಮೋಹನಿಯ ಮೇಲೆ ಸಂರೋಧನವನ್ನು, ದೇವತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದು. ತನ್ನ ಭಾಗದ ಅವ್ಯಕ್ತವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಈಗಲೇ ಈ ಮೋಹನನ್ನು ತಿಳಿದ ಎಲ್ಲ ಅವ್ಯಕ್ತವು ರಾಹುವಿನ ಕಂಠದಲ್ಲಿ ಇಳಿಯುವುದ ರೊಳಗೆ ತನ್ನ ಸುಂದರನ ಚಕ್ರದಿಂದ ರಾಹುವಿನ ತಲೆ ಕಡೆದನು.

ರಾಹುವು ರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರೊಳಗೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಸಂಧಾನಗೊಂಡು, ಅವನಿಗೆ ಅವ್ಯಕ್ತ ಕಾಣ ರಿಲ್ಲ. ದೇವತೆಗಳು ದೂತರೂ "ಅಮರ" ರಾದರು. ಅಮರ ದೇವತೆಗಳು ಮೋಹನನ ವಾಗಿ ಹೋದರೆ ರಾಹುವು ದೂತರೂ ದೂತರೂ ದೂತರೂ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಓಡಿಸಿದರು.

ಭಟರಮುಷ್ಕರ

ಹೀರದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೋಸಲರಾಜನು ಭರ್ಮಾಪ್ತ ನಾಲ್ಕು ವಾದಗೌರಿಂದಲೂ ನಿಂತ ದೇಶವೆಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದಿತ್ತು. ರಾಜನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಭಾರಿಭಾರಿ ಕೃತನಗಲಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾದುವು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನಿಗೆ ತುಂಬ ಯೋಜನೆಗಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿತು. ಕೃತರನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂದರೆ, ದೇಶಕ್ಕೆ ಯಾವುದೂ ಭಯವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಿತು ಕಡೆಗೆ ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಒಂದು ರಕ್ಷಕಭಟರ ದಳವನ್ನು ಕೂಡಿಸಿದನು. ಆ ರಕ್ಷಕಭಟರ ಕೆಲಸವೇನೆಂದರೆ ಕೃತರನ್ನು ಅಸ್ತೇಷಿಸ ತಕ್ಕದ್ದು, ಮತ್ತು ಹಿಡಿಯ ತಕ್ಕದ್ದು.

ಈ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ರಕ್ಷಕಭಟರು ಕಾರ್ಯಾರಂಭಕ್ಕೆ ಇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಕೃತನ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು. ಒಂದೆಡೆಗೆ ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸುಖಶಾಂತಿ ನೆಲೆದಿತು ಆದರೆ ಅದೇ ಅದೇ ಕೃತನಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ, ದಿನೇ ದಿನೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಲೂ ತೊಡಗಿತು. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಭಟರಾದ ಆ ಕೃತನಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೃತರ ಕಾಟಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದವರು ರಕ್ಷಕಭಟರ ನಾಯಕನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಬಿನ್ನಹಗಳನ್ನು

ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು. ಹೀಗಾಗಲೂ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಅನೇಕರು ಕೇಳಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು, ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಕೆಲವರು ಈ ಬಗೆಯ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು ರಕ್ಷಕಭಟರು ಕೃತರಿಂದ ಲಂಚ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಅವರನ್ನು ಹಿಡಿಯದೆ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಾರಂತೆ. ಈ ಮಾತು ನಿಜವೆಂಬಂತೆ ಕೆಲವರು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿಯೇ ಹೇಳಲು ತೊಡಗಿದರು.

ರಕ್ಷಕಭಟರ ದಳನಾಯಕನಿಗೆ ಪ್ರಜೆಗಳು ತಮ್ಮನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುವ ಮಾತು ಅವಮಾನಕರವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಅವನು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪ್ರಜೆಗಳ ಪ್ರಕಾರವನ್ನು ಕುರಿತು ದೂರಿಕೊಂಡನು.

ಅದಕ್ಕೆ ರಾಜನು ಅವನೊಂದಿಗೆ, "ಕೃತರನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂದಲ್ಲಿವೇ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿದ್ದು? ಆದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೃತನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೇ ಇವೆಯಲ್ಲ? ಅದುದರಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳು ಹೇಳುವುದು ನಿಜವಾಗಿರಬೇಕು, ಅಥವಾ ನೀವು ಅಸಮರ್ಥರಾಗಿ ಯಾದರೂ ಇರಬೇಕು!" ಎಂದು ಹೀಯಾಳಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಇದು ರಕ್ಷಕಭಟರಿಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಅವಮಾನವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ದೊಡ್ಡ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಷ್ಕರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ, ಕೆಲಸವೇ ಮಾಡುವುದೆಂದೂ ಉದ್ಘೋಷಿಸಿದರು ಈ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದು ಅತ್ತ ರಾಜನೂ ಇತ್ತ ಪ್ರಜೆಗಳೂ ಕೂಡಾ ಹೆದರಿದರು ಏಕೆಂದರೆ 'ರಕ್ಷಕಭಟರು ಮುಷ್ಕರ ಮಾಡುವರೆಂದರೆ ಕಳ್ಳರಿಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಲೀಸಾಯಿತಷ್ಟೆ? ಸಿಕ್ಕಾ ಒಪ್ಪಿ ಕಳ್ಳತನವಾದೀತಲ್ಲವೆ?

ತಾವು ದೇಶಕ್ಕೆ ಮಾಡುವ ಸೇವೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ರಾಜನು ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲರ ಫುಂದೆ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದ ಹೊರತು, ತಾವು ಮುಷ್ಕರವನ್ನು ಬಿಡಲಾರೆವೆಂದು ರಕ್ಷಕಭಟರು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರು. ರಾಜನಿಗೆ ಅಶೋಚನೆಯಾಯಿತು. ಅವಸರವಿಟ್ಟು ಮುಷ್ಕರ ಮಾಡಬೇಡಿರೆಂದೂ, ತನಗೆ ಯೋಚಿಸಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲಾವಧಿ ಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು. ಆದರೆ ರಕ್ಷಕಭಟರು ಮನೆಯಿಟ್ಟು ಕದಲಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ, ರಾಜನಿಗೆ ಪ್ರಜಾಕ್ಷೇಮದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ರಕ್ಷಕಭಟರ ಪರತ್ರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಉಚಿತವೆನಿಸಿತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಮುಖರು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ಮಹಾರಾಜರೇ, ನೀವು ರಕ್ಷಕಭಟರ ಮುಷ್ಕರವನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಅವರನ್ನು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ನೀವು ಹೊಗಳಬೇಕಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದರು.

"ಏಕೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳುವಿರಿ?" ಎಂದು ರಾಜನು ಕೇಳಿದನು. "ಅವರು ಮುಷ್ಕರ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಂದಿ ನಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಕಳ್ಳತನವೇ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿದೆ" ಎಂದರು ಪ್ರಜಾಪ್ರಮುಖರು.

ರಾಜನು ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಸಿದಾಗ, ನಿಜ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯಿತು. ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಕಳ್ಳರಲ್ಲರೂ ಎಂದೋ ಬದಲಾಯಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ರಕ್ಷಕಭಟರಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲವರು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದಂತೆ.

ಕಡೆಗೆ ರಾಜನು ರಕ್ಷಕಭಟರನ್ನೇ ತರಾಟೆಗೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡನು. ತಾವು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಮುಷ್ಕರ ತಮ್ಮ ತಪ್ಪನ್ನೇ ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸಿದುದರಿಂದ, ರಕ್ಷಕಭಟರ ದಳನಾಯಕನು ನಾಟಕೋದ್ದೇಶ ರಾಜನ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಕ್ಷಮೆ ಬೇಡಿದನು.

ರಾಜನು ಆಗಿನಿಂದ ರಕ್ಷಕಭಟರ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿ ಅವರ ಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿ ಇಡುವಂತೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ನನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದನು. ಏಕೆಂದರೆ ಅನೀತಿ ಅನ್ಯಾಯಗಳಿಗೆ ಕೊನೆಯ ಪರಿಷ್ಕಾರವೆಂಬುದೇ ಸಲ್ಲ. ಆಗಾಗ ಅವುಗಳಿಗೆ ಹೊಸ ಪರಿಷ್ಕಾರವರ್ಗ ಹುಡುಕಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ !

ಎಟಕುವ ಹಾಗೆ

ವೈದ್ಯಚಂದ್ರಗ್ಗನೊಬ್ಬರು ಯಾವ ಊರಿನಿಂದಲೋ ಒಂದು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮನೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತಾರ ಹೂಡಿ. ವೈದ್ಯವೃತ್ತಿ ಸಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಜಮೀನ್ದಾರರೂ ಚಂದ್ರಗ್ಗನಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ನೇಹವಾಯಿತು. ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಅಸ್ವಸ್ಥ ವಾದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಚಂದ್ರಗ್ಗನೇ ವೈದ್ಯಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಜಮೀನ್ದಾರರು ವೈದ್ಯಚಂದ್ರಗ್ಗನೊಂದಿಗೆ "ಯಾಕೋ ಈ ನಡುವೆ ನನಗೆ ಆಗಾಗ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆ ಬರುತ್ತದೆಲ್ಲ? ಕಾರಣವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಚಂದ್ರಗ್ಗ ಜಮೀನ್ದಾರರೊಡನೆ ಒಂದೇ ಒಂದೇ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ. ಮರುದಿವಸ ಈ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮೇಲೆ ವೈದ್ಯ ಉದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಬಿಡುಬಿಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ಜಮೀನ್ದಾರರೊಂದಿಗೆ "ನಿಮಗೆ ಆಗತ್ಯ ಬಂದಾಗ, ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿ. ಒರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದರು.

ಅವರು ಮೊದಲುಮೋಗಿ ಅನೇಕ ದಿನಗಳಾದರೂ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಅವರನ್ನು ಕರೆಸುವ ಜನ ಕಳುಹಿಸಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ವೈದ್ಯರನ್ನೂ ಕರೆಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಚಂದ್ರಗ್ಗ ಒಂದು ದಿನ ಜಮೀನ್ದಾರರನ್ನು ನೋಡಲು. ಎಂದು, "ನನಗೆ ಸುದ್ದಿ ಕಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ, ತಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವೆಯ್ವೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

"ಸುದ್ದಿ ಕಳಿಸುವ ಆಗತ್ಯ ಬರಲಿಲ್ಲ" ಎಂದರು ಜಮೀನ್ದಾರರು.

"ಯಾರಿಂದಾದರೂ ಆಪ್ತನು ಎಟಕುವ ಹಾಗೆ ಇರುವುದರ ಮೇಲೆ ಆಗತ್ಯ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ!" ಎಂದರು ವೈದ್ಯಚಂದ್ರಗ್ಗ.

ಚಿಲ್ಲಪಿಹಾಸ್ಯ

ಒಂದಾನೊಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಮುದುಕಿ ಇದ್ದಳು. ಅವಳು ಒಂದು ಹುಂಜವನ್ನು ತುಂಬ ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಫಲಫಲನೆ ಬೆಳ್ಳ ಗಾಗಿರುವ ಆ ಕೋಳಿಯನ್ನು ಅವಳು ತನ್ನ ಪಾಣದಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಅದರ ಚಂದವನ್ನು ನೋಡಿ ಮೆಚ್ಚಿ ಅನಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಆ ಹುಂಜವು ದೀಪಹಚ್ಚುವ ಹೊತ್ತಾದರೂ ಮನೆಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮುದುಕಮ್ಮ ಅದನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಎಲ್ಲರ ಮನೆಗೂ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಹುಂಜವನ್ನು ಕುರಿತು ಕೇಳಿದಳು. ಅವಳ ಹುಂಜ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಯಿತುಂಬ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುದುಕಿ ಪಾಪ, ಆ ರಾತ್ರಿ ಹೊಟ್ಟೆಗೆಣೂ ಹೆಗದುಕೊಳ್ಳದೆ ಉಪವಾಸವಿದ್ದುಕೊಂಡಳು.

ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ವಿಕೇಂದರೆ, ಮುದುಕಮ್ಮನ ಹುಂಜವು ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳೊಳಗೆ ತುಂಬಾ ಕೋಳಿಗಳಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ನೆಲೆದರಿ ಕುಟುಕುತ್ತಾ, ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದುಬಿಟ್ಟಿತು.

ಆ ಕೋಳಿಗಳ ಒಡೆಯನಾದ ರಂಗಪ್ಪ ತನ್ನ ಕೋಳಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಗೂಡಿನೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಲು ಕರೆದಾಗ, ಆ ಬಳಿಹುಂಜವನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಬೆನ್ನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿಯಾದ ಆ ಹುಂಜವನ್ನು ನೋಡಿ ಅದನ್ನು ತಾನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅವನು ಆ ಹುಂಜದ ಮೇಲೆ ಪಚ್ಚಿ ರಂಗನ್ನು ಹಚ್ಚಿ ತನ್ನ ಕೋಳಿಯ ಗೂಡಿನೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿಟ್ಟನು.

ಆ ಹುಂಜವು ರಾತ್ರಿ, ಪೂರಾ ಆ ಗೂಡಿನೊಳಗೇ ಇದ್ದು, ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ರಂಗಪ್ಪನ ಮಗ ಗೂಡಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಆ ಕೋಳಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ ಸಂಗತಿ ರಂಗಪ್ಪನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನು ಮಗನನ್ನು ಬಯ್ಯುತ್ತ ಕೋಳಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಹೊರಟನು.

ಅಜ್ಜರಲ್ಲಿ ಆ ಹುಂಜವು ಬೊಂಬೆಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವವನಾದ ಗೋಪಾಲನ ವತಾರದೊಳಗೆ ನುಗ್ಗಿತು. ಆ ಗೋಪಾಲನು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ, "ಆಹ! ಒಳ್ಳೇಹುಂಜ, ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರಿದರೆ

ಒಳ್ಳೇಶಾಭ ಒರುತ್ತೆ" ಅಂದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು
ಓದಿದನು. ಅದರ ಒಡೆಯನಿಗೆ ಗುರುತು ತಿಳಿಯ
ಬಾರದುದು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಬಿಳಿಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚಿ
ಗೂಟಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ, ಅದರ ಮುಂದಿಷ್ಟು ಕಾಳು ಚೆಲ್ಲಿ
ಸತ್ತಿರತೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಬೊಂಬೆ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ
ತೊಡಗಿದನು.

ಬೇಗಾದ ಕೂಡಲೇ ಮುದುಕಮ್ಮ ತನ್ನ ಕೋಳಿ
ಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ತರುಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವ
ಳೊಂದಿಗೆ ಅವಳ ಬೀದಿಯ ನಾಲ್ಕೈದು ಜನರೂ
ಇದ್ದರು. ಮುದುಕಮ್ಮ ತಿರುಗುತ್ತ ಗೋಪಾಲನ
ಬೀದಿಗೆ ಬಂದು ಅವನ ಮನೆಯ ಮುಂದಿರುವ
ಬಿಳಿಹುಂಜವನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಅವಳೊಂದಿಗಿದ್ದ
ಇತರರೂ ಆ ಹುಂಜವೇ ಮುದುಕಮ್ಮನದೇದು
ಗುರುತಿಸಿದರು. ಗೋಪಾಲ ಅದು ತನ್ನ ಹುಂಜ
ವೆನ್ನಲು ಮುದುಕಮ್ಮನ ಕಡೆಯವರಿಗೂ ಗೋಪಾಲ
ನಿಗೂ ತಕರಾರು ಎದ್ದಿತು.

ಆಗ ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಒರುತ್ತಿದ್ದ ಪಟೇಲರು ಅಲ್ಲಿ
ಸಂತು "ಎನು ಗಲಾಟೆ?" ಎಂದು ಮುದುಕಿ
ಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ತನ್ನ ಬಿಳಿಕೋಳಿಯನ್ನು
ಬೊಂಬೆಗೋಪಾಲ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದು ತನ್ನ
ದೊಡ್ಡ ಹೇಳುತ್ತಾನೆಂದು ಮುದುಕಮ್ಮನವಳು
ಅವಳೊಂದಿಗಿದ್ದವರು ಕೂಡಾ ಅದು ಮುದುಕಮ್ಮ
ನದೇ ಕೋಳಿ ಎಂದು ಸಾಕ್ಷಿ ಹೇಳಿದರು.

ಆಗ ಗೋಪಾಲನು ಪಟೇಲರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ
ಮಾಡಿ. "ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಹುಂಜದ ಬಣ್ಣ ನೋಡಿ
ಇವರೆಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದು ಬಿಳಿ
ಕೋಳಿಯಲ್ಲ; ಪಚ್ಚೆ ಒಣ್ಣಿದ ಕೋಳಿ. ನಾನು
ಕುಶಾಲಿಗಾಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಬಿಳಿ ಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚಿದ್ದೇನೆ
ಅಷ್ಟೇ" ಎಂದನು.

ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ ಜನರ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಹುಂಜ
ಎನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದ ರಂಗಪ್ಪನೂ ಇದ್ದ

ಚೆಂದಮಾಮು

ಪಚ್ಚೆ ಕೋಳಿ ಎಂಬ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ
ಅವನು ಮುಂದೆ ಬಂದು, "ಪಟೇಲರೇ, ಪಚ್ಚೆ
ಕೋಳಿಯಾದರೆ ಆ ಹುಂಜ ನನ್ನದೇ ಬೆಳ್ಳಿ ನೀದಲೇ
ನಾನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ ತಾವು
ಅದನ್ನು ನನಗೇ ಕೊಡಿಸಬೇಕು" ಎಂದನು.

"ಎಲೋ ಗೋಪಾಲ! ಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚಿದನೆಂದು
ಒಪ್ಪಿದ್ದೀಯಾ? ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಕೋಳಿಯನ್ನು ಕದ್ದು
ಅದಕ್ಕೆ ಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚಿದ ತಪ್ಪಿಗೆ ನಿನಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು
ರೂಪಾಯಿ ದಂಡವೂ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ!" ಎಂದರು
ಪಟೇಲರು.

ರಂಗಪ್ಪ ಆ ಹುಂಜವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು
ನೋಡಿದನು. ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ ಮುದುಕಮ್ಮ ಅದನ್ನು
ಓದಿದುಕೊಂಡು, "ಇದು ನನ್ನದೇ ಕೋಳಿ! ಅಚ್ಚ
ನನ್ನ ಕೋಳಿಯಂ ಹಾಗೇ ಇದೆ. ನನ್ನ ಗುರುತೂ
ಇದಕ್ಕೆ ಅಗಿದೆ" ಎಂದಳು. ರಂಗಪ್ಪ ಅದನ್ನು
ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಿಟ್ಟೆಯಿಂದ ಒರಿಸಿದನು. ಆಗ ಬಿಳಿ ಬಣ್ಣ

ಹೋಗಿ ಪಚ್ಚಿ ಬಣ್ಣ ಹೊರದಿತ್ತು. "ನೋಡಿದಿರಾ, ಇದು ನನ್ನದೇ ಪಚ್ಚಿ ಕೋಳಿ" ಎಂದ ರಂಗಪ್ಪ ಗೆಲುವೆಯಿಂದ.

ಆದರೆ ಮುದುಕಿಯ ಅನುಮಾನ ತೀರಲೇ ಇಲ್ಲ. "ನೋಡಿರಿ" ನನ್ನ ಬೆರಳಿಗೆ ಹತ್ತಿಕೊಂಡ ಪಚ್ಚಿ ರಂಗ" ಎಂದು ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಪಟೇಲರಿಗೆ ತೋರಿಸಿದಳು. ಒಂದು ಬಿಂದಿಗೆ ನೀರು ತರಿಸಿ ಕೋಳಿಯನ್ನು ಕುಬ್ಜವಾಗಿ ತೊಳೆಯಿಸಿದಳು. ಮೊದಲು ಬಿಳಿ ಬಣ್ಣದ ನೀರು ಬಂದು ಅಮೇಲೆ ಪಚ್ಚಿ ಬಣ್ಣದ ನೀರು ಬಂದಿತು. ಕಟ್ಟಕಡೆಗೆ ಆ ಹುಂಜ ಕೋಳಿ ತನ್ನ ಅಪಲಿನ ಬಿಳಿ ಬಣ್ಣದೊಂದಿಗೆ ಉಳಿಯಿತು.

"ಇದೇನು ರಂಗಪ್ಪ? ನಿನ್ನದು ಪಚ್ಚಿ ಕೋಳಿ ಅದೆಯಲ್ಲ" ತೋರಿದರೆ ಈ ಕೋಳಿ ಬಿಳಿಯದು!" ಎಂದರು ಪಟೇಲರು.

"ಎಲ ಪಚ್ಚಿ ಕೋಳಿ ಅಂದಾಕೊಂಡೆನು. ತಪ್ಪಾಯಿತು. ಯಾರದೋ ವಿನೋ? ಒರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ರಂಗಪ್ಪ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧನಾದನು.

"ನುಳ್ಳ ಪಟೇಲರೇ! ನಾನು ನೋಡುವಾಗಲೇ ಇದು ಪಚ್ಚಿ ಬಣ್ಣದ್ದಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು" ಎಂದು ಗೋಪಾಲ.

ಇನ್ನು ನುಳ್ಳ ಹೇಳಿ ರಾಫೆವಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು ರಂಗಪ್ಪ ಪಟೇಲರ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು. ತನ್ನನ್ನು

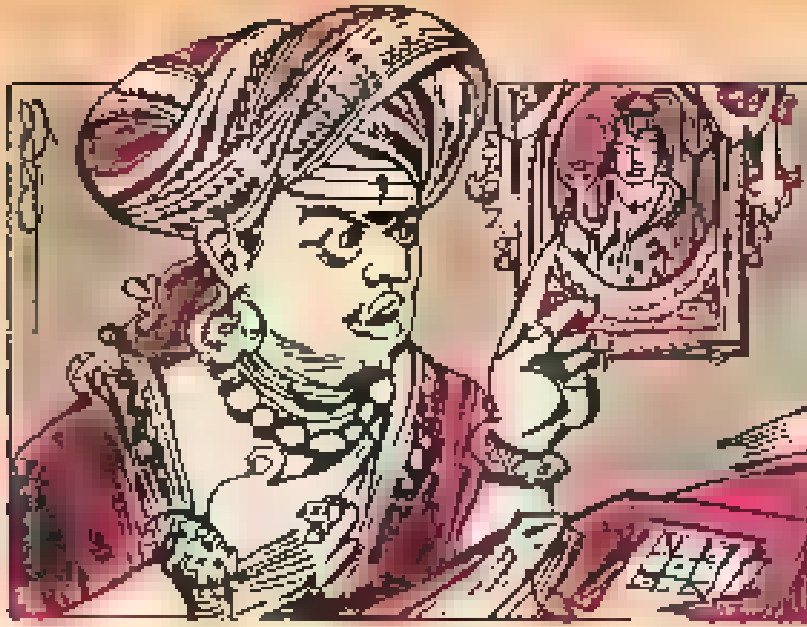
ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಪಟೇಲರು ಅವನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೊಂದು ಸಾರಿ ಕೋಳಿಯ ಮೇಲೆ ಬಣ್ಣ ಹಾಕಿದ್ದಕ್ಕೆ ಗೋಪಾಲ ನೊಂದಿಗೆ. ರಂಗಪ್ಪ ಕೂಡಾ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಮುದುಕಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದರು ಪಟೇಲರು ಕಠಿಣವಾಗಿ.

ಇಬ್ಬರೂ ಮುದುಕಿಯ ಕೈಹಿಡಿದು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ಮುದುಕಿ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಕನಿಕರಪಡುತ್ತ. "ಪಟೇಲಯ್ಯಾ! ಇವರಿಬ್ಬರೂ ನನಗೇನೂ ಕೊಡುವುದು ಬೇಡ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಇವರು ನನ್ನ ಕೋಳಿಯನ್ನು ಕೊಯ್ದು ತಿಂದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ? ನನ್ನ ಕೋಳಿ ನನಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರ. ಅವೇ ಸಾಕು!" ಎಂದಳು.

"ನೋಡಿದಿರಾ? ಈ ಮುದುಕಮ್ಮನ ಒಳ್ಳೆದು ಗುಣವನ್ನು ನೋಡಿಯಾದರೂ ಬುದ್ಧಿ ತಂದು ಕೊಳ್ಳಿ! ಇನ್ನೊಂದು ಸಾರಿ ಹೀಗೇನಾದರೂ ಆದರೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡಲಾರೆ! ಜಾಗ್ರತೆ!" ಎಂದು ಪಟೇಲರು ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಒಬ್ಬಿ ಹೇಳಿ ಮುಂದೆ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಮುದುಕಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ತನ್ನ ಬಿಳಿಹಂಪಿ ವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ದೃಷ್ಟಿ ತೆಗೆದಳು.

ಬುಚ್ಚಣಬುಚ್ಚಣನೆ!

ಹಿಂದೆ ಆಚೂರು ಎಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಬುಚ್ಚಣ ಸಿದ್ಧಾಂತಿ ಎಂಬವನು ಜ್ಯೋತಿಷದಲ್ಲಿ ಅಖಂಡ ಪಂಡಿತನಾಗಿದ್ದ. ಅವನ ಪಾತಿ ಸುತ್ತುಮುತ್ತಲೂ ಹರಡಿತು.

ಯಾಕೋ ಒಂದು ದಿನ ಆ ಸಿದ್ಧಾಂತಿಗೆ ತನ್ನ ಹೆಸರು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರಿತು. ತಂದೆ ತಾಯಿ ಗಳು ಭೂಷಣನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಅದೇ ಬುಚ್ಚಣ ನೆಂದಾಗಿತ್ತು. ಅವರೇ ಕೊಂಡಾಟದಿಂದ ಹಾಗೆ ಕರೆದು ಹಾಳು ಮಾಡಿದರೆಂದು ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳ ಮೇಲೆ ಸಿಡುಕಿಕೊಂಡನು. ಆ ಊರಿನ ಹೆಸರೂ ಒಂದು ಹೆಸರೇ ಅಲ್ಲ. ಒಂದು ಗುಡ್ಡದ ಆಚೆಗಿನ ಊರು 'ಆಚೂರು' ಆದುದಂತೆ !

ಊರಿನ ಹೆಸರು ಹೇಗಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಹೆಸರು ಒಳ್ಳೆ ದಾಗಿರಬಾರದೆ ? ಅವನು ರಾತ್ರಿ ಪೂರಾ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ಶಂಕರನು ದೊಡ್ಡ ದೇವರಾದುದರಿಂದ, ಬುಚ್ಚಣ ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಶಂಕರನೆಂದು ಒದ ತಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಮಾರನೇ ದಿನ ಅವನನ್ನು ನೋಡ ಒಂದವರು, "ಬುಚ್ಚಣ ಸಿದ್ಧಾಂತಿಯವರೇ !" ಎಂದು ಸಂಚೋ

ಧಿಸಲು, ಬುಚ್ಚಣನು ಅವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೇ ತಡೆದು, "ಇವತ್ತಿನಿಂದ ನನ್ನ ಹೆಸರು ಶಂಕರ. ನನ್ನನ್ನು ಶಂಕರ ಸಿದ್ಧಾಂತಿ ಎಂದೇ ಕರೆಯಿರಿ." ಎಂದನು.

ಆದರೆ ಆಚೂರಿನವರೆಲ್ಲಾ ಅವನನ್ನು "ಬುಚ್ಚಣ ನವರೇ", "ಬುಚ್ಚಣ ಸಿದ್ಧಾಂತಿಯವರೇ" ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರೇ ಹೊರತು, ಶಂಕರ ಸಿದ್ಧಾಂತಿ ಎಂದು ಕರೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಇದೇನೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ, "ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದ ಕಾಲ ದಿಂದ ತಮ್ಮನ್ನು ಬುಚ್ಚಣರೆಂದೇ ಬಲ್ಲಿ ನಾವು ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಸರಿನಿಂದ ಹೇಗೆ ಕರೆಯುವುದು ? ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಕಾಯಂದಿರೇ ಕರೆದ ಹೆಸರು ಅದು ಅದನ್ನು ಬಿಡುವುದೆಂದರೇನು ಸ್ವಾಮಿ ?" ಎಂದರು.

ಬುಚ್ಚಣ ಸಿದ್ಧಾಂತಿಗೆ ಆ ಊರಿನ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ಕೋಪ ಒತ್ತು. ಹೆಸರಿಲ್ಲದ ಊರು ಇರುವವರ ಹೆಸರನ್ನೇ ಕೆಡಿಸುತ್ತದೆ, ಎಂಬ ಕೋಪದಿಂದ ಆ ಊರನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೊಂದು ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟನು.

ಅಲ್ಲಿ ಶಂಕರ ಸಿದ್ಧಾಂತಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಇರ ತೊಡಗಿದನು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನ ಶಂಡತಿ ಬೀದಿ

ಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡುವನನ್ನು ಕರೆದು, ಅವನೊಂದಿಗೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಮಾಡುತ್ತ, "ಈ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಉದ್ದೀತೆ? ಸುಮ್ಮನೆ ಹೊಗೆ ಕಟ್ಟ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೋ ಎನೋ? ಬೆಲೆ ಮತ್ತೆ, ದುಬಾರಿ" ಎಂದಳು.

ಅದಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಗೆಯವನು "ಈ ಶಂಕರನ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಉರಿಯುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದ್ರೇನಮ್ಮ? ಮೂರನೇ ಕಣ್ಣು ಕೆರೆದ ಹಾಗೆ ಧಗಧಗಾ ಉರಿದೇ ಹೋದರೆ, ನನ್ನ ಹಗಲು ಶಂಕರನೇ ಲಬ್ಬಿ. ನಾಳೆ ಒರುತ್ತೇನೆಲ್ಲ. ಆಗ ಹೇಳಿ!" ಎಂದನು.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಸಿದ್ಧಾಂತಿಗೆ ಬೆಪ್ಪು ಒಡೆಯಿತು. "ಎಫ್ ತಪ್ಪಿ ಕೇಳಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆ! ಶಂಕರ ಎದು ಹೆಸರು ಒಬ್ಬ ಬಡ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ವನಿಗಿಬ ಅಂತಹ ಹೆಸರನ್ನು ತಾನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು ಶುದ್ಧ ಅವಿವೇಕವಾಯಿತು!" ಎಂದು ತಲೆ ಚಿಚ್ಚಿ ಕೊಂಡನು. ಸಿದ್ಧಾಂತಿ ತುಂಬಾ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ.

ವಿಶ್ವಮೂರ್ಖನನ್ನು ನೆನೆದನು ಅಂತೆಯೇ ತನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು 'ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ' ಎಂದು ಒದವಾಯಿಸಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಮರುದಿನ ಅವನು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದವರಿಗೆ, ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ತನ್ನನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ಎಂದಾ ಕರೆಯಲು ನೋಡನು, ತಾನು ಶಂಕರಲ್ಲ, ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ!

ಇದೇ ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರಲ್ಲ ಶೈವರೇ ಅವರು ಅವನನ್ನು ಶಂಕರ ಸಿದ್ಧಾಂತಿ ಎಂದೇ ಕರೆಯುವವರು ಒಬ್ಬ ಹೇಳುತ್ತಿರು. ಸಿದ್ಧಾಂತಿಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಕೋಪ ಬಂದು, ಆ ಊರಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಡಬಿಟ್ಟು, ಅಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ಎಂದೇ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಒಂದು ದಿನ ಆ ಸಿದ್ಧಾಂತಿ ಬಾವಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಎನೋ ಜ್ಯೋತಿಷಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಾಗದಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿಕೊಂಡಿಗುವಾಗ ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುಕನು ಬಂದು ಅವನು ಸ್ವಂತ ಕಟ್ಟಿದ ಹಾಡನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು "ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿಯು ಮಾತು ಕೇಳಿಯ್ತು ಗುಡುವೇ ಭಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟವರಿಗೇ ಒಹು ವ್ಯಾ ತರುವೇ" ಎಂದು ತನ್ನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ತತ್ವದ ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡತೊಡಗಿದನು.

ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ಸಿದ್ಧಾಂತಿ ಬೆದ್ದರಬಿದ್ದು ಅವನ ಹೆಸರೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು ಅವನು ಹಾಡುತ್ತಲೇ ತನ್ನ ಹೆಸರು ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ಎಂದನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ಅವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ತುಂಬ ಆದರೋಳನೆಗೆ ಬಿಡ್ತನು. ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುಕನ ಹೆಸರೂ ತನ್ನ ಹೆಸರೂ ಒಂದೇ ಆಗಿರಬಹುದು ಒಹುಘೋರವಾದ ಅವನವನ! ತಲೆ ತುಂಬ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು "ಚಿರಂಜೀವಿ" ಎಂದು ಮಾರ್ಪಡಿಸುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆನಿಸಿತು.

ಅವನು ಮರುದಿನ ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದವ ರೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಹೆಸರು ಚಿರಂಜೀವಿ ಎಂದು ಬಡ ಲಾಯಿತೆಂದೂ ತನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಚಿರಂಜೀವಿ

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ ಎಂದೇ ಕರೆಯಬೇಕೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳ ಮಾಂದಿ ವೈಷ್ಣವರಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವರು ಅವನನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ಎಂದೇ ಕರೆಯುವುದಾಗಿ ಪಟ್ಟಿಹಿಡಿದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರು.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ ಆ ಊರಿನವರ ಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಂಡು, ಬೇರೊಂದು ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಲೆವೂರಿ. ಅಲ್ಲಿ ಚಿರಂಜೀವಿ ಸಿದ್ಧಾಂತಿಯಾಗಿ ಒಳಕೆಯಾಗಿ ತೊಡಗಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬಾಗಿಲ ಹೊರಗೆ ಅಂಗಳ ಗುಡಿಸಿವೀರು ತಲೆದು ರಂಗೋಲೆ ಹಾಕುವ ಕೆಲಸದವಳು ವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ರಂಗೋಲಿಯಿಲ್ಲದ ಹೊಸ್ತಿಲನ್ನು ತಾಟಕೂಡದೇದು ಸಿದ್ಧಾಂತಿ, ಅವಳ ಮೇಲೆ ರೇಗಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಕೆಲಸದವಳು ಬಂದು, ತಡವಾದುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಹೇಳುತ್ತ, "ನಮ್ಮ ಎದುರುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರೇವಯಸ್ಸಿನ ಚಿರಂಜೀವಿ ಎಂಬ ಹುಡುಗ ತೀರಿಹೋದನಯ್ಯ. ಒಬ್ಬಳ ಕಾಲ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲದೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗ ಅವರ ದುಃಖ ನೋಡಿ ನನ್ನ ಕೈಕಾಲು ಕದಲಿಲ್ಲ ಆಯ್ಯಾ" ಎಂದಳು.

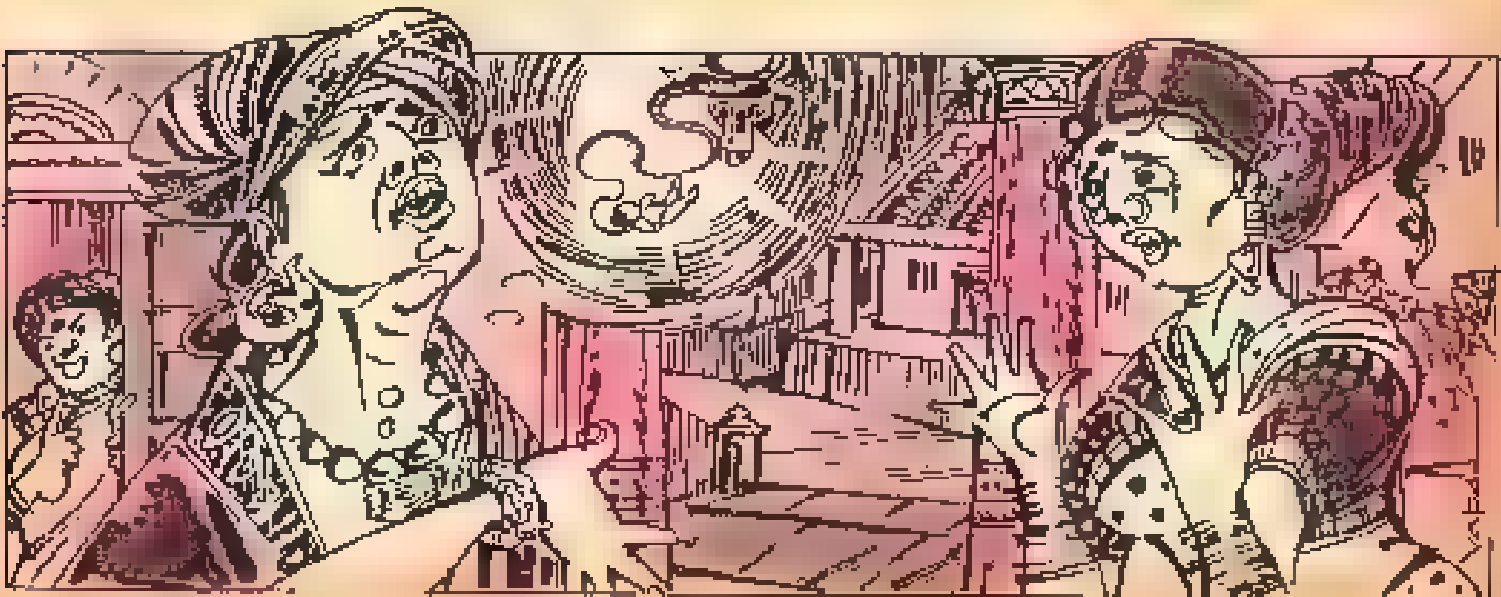
ಸಿದ್ಧಾಂತಿಗೆ ಮೈ ಮೇಲೆ ಚೀಳು ಹರಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. "ಚಿರಂಜೀವಿ ಅಂತ ತುಂಬ ನಂಬುಗೆಯಿಂದ ಮುದ್ದಾದ ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟರೆ ಮೂರು ವರ್ಷ

ದಲ್ಲೇ ಪೃಥ್ವಿ ಒರುಪುದೇಂದರೆ, ಛೇ! ಎಂಥಾದರಿದ್ರೆ, ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡೆನಲ್ಲ?" ಎಂದು ಕೊಂಡು ಅವನು ಆ ಊರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಊರಿಗೇ ಹೊರಟನು.

ಅವನನ್ನು ಕಾಣದೆ ಆಚೂರಿನ ಜನರು "ಬೂಚಣ ಸಿದ್ಧಾಂತಿಗಳನ್ನು ಶಂಕರ ಸಿದ್ಧಾಂತಿ ಎಂದು ಕರೆಯುವಾರದ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಉರನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಪೋದರಲ್ಲ! ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡೆವು" ಎಂದು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆಚೂರಿನಲ್ಲಿ ಅಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಜನರು ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತ, "ಓಹೊ! ಶಂಕರ ಸಿದ್ಧಾಂತಿಯವರೇನು? ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೀರಾ? ಯಾವಾಗ ಬಂದಿರಿ? ಎಷ್ಟು ದಿನಗಳಾಯಿತು ನೀವು ಹೋಗಿ..." ಎಂದು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಆದರಿಸಿ ಮಾತಾಡಿಸಿದರು.

ಈಗ ಸಿದ್ಧಾಂತಿ ಏನೂ ಚಿಂತೆ ಮಾಡದೆ, ತನ್ನ ಹೆಸರು ಶಂಕರನೋ ಮತ್ತಾವುದೋ ಅಲ್ಲವೆಂದೂ, ತಂದೆ ತಾಯಂದಿರು ಮುದ್ದಾಗಿ ಕರೆದ ಬೂಚಣನೆಂಬ ಹೆಸರು ಓಡಿದೇ ತನ್ನವ್ವ ಕರೆಯಬೇಕೆಂದೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಹೀಗೆ ಕಡೆಗೆ ಅವನು ಎಂದಿನಂತೆ ಬೂಚಣನೇ ಆದನು. ಯಾವ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅದುವೇ ತುಂಬ ನೋಗನನಿಸಿತು.

ಭೃತಚಿತ್ತಿತ್ವ

ಊರೊಳಗೆ ಒಳ್ಳೆಯವರೆಂದು ಹೇಳಿಸುವಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ವಾಣಿ ಮತ್ತು ವರ್ಮ ಎಂಬ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಮಕ್ಕಳರಲಿಲ್ಲ ಪಾವ. ಮಕ್ಕಳಾಗಬೇಕಾದರೂ ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯವಿರಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಒಳ್ಳೆಯವರಾದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅವರ ಕೋರಿಕೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಈಡೇರಿಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ ?

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಜರಿಗಟ್ಟ ಮಳೆ ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ವರ್ಮನೂ, ವಾಣಿಯೂ ಊಟಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಬೇಕೆಂದಿರುವಾಗ, ಯಾರೋ ದಡದಡನೆ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದರು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡಲು, ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ನೆನೆದು ಒದ್ದೆಮುದ್ದೆಯಾಗಿದ್ದ ಯುವಕ ದಂಪತಿಗಳು ನಡುಗುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದರು.

“ನಾವು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಅಂತ ಹೊರಟು ಈ ಭಾರೀ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡೆವು. ಈ ಒಂದು ರಾತ್ರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಒಡೆ ಕೊಡುವಿರಾ ?” ಎಂದು ಅವರು ಕೇಳಿದರು. “ಮೊದಲು ಒಳಗೆ ಬನ್ನಿ” ಎಂದು ವಾಣಿ ಅವರನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ಊಟ ಬಡಿಸಿದಳು. ಆಮೇಲೆ ಮಲಗಲಿಕ್ಕೂ ಬೇಕಾದ ಸೌಕರ್ಯ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ಅವರ ಊಟ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಅನ್ನವು ಸ್ವಲ್ಪ ಪಷ್ಟೇ ಉಳಿದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ವಾಣಿ ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಬಡಿಸಿದಳು. ಮಳೆಯಿಂದ ಸೌದೆ ನೆನೆದುದರಿಂದ ಬೆಣೆ ಹಚ್ಚಿ ಅನ್ನ ಬೇಯಿಸುವಷ್ಟು ತಾಳ್ಮೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ತನಗೆ ಬಡಿಸಿದುದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೆಂಡತಿಯ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಹಾಕಿ, “ಇದ್ದುದನ್ನು ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಬಿಡೋಣ” ಎಂದು ವರ್ಮನು ಹಟಿ ಕೊಡಿದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಅದೂ ಇದೂ ಮಾಡಾಡುತ್ತ ಇದ್ದುದನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡು ತಿಂದು ಮಲಗಿದರು.

ಬೆಳಗಾಗುವಾಗ ಯಾರೋ ಅಳುತ್ತಿರುವ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿ ಇಬ್ಬರೂ ಮಿಟ್ಟಿಬಿದ್ದು ಎದ್ದರು. ಹೊರಗಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಬಾಗಿಲಿನ ಹತ್ತಿರ ರಾತ್ರಿ ಒಂದವಳು ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ವಾಣಿವರ್ಮರು ಬೆರಗಾಗಿ, ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಅಳಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕೇಳಿದರು.

“ನೆನ್ನದೆಲ್ಲಾ ಮುಳುಗಿಹೋಯಿತು ! ಏನೆಂದು ಹೇಳಲಿ ? ರಾತ್ರಿ, ಈ ಮನೆಗೆ ಬಾರದೇ ಹೋಗಿ

ದರೇ ಒಳ್ಳೆಯದಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿ, ನನ್ನ ಗಂಡ ನಿಮ್ಮ ಬ್ಬರ ಅನ್ನೋನ್ನತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, 'ನೀನು ಎಂದೂ ದರೂ ಈ ಮನೆಯವಳ ಹಾಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೇಮ ಮಾಡಿದೆಯಾ? ಗಂಡನನ್ನು ಪ್ರೇಮಿಸದಿರುವ ಹೆಂಡತಿ ಎಕೆ ಬೇಕು?' ಎಂದು ಹೇಳಿ, ನಾನು ಎಷ್ಟು ಬಡಕೊಂಡರೂ ಕೇಳದೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಅವರು ತುಂಬಾ ಹಟಿಲ ಮನಸ್ಸು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ತಿರುಗಿಬರುವವರೇ ಅಲ್ಲ!" ಎಂದಳು ಅಳುವಿನ ಎಡೆಯಲ್ಲಿ.

ಅವಳ ಹೆಸರು ಚಂದ್ರಮತಿಯಂತೆ. ಅವಳ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಮರ್ಮನು ಬೀದಿಬೀದಿ ತಿರುಗಿ ಅವಳ ಗಂಡನನ್ನು ಹುಡುಕಿ, ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದ. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅವಳ ಜಾಡು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

"ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಇನ್ನು ಅವರು ಬರುವವರಲ್ಲ. ಅಯ್ಯೋ! ನನಗೆ ಇನ್ನು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದಂತಾಯಿತು. ಅಳವಾಡ ಬಾವಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಹಾರಿ ಬಿಡಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಚಂದ್ರಮತಿ ಮತ್ತೆ ಅಳತೊಡಗಿದಳು.

ಅವಳ ಪರಿತಾಪಸ್ಥಿತಿ ನೋಡಿ ಮಾರ್ಣವಮೂರ ಮನಸ್ಸು ಕರಗಿ ನೀರಾಯಿತು. ಗಂಡುಸಿನ ಒಳ್ಳೆಯ ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ತಾನೇ ಹೆಂಗುಸಿನ ಸುಖದುಃಖಗಳು ಆಡಗಿವೆ?

"ನೀನೇನೂ ಕಷ್ಟಪಡಬೇಡಮ್ಮ. ನಿನ ಗಂಡನ ಮನಸ್ಸು ಒದಲಾಗಿ ತಿರುಗಿಬರುವವರಗೂ ನೀನು ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದು. ದೇವರು ಯಾರಿಗೂ ಮೂವುಗಲೂ ಕಷ್ಟವನ್ನೇ ಕೊಡಲಾರ. ನಿನಗೂ ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನಗಳು ಬಾರದಿರವು" ಎಂದರು ಇಬ್ಬರೂ.

ಅಂದಿನಿಂದ ಚಂದ್ರಮತಿ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಒಬ್ಬಳಾಗಿ ಇರತೊಡಗಿದಳು. ಅವಳ ರೀತಿಯೇ ಮಗತೆಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬ ಮೆತ್ತಗಿನದಾಗಿ ಕಂಡು ಬಂತು. ಅವಳಾಗಿ

ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಸಹಕಾರ ಮಾಡುವಳು ರಾತ್ರಿ, ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅವಳೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು.

ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯಿತು. ಮರ್ಮನ ಚೈದಿನ ಮೂರಾರಿ ಎಂಬ ಗೆಲೆಯನೊಬ್ಬ ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ವಿನೋ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದವನು ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಮಾತಿಗೆ ಮರ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದನು. ಅವನು ಎರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬರುವುದುಂಟು. ಕೆಲೆದನಾರಿ ಅವನು ಬಂದಾಗ ಚಂದ್ರಮತಿ ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಈಗಾರಿ ಅವಳ ವಿಷಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಮರ್ಮನಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಚಂದ್ರಮತಿಯೇ ಒಡಿಸಿದಳು. ಊಟ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಎಲ್ಲಾ ಅವ ಮೇಲೆ ಮೂರಾರಿ ಬಾವದಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದನು.

ರಾತ್ರಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೂ ಮೂರಾರಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಬಂದ ಕೆಲಸವ ವಿಷಯದ್ದೇ

ಏಕೋ ಅರೋಚನೆ ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿದ್ರೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಎಷ್ಟೋ ಏಕೋ ಸಪ್ತಳವಾದುದರಿಂದ ಎತ್ತರ ವಾಯಿತು

ಒಳಗೆ ದೀಪದ ಪ್ರಕಾಶ ಕಂಡಿತು. ಚಂದ್ರಮತಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ದೀಪ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ತುಂಬ ಜಾಗರಣತೆಯಿಂದ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲ ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯ ಆಚೆಯ ಕಿಟಕಿ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಯಾರೋ ತಟ್ಟುವಂತೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಚಂದ್ರಮತಿಯ ಪ್ರವರ್ತನೆಯೂ, ಕಿಟಕಿಯ ಸಪ್ತಳವೂ ಅನುಮಾನವಸ್ತುಂಟು ಮಾಡಿದುವು. ಅದಳು ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕ ಮೇಲೆ ಮುರಾರಿ, ಕಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು, ಅಡಿಮೇಲಡಿಯಟ್ಟು ಹೊಗೆ ಬಾಗಿಲೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಹಗಟಿ ನೋಡಿದನು.

ಚಂದ್ರಮತಿ ಒಂದು ಬಟ್ಟಲಲ್ಲಿ ಅನ. ಸಲ್ಮ ಹೂಳಿ, ಮೊಸರು ಬೇರೆಬೇರೆ ಕುಸು ಕುಟಿ

ಯಿಂದ ಒಳಗೆ ಬಂದ ಕೈಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಳು. ಆಗ ಕಿಟಕಿಯ ಹೊರಗಿವ್ವಳ ಮೇಲ್ಮನೆ ಕೇಳಿತು.

"ಇನ್ನಷ್ಟು ದಿನ ಈ ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯೂಟ? ಹೇಗಾದರೂ ಕಷ್ಟಗಾದ ಬೆಟ್ಟಗೆಯ ಹಣ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬೇಗ ಬಂದುಬಡಬಾರದೇ?" ಎಂದ ಹೊರಗಿವ್ವಳವನು ಕತ್ತಲೆಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಹೊರಗಿವ್ವಳವು ಯಾರೆಂಬುದು ಮುರಾರಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

"ಇತ್ತೀಚೆಗಷ್ಟೇ ಇವರಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಂಬುಗೆ ಯಾಗಿದೆ. ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಬೇಗದ ಕೈವಶವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅವಸರ ಪಡಿಸಿದರೆ ಹೇಗೆ?" ಎಂದಳು ಚಂದ್ರಮತಿ. ಅವಳು ಕೊಟ್ಟುದನ್ನು ಕವನು ತಿಳಿದು ಮುಗಿಸುವವರೆಗೆ ಚಂದ್ರಮತಿ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತಳು.

"ಎಂಥ ಕಳ್ಳ ಹೆಂಗಸುಳು? ಮೇಲೆ ವಿನೂ ಆರಿಯದವಳಂತೆ. ಮನೆಯವರ ಒಳ್ಳೆಯ ತನಮನ್ನು ಅಪಯೋಗಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಮನೆ ಗುಂಪುಂಟಾದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳಲ್ಲ! ಇರಮ್ಮ! ನಾಗೆ ತಕ್ಕ ಬಗೆ ವಾಗುತ್ತಾನೆ!" ಎಂದು ಮುರಾರಿ ಹೊಕ್ಕೊಳಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡನು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಮುರಾರಿ ಚಂದ್ರಮತಿಯ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳುವಂತೆ ವರ್ತಮನೊಂದಿಗೆ, "ಏನಪ್ಪಾ ವರ್ಮಾ! ನನ್ನ ರಾತ್ರಿ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಘಾತ ಸಂಭವಿಸಿದೆ. ರಾತ್ರಿ, ಪುರಾ ಗಿಡ್ಡಗಳ ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ಗೊಮ್ಮೆ ಎಚ್ಚರಾಗಿತ್ತು. ಮೂಡು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಮಂಚವನ್ನೂ ಮದುವಣ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಎಳೆದು ಹಿಡಿದು, ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ನೂರಿನ ಗುಡಿ ಮಂಚದ ಕೆಳಗೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಎಂಥ ಹುಳಿ. ಘಾತದ ಚಿಹ್ನೆದೋ! ಹಿನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಎದೆ ಗಟ್ಟಿ ಇದ್ದವ ನಾದುದರಿಂದ ಒಡುಕಿದ್ದೇನೆ ಗೊತ್ತಾ? ಇನ್ನೊಂದು ಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಆಗಲೇ ಹರಹರಾ ಆಗಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು!" ಎಂದನು ವಾಣಿಯೂ ವರ್ಮನೂ ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ

ಗಾಬರಿಬಿದ್ದರು. "ಹಾಗಾದರೆ ಯಾವನಾದರೂ ಮಂತ್ರವಾದೀನ ಕರೆಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದ ವರ್ತಮಾನ.

"ಅವಕ್ಕೆ ನೀವೇನೂ ಗಾಬರಿ ಬೀಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಎಂತಹ ದಿವ್ಯ ಭೂತಗಳನ್ನಾದರೂ ಹಾಣಿ ಓಡಿಸಿ ಬಿಡಬಲ್ಲೆ ನಾನು ಬೀಜ ಮಂತ್ರೋಪದೇಶ ಮಾಡಿ ದಿವ್ಯ-ನಿ ಗೊತಾ? ಹೆದರಬೇಡಿ" ಎಂದು ಮುರಾರಿ ಅವರಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಕೇಳಿದನು.

ಅವನು ಪೇಟೆಗೆ ಹೋಗಿ ಗೆಜ್ಜೆ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಬಂದು, ರಾತ್ರಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಅಗಾಧ ಸವ್ವಳ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಅಮೇಲೆ ತಲೆ ದಿಂಬಗ್ಗು ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟು ಅದರ ಮೇಲೆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಅದಿಗೇ ಮನ ಕಿಟಕಿಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ತಟ್ಟಿ ಸವ್ವಳನೆಬ್ಬಿಸಿದ್ದನು.

ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಚಂದ್ರಮತಿ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಎದ್ದು ಬಂದು, ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ಕೂಡ ಒಳಗೆ ನೀಡಿದ ಮುರಾರಿಯ ಕೈಗೆಕೊಟ್ಟಳು ಮುರಾರಿ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಅವಳು ಕೊಟ್ಟ ಕಲಸನ್ನದ ಬಟ್ಟಲನ್ನು ಅವಳ ಮಂಚದ ಮೇಲೆಯೇ ಇಟ್ಟು, ಆ ಮಂಚವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಒದಿಗೆ ಎತ್ತಿಟ್ಟು ಮನ ಅರಿಯದವನಂತೆ ತನ್ನ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಮಲಗಿದನು.

ಚಂದ್ರಮತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕಿಟಕಿಯ ಹತ್ತಿರವೇ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಗಂಡ ಅವಳು ಕೊಟ್ಟದನ್ನು ಕಂಡ ಮೇಲೆ ಬಟ್ಟಲನ್ನು ಅವಳೇ ಹಿಂದೆ ಕೊಡ ಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕಿಟಕಿಯ ಹೊರಗೆ ಗಂಟಿನ ಸುಳವೇ ಕಾಣದೆ ಹೋಗಲು ಅವಳು ಮನೋ ತೋರದೆ ಬೇರೊಂದು ಹೆದರಿತ್ತು. ಅದಿಗೇ ಮನ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ತನ್ನ ಮಂಚದ ಬಾಗಿ ಬಂದಳು ಆ ಮಂಚ ಇನ್ನೊಂದು ಒದಿಯಲ್ಲಿದ್ದದ್ದಾಗೂ, ಅದರ ಮೇಲಿರುವ ಕಲಸನ್ನದ ಬಟ್ಟಲಿಗೂ ನೋಡಿ ಹೆದರಿ

ನಡುಗುತ್ತ ಕೆಟ್ಟದನೆಯಿಂದ ಕಿಟ್ಟಿನಿ ಕಿಟಕಿಯ. ಅವಳ ಕೂಗು ಕೇಳಿ ವರ್ತಮಾನ, ವಾಣಿಯೂ ಬೆದರಿ ಎದ್ದು ಚಂದ್ರಮತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಓಡೋಡಿ ಬಂದರು, ಆಗಲೇ ಎದ್ದವನಂತೆ ಮುರಾರಿ ಕೂಡಾ ಒಳಗೆ ಬಂದನು.

ಚಂದ್ರಮತಿ ನಡುಗುವ ಕಂಕದಿಂದ, "ಅಯ್ಯೋ! ಈ ಮನೇಲಿ ಭೂತವಿರುವ ಮಾತು ನಿಜ. ನನಗೂ ಗೆಜ್ಜೆಗಳ ಸವ್ವಳ ಕೇಳಿತು. ನನ್ನ ಮಂಚ ಆ ಕಡೆ ಯಿಂದ ಈ ಕಡೆಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಹೆದರಿ ಬಿದ್ದು ಎದ್ದೆ. ಇದು ನೋಡಿದಿರಾ! ಅದಿಗೇ ಮನೇಲಿದ್ದ ಬಟ್ಟಲು ಇದ್ದೆಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಅದನ್ನೇನೋ ಅನ್ನವಿದೆ! ನನಗೆ ಹೆದರಿ ಯಾಗಿದೆ!" ಎಂದಳು.

"ಹೆದರಬೇಡಿ ಯಾರೂ. ಬೆಳದಿಲ್ಲೇ ಈ ಭೂತ ವನ್ನು ಓಡಿಸುತ್ತೇನೆ." ಎಂದನು ಮುರಾರಿ. ಮರು ದಿನವೇ ಅವನ ಮಂಚವೂ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಎರಡು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅಗಾಧ ಗೆಜ್ಜೆಯ

ಸಪ್ತಳ ಮಾಡುತ್ತಲೂ ಇದ್ದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳು ತ್ತಿಥ್ಯದಿಂದ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಗಂಡನು ಬಂದು ಅಡಿಗೆವಣ ಕಿಟಕಿಯನ್ನು ಸಪ್ತಳ ಮಾಡಿದರೂ ಚಂದ್ರಮತಿ ಕದಲಿಲ್ಲ ಮಲಗಿದ್ದಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೋಗಲು ಅವಳಿಗೆ ಭಯ. ಅವಳ ಗಂಡನಿಗೆ ಬೇಸರವೂ ಉಪವಾಸವೂ ಗತಿ !

ಮೂರನೇ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಚಂದ್ರಮತಿಯ ಗಂಡ ಆ ಮನೆಯ ಹಿಂದಿನ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಬರಲಿರುವಾಗ, ಮುರಾರಿ ಹೊರಗೇ ಹೊಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದು, ಅದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟುಹೋಗುವವನಂತೆ, ಅವನಿಗೆ ಇದಿರಾಗಿ ನಡೆದನು. ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ "ಹೂಂ, ನನ್ನ ತಂಗಿಗೆ ಇಂಥಾ ದ್ರೋಹ ಮಾಡುವುದೇ? ಮೆಮ್ಮನೆ ಬಿಟ್ಟೋನು?" ಎಂದನು ಗೊಣಗುವವನಂತೆ

ಚಂದ್ರಮತಿಯ ಗಂಡ ತಟ್ಟನೆ ನಿಂತು, "ಎನು ಯಿತು?" ಎಂಬ ಕೇಳಿದನು. "ಇನ್ನೇನಾಗಬೇಕು ಅನ್ನುವಿರಿ? ಈ ಮನೆಯವನು ನನಗೆ ಬಾವನಾಗ ಬೇಕು. ನನ್ನ ತಂಗಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಬಾವ ಯಾವಳೋ ಗಂಡ ಬಿಟ್ಟವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗ್ತಾನಂತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಯಾವಳೋ ಗಂಡನಿಗೆ ಬೇಡದ ಹೆಣ್ಣು ಇಲ್ಲಿ ಸೇರಿದೆ ಅವಳನ್ನೇ ನನ್ನ ಬಾವ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಾನಂತೆ. ಅವಳೂ ತಯಾರಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ನನ್ನ ತಂಗೀ ಹಣೇಲಿ ಏನು

ಬರೆದಿದೆಯೋ?" ಎನ್ನುತ್ತ ಹೊರಟುಹೋದಂತೆ ಹೋಗಿ. ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಮನೆಯ ಇದಿರಾಗಿ ಬಂದು, ಚಾವಡಿಯ ತನ್ನ ಮಂಚದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡನು.

ಮುರಾರಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಚಂದ್ರಮತಿಯ ಗಂಡ ನಂಬಿದನು. ಮೂರು ದಿನಗಳಿಂದ ಅವಳು ಅವನಿಗೆ ಕಿಟಕಿ ತೆರೆದು ಅನ್ನ ಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ವರ್ಮ ನೊಂದಿಗೆ, "ಕ್ಷಮಿಸಿ. ನಾನು ಬುದ್ಧಿಹೀನ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟೆ. ಈಗ ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮೋಗುತ್ತೇನೆ ಕಳಿಸಿಕೊಡಿ" ಎಂದನು.

ಭೂತದ ಭೀತಿಯಿಂದ ಹೆದರಿಹೋಗಿದ್ದ ಚಂದ್ರಮತಿ ತನ್ನ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಹೊರಟಳು. "ನಾವು ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೇ, ಒಂದು ದಿನ ನನ್ನ ಗಂಡ ಒರುತ್ತಾನೆಂದು?" ಎಂದಳು ವಾಣಿ. ಅವಳು ಹೊರಟು ಹೋದುದರಿಂದ ವಾಣೀವರ್ಮರು ಮನೆ ಸವ್ವಗಾಯಿತೆಂದ. ಖೇದಗೊಂಡರು. ಆಗ ಮುರಾರಿ "ಭೂತ ಬಿಟ್ಟುಹೋಯಿತೆಂದು ಸಂತೋಷಪಡೆಯಿರಿ. ನಾನು ಓಡಿಸಿದ ಭೂತವೇ ಅವರಿಬ್ಬರೂ!" ಎಂದು, ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅವರು ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಬೆರಳಿಟ್ಟು ಕೂಂಡರು.

ದೇವಿಭಾಗವತ

ಚಂದ್ರನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದ ದೇವದೂತನು ಇಂದ್ರನ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು, ಚಂದ್ರನು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಇಂದ್ರನ ಮುಂದೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಇಂದ್ರನು ಕೋಪದಿಂದ ಕಿಡಿಕಿಡಿಯಾಗಿ, "ಎಂಥಾ ಮುರ್ಖನೇ ಚಂದ್ರ! ಹಾಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲದೆ ನನಗೇ ಇಷ್ಟೊಂದು ಸೂಕ್ತನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವನೇ? ಎಂಥ ಸಾಹಸ! ಅವನ ಮದ ಅಡಗಿಸಲೇಬೇಕು" ಎಂದು ಚಂದ್ರನ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಎದ್ದನು.

ಇದನ್ನು ತಿಳಿದು ಶುಕ್ರನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಾದ ರಾಕ್ಷಸ ವೃಂದದೊಂದಿಗೆ ಚಂದ್ರನಿಗೆ ಸಹಾಯಕನಾದನು. ಶಿವನೂ ತನ್ನ ಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೃಹಸ್ಪತಿಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ಬಂದನು. ಉಭಯ ವಕ್ಷಗಳೊಳಗೆ ಛಾರಿಯಾದ್ದವು ಹಿಡಿಯಿತು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಬ್ರಹ್ಮದೇವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಚಂದ್ರನನ್ನು ಬದಿಗೆ ಕರೆದು, "ನೀನು ಬೃಹಸ್ಪತಿಯ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು ಇಲ್ಲಿ

ದಿದ್ದರೆ ವಿಷ್ಣುವಿನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ ನಿನ್ನ ಮದುವನ್ನು ನೀರು ನೀರು ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ." ಎಂದನು. ಆಮೇಲೆ ಶುಕ್ರನೊಡನೆ ಬ್ರಹ್ಮನು, "ಏನಿದು ಶುಕ್ರಾ? ನಿನ್ನಗೆ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯ ಮೇಲಿರುವ ಹಗೆಯನ್ನು ಚಂದ್ರನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಕೀರಿಸುವೆ ಯೇನು? ಹೀಗಾದರೆ ಯಾವ ಹೆಂಗುಷಾದರೂ ಗಂಡನೊಡನೆ ನ್ಯಾಯವಾದ ಬಾಳುವೆ ನಡೆಸುವುದುಂಟೆ?" ಎಂದನು.

ಬ್ರಹ್ಮನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಶುಕ್ರನೂ ಸಹ ತಾರೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುವಂತೆ ಚಂದ್ರನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಈಗ ಚಂದ್ರನು ಅವರ ಮಾತಿಗೆ ಕಿಟ್ಟು ಬಿದ್ದು ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿದ್ದ ತಾರೆಯನ್ನು ಬೃಹಸ್ಪತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟನು. ಹೀಗಾದ ಮೇಲೆ ಶಿವನೇ ಮೊದಲಾದವರೆಲ್ಲಾ ಅವರವರ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಬೃಹಸ್ಪತಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಾರೆ ಒಂದು ಗಂಡು ಮಗುವಿಗೆ ಜನ್ಮವಿತ್ತಳು. ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಬೃಹಸ್ಪತಿ ಜಾತಕರ್ಮ ಮಾಡಲು ಎಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧತೆಗಳನ್ನಾ

ಮಾಡಿದನು. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದು ಚಂದ್ರನು ಒಬ್ಬ ದೂತನನ್ನು ಬೃಹಸ್ಪತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಚಂದ್ರದೂತನು ಬೃಹಸ್ಪತಿಯೊಂದಿಗೆ ಚಂದ್ರನು ಹೇಳಿದಂತೆ, "ಇವನು ನಿನ್ನ ಮಗನಲ್ಲ ಏನಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದವನು. ಅವನಿಗೆ ನೀನು ಹೇಗೆ ಜಾತಕರ್ಮ ಮಾಡುವಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಬೃಹಸ್ಪತಿ ಚಂದ್ರನ ದೂತನೊಂದಿಗೆ, "ಮಗುವಿ ನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹೋಲಿಕೆಗಳಿವೆ. ಇವನು ನನ್ನ ಮಗನೇ ಚಂದ್ರನ ರೂಪರೇಷೆಗಳೊಂದೂ ಇವನಲ್ಲಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ದೂತನು ತಿರುಗಿ ಬಂದು ಬೃಹಸ್ಪತಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಲು, ಚಂದ್ರನಿಗೆ ಕೋಪಬಂದಿತು.

ಕೂಡಲೇ ಚಂದ್ರನು ರಾಕ್ಷಸ ಗಣವನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ನಿಂತುಹೋದ ದೇವದಾನವ ಯುದ್ಧವು ಮತ್ತೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ

ಬ್ರಹ್ಮನು ವನಃ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು. ಯುದ್ಧವು ಬೇಡವೆಂದು ಎರಡು ಕಡೆಯವರನ್ನೂ ತಡೆಯುತ್ತ, "ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಮೂಲ ಕಾರಣವಾದ ತಾರೆಯೊಂದಿಗೆ. "ನೋಡಿದೆಯಾ ತಾರಾ, ನಿನ್ನಿಂದಾಗಿ ಎಂಥಾ ಪೇಚಾಟಿ ಬಂದಿತು! ನೀನೇ ಹೇಳಿದರು. ಈ ಮಗುವಿನ ತಂದೆ ಚಂದ್ರನೋ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ತಾರೆ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ನೋಡಲಾಗದೆ ತರ ಬಗ್ಗಿ ಕೊಂಡ. "ಚಂದ್ರನೇ! ಚಂದ್ರನೇ! ಚಂದ್ರನೇ!" ಎಂದಳು. ಕೂಡಲೇ ಬ್ರಹ್ಮನು ಆ ಮಗುವನ್ನು ಚಂದ್ರನಿಗೆ ಕೊಡಲು, ಮಗಳ ತೀರಿಕೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯ ಹೆಂಡತಿ ತಾರೆಯಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗನೇ ಬಾಧ. ಈ ಬಾಧನ ಮಗನಾಗಿ ಪುರೂರವನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಈ ಪುರೂರವನ ಜನ್ಮ ಹೇಗಾಯಿತೆಂದರೆ,

ಪುರೂರವನ ಕಥೆ

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸುದ್ಯುಮ್ನನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದೊಂಡು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಬೆಂಚೆಯೊಡಲು ಹೊರಟನು. ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತ ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾದ ಕುವರನ ವನವನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅವರೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಆ ವನದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ್ದೇ ತಡ, ಸುದ್ಯುಮ್ನನೂ ಅವನೊಂದಿದ್ದವರೆಲ್ಲರೂ ಹೆಣ್ಣಾಗಿ ಹೋದರು. ಸುದ್ಯುಮ್ನನ ಕುದುರೆ ಕೂಡಾ ಹೆಣ್ಣು ಕುದುರೆಯಾಗಿ ಬದಲಾಗಿಹೋಯಿತು.

ಓಗೇಕಾಯಿತೆಂದು ಗೊತ್ತಾದ ಸುದ್ಯುಮ್ನನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತ, "ಈ ರೂಪದಿಂದ ಹೇಗೆ ರಾಜ್ಯವಾಲನೆ ಮಾಡಲಿ? ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಗಿರಲಿ? ಶತ್ರುಗಳೊಂದಿಗೆ, .. ಅಸಲು ಹೂರಗ ಮೋರೆ ತೋರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ?" ಎಂದು ಕುಂದಿಹೋದನು.

ಹೀಗೆ ಶೂಕ ಶಾ, ಶೂಕನು ಕೂಡುವಾಗಲೇ
 ಪನ್ನ ಮೊದಲಿ ಶೃಂಗವಿಮಲವಾಗಿ. "ಅದ್ಭುತ
 ರವನು ಈ ಮಹಿಮೆಯುಳ್ಳ ಪುರುಷನಾಗಿ
 ಬರಬಹುದೆಂದು ಕಂಡುಬಂದಿತು. ತೇಜ
 ಬೇಕು" ಎಂದರು. ಕೂಡಲು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು.

ಅಂತಹ ಕೂಡುವುದು ಮಹಿಮೆ. ಶಿವ
 ಗೆ ಸೂಕ್ತ ಕೂಡುವುದು ಕೂಡುವುದು. ಹತ್ತ
 ವಾರಗಳಿರುವ ಬಹಿಷ್ಕಾರದಿಂದ ಬಂದವನಾಗಿ ಎ
 ರ್ತು ಮೊದಲಿ ತಪ್ಪಿನಿಂದ ಬಂದವನಾಗಿ ನಾಗಯ್ಯನ
 ವಾಕ್ಯ ಕೂಡುವುದಾಗುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಮೊದಲಿ
 ಅವರು ಮೊದಲಕೂಡುವುದರಿಂದ ಕೂಡುವುದು
 ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಮೊದಲಿ ಕೂಡುವುದು ಕೂಡುವುದು
 ಅವಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಮೊದಲಿ ಶಿವನು ಇನ್ನೊಬ್ಬ
 ಹೀಗಾಗಲಿ. ಆ ಮೊದಲಾಗಿ ಕೂಡುವುದು
 ದತಿ ಗುರು ಶಾ ಗುರು ಶಾ ಗುರು ಶಾ ಗುರು ಶಾ
 ಏಯಮವಿಷ್ಟು. ಸುಮ್ಮನುನೂ ಅವನ ಪರಿ
 ವಾರದವರೂ ಸ್ವೀಯರಾಗಲು ಅದೇ ಕಾರಣ.

ಕೆಲಗೆ ಸುಮ್ಮನುನೂ ಇಳಾ ಎಂದು
 ಕೊಂಡು ತನ್ನ ಸುಮ್ಮನುನೂದಿಗೆ ಆ ವನ
 ಉದಯಕೊಂಡನು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಬಂದು ದಿನ
 ಚಂದ್ರನ ಮಗನಾದ ಬುಧನು ಈ ಇಳಿಯನ್ನು
 ನೋಡಿದನು. ನೋಡಿದ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಇಳಿಯು
 ಬರಲು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟು ಮೆಟ್ಟಿ ಮೊದಲಿ
 ಬಂದವರು.

ಆ ಸುಮ್ಮನುನೂ ಇಳಾ ಕೂಡುವುದು
 ರವನು ತನ್ನದಾಗಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬನಾಗಿ. ತನ್ನ
 ಕೂಡುವುದು ಮೊದಲಿ ಕೂಡುವುದು ಬರಲು
 ತನ್ನ ಬಂದ ಕೂಡುವುದು ಕೂಡುವುದು. ತನ್ನ
 ಗಿರುವ ಕೂಡುವುದು ಮೊದಲಿ ಕೂಡುವುದು
 ದತಿ ಕೂಡುವುದು ಬರಲು ಕೂಡುವುದು ಮೊದಲಿ
 ದರು ಕೂಡುವುದು ಕೂಡುವುದು ಮೊದಲಿ ಕೂಡುವುದು
 ರವನು ಕೂಡುವುದು ಮೊದಲಿ ಕೂಡುವುದು
 ಹಾಗುವ ಹಾಗೆ ವರ ಕೊಡು" ಎಂದು ಬೇಡಿ
 ಕೊಂಡರು.

“నన్ను మూడు కుళ్ళాగలు శాశ్వవిల్లు. కుదు, వసు, ఒండు కిగలు గొడగియొ. ఒండు కిగలు జెన్నాగియొ. ఇరువంక వర కీయొ క్కేన” ಎಂದು జోళి నీవనా అంతర్ధాననాదను.

ఊగి వడివ్వర దయచిది వ. శ్రీ గొడగూర కుదు, మును తన్న రాజధాసిగి కుందిరుగి మొదలినాకే రాజ్యవాన్ని అరల్కీ తొడిగివను. అవను గొడగూరవ ఒండు కిగలు రాజ్య వాలినే మూడుత్త. జెన్నాగియొ ఒండు కిగలు అంతర్ధాననాద తొలగి యారదే ఒళగొ ముట్ట క్కొందిర్తను. ఇదు ప్రజాళగి జమ్మవన్నుండు మూడల్లు తమ్మ దాజను ఊగిళి మూడువ నేటా ఎల్లయొ మూడుకొలొత్తిర్తరు

మగను దొత్తవనాగివవరగొ ఆ విధ దాగిద్దా రాజ్యవాలినే మూడిద మోలె, ఎల్ల వన్న వగనుగొ వడికొట్టు తమ్మమూడలు

అరల్కీ తొలగివనాదను అర్ధి అవనొ నారదర దరళవయొకు. అవరింద అదిరక్తి దోపియొ ననాక్కిరొ మంత్రద లావదోరదదేదా. ఆ మంత్రవన్న కుడిశుత్త, తవన్న మూడు త్తిరలు. అవన నోళాగ్గద లాల న్నొడిత వాయొకు. మొకదోపి ఒకవ. తవదల్లి అవన ముందే ప్రశ్నలూదలు. కుదు, మును ఆ దోపి యన్నొ క్కొత్తమూది అవళ అనొ, పరింద మూత్తివదేదను.

కుదు, మును అనొక వరలరవను ఒల్లెయొ రొకియర్ది రాజ్యవాలినే మూడుత్త ఎమ్మొ యెట్టగళన్ను మూడిదను దానధమంగాళంద ఎల్లలన్నొ శక్తివదియను దానధానంతవ అవన సురలవన. కుసుగళల. ఈతొయొ ఎల్లగన్నొ మోట్టదావె దోవకొళల అనొయొ వడవడాదరు. ఇదన్నెల్ల నేజాది లామూరిగి అవన మోలె తగ్గుదిక్కు అవోలె బ్రత్త దోవను అవళి క్కొట్ట ఒండు తావరింద అవళ. ఘొమిగి బరవంతాయొకు. ఆగ అవళు వరలరవనన్నొ కంధియళు.

అవళ రొవలావొగళు వరలరవనన్నొ వరవతగొళళలు. అవనొయొగి కుసుర మూడలు అవళ. ఒవ్వుత్త. “ననగి ఎరదు కురి గళవే. అవళల మోలె వనగి మళ్ళగొక తమ్మ క్కొత్తి నేను అవళలన్నొ క్కొత్తా రక్తివదేకు. మక్కిండు వినందలే. నేను దొండరనాగి నన్నొ క్కొత్తి రొళళనాదమ మూడనవ. దాగి నేను ఇంగి దూవొగొలొ తావ్వువన్నొ క్కొత్తివనొ. ఈ నిటాధనగళన్నొ నేను లొక్కంట్రిదాగ కాను నొక్కొ క్కొత్తి తొలగిత్తేన” అదళ. అదల్కీ వరలరవను ఒక్కొకొండు అవ

ಗಂಧರ್ವರು ಮಿಂಚು ಹೊಳೆಯುವಂತೆ ಮೂಡಿ
ಲರು ಕಿರೀಟವನ್ನು ಕಿರ್ಮರಿಸಿ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು
ಬರುವಾಗ ಭರೂರನ್ನು ನಗ್ನನಾಗಿರುವುದನ್ನು
ನೋಡಿ ಉರ್ವಶಿ ಅವನ ಕಾರಿಗೆ ಎದ್ದು, "ನನ್ನ
ಸುಖಮಗಳನ್ನು ಎಂದರೇ ಹೇಳಿಟ್ಟಿವೆ" ಅನ್ನು
ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದ ಎನ್ನೊಡನೆ ಇನ್ನು ನಾಟರಲಾರೆ. ಈ
ದಿನ ಮೇಳಿಗೆ ಕುಪ್ಪಳಾ ದೊರೆಯಲ್ಲಿ ಸುನೋಗ
ಹೊರಟನು. ನನ್ನನ್ನು ನೆನಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟುಕೋ" ಎಂದು
ಹೇಳಿ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಳು.

ಉರ್ವಶಿ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ಪುರೂರವ
ನಿಗೆ ತಾಳಲಾಗದೆ ಪು ಮನೋವೇದನೆಯಾಗ
ತೊಡಗಿತು. ಅವನ ಬುದ್ಧಿ ಕಿಟ್ಟಿತು. ಮನಸ್ಸಿನ
ತುಂಬಾ ಉರ್ವಶಿಯಾದಳು. ಅವನು ಉರ್ವಶಿ
ಯನ್ನೂ ಅವಳ ಚೇಷ್ಟೆಗಳನ್ನೂ ನೆನೆಯುತ್ತಾ ಬಿಟ್ಟ
ದ್ದಲ್ಲಿ ಕಿರುಗಾಡ ತೊಡೆದನು. ಹಾಗೆಯೇವಾಗ
ಕುರುದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹ್ವಾಹಾಗಿ ಉರ್ವಶಿ ಅವನ

ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ಅವನು ಅಶ್ವಯ್ಯಾ ಅನಂದ
ಗಿಳಂದ ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಧಾಮಿ ಹೋಗಿ ಗದ್ದರ
ಕುಕದಿಂದ, "ಉರ್ವಶಿ, ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಒಂದು
ನಿಮಿಷ ಕೂಡಾ ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡವನಲ್ಲ ನಿನ್ನಿಗೆ
ಕಿರುಕು ಎಗ್ಗಿರುವನೂ ಅಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಎಂದೂ
ಇದಿರಾದಿರುವನಲ್ಲ. ನೀನು ಎಂತಹ ಕೆಲಸ ಹೇಳಿ
ವರೂ ನಾನು ಪೂರುತ್ತಿದ್ದೆ ಹಾಗೆಯೇವಾಗ ಎನೋ
ಅಲ್ಲ ನಿಯಮಗಳ ಉಲ್ಲಂಘನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನನ್ನು
ಬಿಟ್ಟು ಹೋದೆಯಲ್ಲ? ಇದು ನ್ಯಾಯವೇ? ನನ್ನ
ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮದಿಂದಲೇ ಬಂದವಳು ನೀನು
ಅಂತಹ ನಿನ್ನಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಲು ಹೇಗೆ
ಮನಸ್ಸು ಬಂತು? ನಿನ್ನ ಪ್ರಮವು ಶಾಶ್ವತವೆಂದು
ಕೊಂಡಿದ್ದೆ? ಈಗ ನನ್ನನ್ನು ಹೀಗೆ ದುಷ್ಕರದಲ್ಲಿ
ಮುಳುಗಿಸಿ ಹೋದೆಯಲ್ಲಾ?" ಎಂದನು ದಿಗ್ಗನಾಗಿ
ಲಂಗಲಾಟುವವನಂತೆ.

ಉರ್ವಶಿ ಅನನ ಭನವನ್ನನ್ನು ಸರಿ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ
ಹೀಗಿಂದಳು, "ಪುರೂರವಾ! ನಮ್ಮ ಜಾತಿಗೆ
ಪ್ರೇಮವೆಂಬ ಮಹತ್ವವಿದೆ? ಅದಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ದೊಂದು
ಮೋಹು ನೀನು ಕುಮ್ಮನೆ ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು
ಇಹ ಪರಗಳನ್ನು ಕಿಡಿಯಿಕ್ಕಿಟ್ಟೆ. ಜಾಗಾಗಿ
ಅಲೋಚಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆಯ
ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿಕೋ" ಎಂದು ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿ
ಹೊರಟುಹೋದಳು.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಪುರೂರನಿಗೆ ಬಂದ ಗತಿಯೇ
ಕಡೆಗೆ ತನ್ನೂ ಒರವುದೇನೋ ಎಂದು ವ್ಯಾಸನು
ವ್ಯಕ್ತಪಡೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅಂದುಕೊಂಡನು. ವ್ಯಕ್ತಪಟಿ
ಕೂಡಾ ವ್ಯಾಸನು ತನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಿಸುವನೋ
ಎಂದು ಹೆದರಿ ಹೆಣ್ಣು ಗಿಳಿಯ ರೂಪತಾಳಿ ಹಾರಿ
ಹೋದಳು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ವ್ಯಾಸನು
ಕಿವಿ ಮೊದನೆಯಿಂದ ಅರಣ ಮಧಿಸುತ್ತಿರಲು
ಅಗ್ನಿಯೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಶಿಶು ಹುಟ್ಟಿತು.

ತಂದೆ ಮತ್ತು ಮಗ

ವ್ಯಾಸನು ಆ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿ, "ಇದೇನು
ಲಬ್ಧತಃ? ಇದೇನೋ ಶಿವಶ ಮಹಿಮೆಯೇ ಸರಿ!"
ಎಂದುಕೊಂಡನು.

ಅವನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಗಂಗೆ
ನದಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ
ಜಾತಕರ್ಮ ನೆರವೇರಿಸಿ ಮಗನಿಗೆ ಶುಕನೆಂದು ಹೆಸ
ರಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ದೇವದಂದಂಭಗಳು
ದೊಳಗಿದ್ದುವು. ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಪುಷ್ಪವರ್ಷಣ
ವಾಯಿತು. ನಾರದ ತುಂಬಾರು ಮೊದಲಾದವರು
ಸುಸ್ವರದಿಂದ ಹಾಡಿದರು. ರಂಭೆ ಮೊದಲಾದ
ಆಪ್ತರಸಿಯರು ನಾಟ್ಯವಾಡಿದರು.

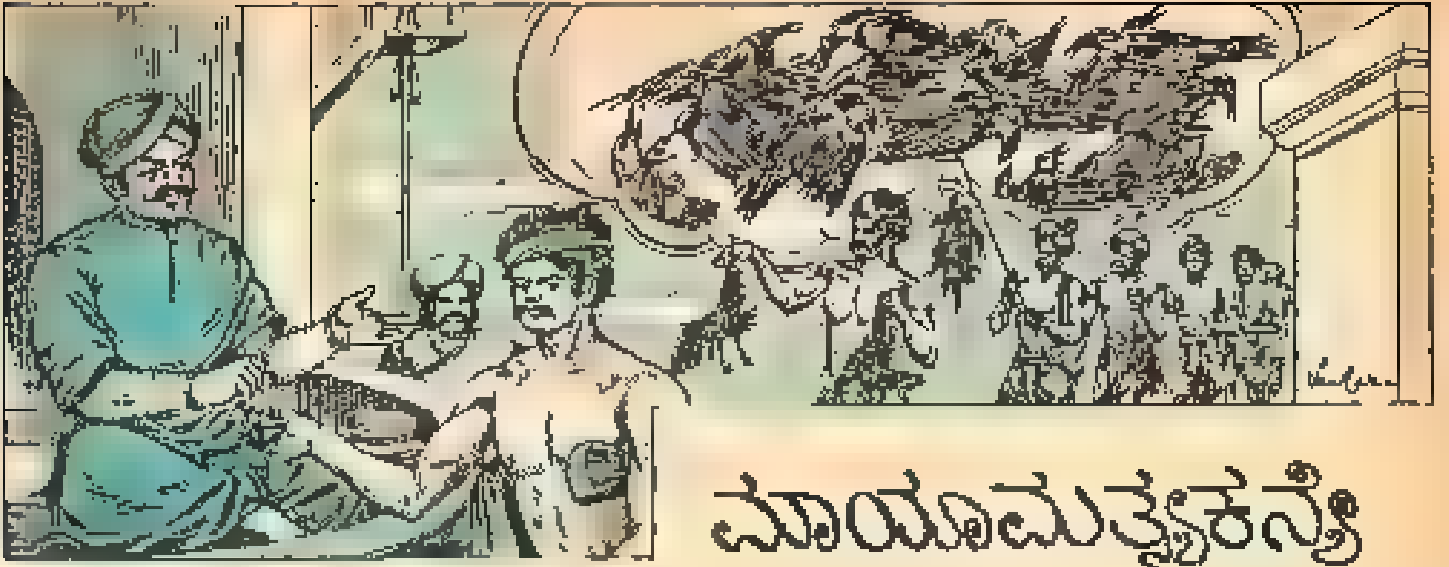
ಗಿಳಿಯ ರೂಪ ಧರಿಸಿದ ಪ್ತಿಯ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ
ಹುಟ್ಟಿದ ಆ ಶಿಶುವು ಶುಕಸಾಮದಿಂದ ದಿನದಿಂದ
ದಿನಕ್ಕೆ ಬೆಳಗುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಅವನ ಪ್ರತಿಭೆ
ಅಪಾರ. ಅವನಿಗಾಗಿ ಆಕಾಶದಿಂದ ಬೆಳೆಯ
ಚರ್ಮವೂ, ದಂಡ ಕಮಂಡಲಗಳೂ ಬಿದ್ದುವು.
ವ್ಯಾಸನು ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಉಪನಯನ ಮಾಡಿ,
ಬ್ರಹ್ಮಸ್ಮಿತಿಯ ಬಳಿಗೆ ವೇದಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು.
ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಶುಕನು ಗುರು
ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಟ್ಟು, ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ತಿರುಗಿಬಂದನು.
ತಂದೆಯ ವಿದ್ಯಾವಂತನಾಗಿ ಬಂದ ಮಗನನ್ನು

ವ್ಯಾಸನು ಆಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಶುಕನು ಸಂತೋಷ
ಗೊಂಡನು. ಇನ್ನು ಈ ಮಗನಿಗೆ ಒಂದು ಮದುವೆ
ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅವನಿಗೆ
ಯೋಗ್ಯಳಾದಂತಹ ಒಬ್ಬಳು ಮಂಸಕನ್ಯೆಯನ್ನು
ಹುಡುಕಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಶುಕನೊಂದಿಗೆ,
"ಅಪ್ಪಾ ನೀನು ಈಗ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಓದಿ
ಪಾರಂಗತನಾಗಿರುವಿ. ಇನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿ
ಕೊಂಡು ಯಜ್ಞಯಾಗಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ, ಮಕ್ಕ
ಳನ್ನು ಪಡೆದು ಕೃತಾರ್ಥನಾಗಬೇಕು. ಪುತ್ರರಲ್ಲದಿದ್ದರೆ
ಯಾವಗತಿಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಕೀರ್ತಿಯೂ
ಪಾರದೂ ಅದುದರಿಂದ ನೀನು ಈ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು
ಮದುವೆಯಾಗಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆದು ಸವಗೆ ಸಂತೋಷ
ವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿ ಪಿತೃದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪೂಜಿ
ಗೊಳಿಸು, ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮೀರಬೇಡ. ನಾನು
ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದೇನೆ
ನಿನ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಕೀರ್ತಿಯೂ ಸದ್ಗತಿಯೂ ಬರ
ಬೇಕು." ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತಿಗೆ ಶುಕನು ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ, "ಅಪ್ಪಾ,
ನನಗೆ ಮದುವೆಯೇ ಬೇಡ ನೀನು ನನಗೆ ತತ್ಪೋಷ
ದೇಶ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ನೋಡು ನೋಡುತ್ತಾ
ಸಂಸಾರ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ದೂಡುವೆ? ಬೇಡ
ಅಪ್ಪಾ ಬೇಡ!" ಎಂದನು.

ಮಾಯಾಮುತ್ಯಕೆನ್ನೆ

ರಾಮಪ್ರತಾಪನಂಬವನು ಒಂದು ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಕುಂಬ ವಿಚಿತ್ರವ್ಯಕ್ತಿ.

ಅವನಿಗಿರುವ ಅನೇಕ ಮೂಢನಂಬುಗಳಿಗೆ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರ್ಖಹಟಿಷಾ ಸೇರಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅವನ ಮೆದುಳಿನಲ್ಲಿ ವಿನಾದರೊಂದು ಆಲೋಚನೆ ಒಂದರ ಕೀರಿತು. ಅದು ಇತರರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಹಾಸಿ ಮಾಡದೆ ವಿರಮಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಆಲೋಚನೆ ಹೇಳುವ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆಗಳೂ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದುಸಾರಿ ಅವನು ಮಗದೇಶವನ್ನು ಸಂದರ್ಶನ ಮಾಡಲು ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಕತ್ತಾಳಿನಿಂದ ಬೆಳೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ ಸಂಸ್ಥಾನದ ರೈತರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದು ಹೊಲಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಕತ್ತಾಳಿನಿಂದ ಬೆಳೆಸಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ಅವುಗಳ ಬಾಡಿದನು ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ರೈತರು ಕತ್ತಾಳಿನಿಂದ ಬೆಳೆಸಲು ಶುರು ಮಾಡಿದರು. ಅದು ಮೊಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ತರಗತಿಯಾದಾಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಬಹು ಭಾಗ ಹುಳುಹಿಡಿದು ಹಾಳಾಯಿತು. ಅದರ ಬೆಳೆಗೆ

ಬೇಕಾದ ಮಗದೇಶದ ಮಣ್ಣಿನ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಗುಣ ತನ್ನ ಮಣ್ಣಿಲ್ಲದೆಂಬ ತತ್ವ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆಹಾರಧಾನ್ಯ ಬೆಳೆಸುವ ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಬೆಳೆ ಹಾಕಿದುದರಿಂದ, ಇಡೀ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಜನರ ಹೊಟ್ಟೆಗೇ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು.

ಮತ್ತೊಂದುಸಾರಿ ರಾಮಪ್ರತಾಪ ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿ, ಕಾಂಗೀಳನ್ನೂ ಮೂಲಕಾಂಗೀಳನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದನು. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಅವುಗಳ ಯಮದೂತರೆಂದು ಯಾವುದೋ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಓದಿದನಂತೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಾಂಗೀಳವರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅರಿಷ್ಟವೆಂದು, ಅದುದರಿಂದ ಕಾಂಗೀಳೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಕಂಡಹಡದಲ್ಲಿ ಕಾಂಗೀಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟು, ಸತ್ತಕಾಂಗೀಳಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುವುದಾಗಿಯೂ ಸಾರಿದನು. ಪ್ರಜೆಗಳು ಕಾಂಗೀಳನ್ನು ಕೊಂದು ತಂದು ಸಂಸ್ಥಾನದ ನಗರದ ಬೀದಿಯ ಒದಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿರಾಶಿ ಹಾಕಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಲಾಭವೂ ದೊರೆಯಿತು. ಆ ಕಾಂಗೀಳ ಕಳೆಬರಗಳನ್ನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಅವು

ಗಳಿಂದ ದುರ್ಗಂಧವು ಹೊರಬಿತು. ಕಾಗೆಗಳು ಉರೋಲಗಿನ ಶುದ್ಧೀಕರಣ ಮಾಡುವಂಥವು. ಈಗ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಗೆಗಳಿಲ್ಲದೆ ಕೂರ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಳು ಕಲ್ಲುಗಳೇ ತುಗ್ಗಿ ರೋಗಾಣುಗಳು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗಿ ಜನ ರನ್ನು ಪೀಡಿಸತೊಡಗಿತು. ಇಷ್ಟಾದ ಮೇಲೆ ಸ್ವಸ್ಥನಾಧೀಶನಿಗೆ ಕನ್ನ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾಗಿ ಹೊರಗಿನ ದೇಶ ಗಳಿಂದ ಕಾಗೆಗಳನ್ನು ತಂದವರಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುವನೆಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಿದನು.

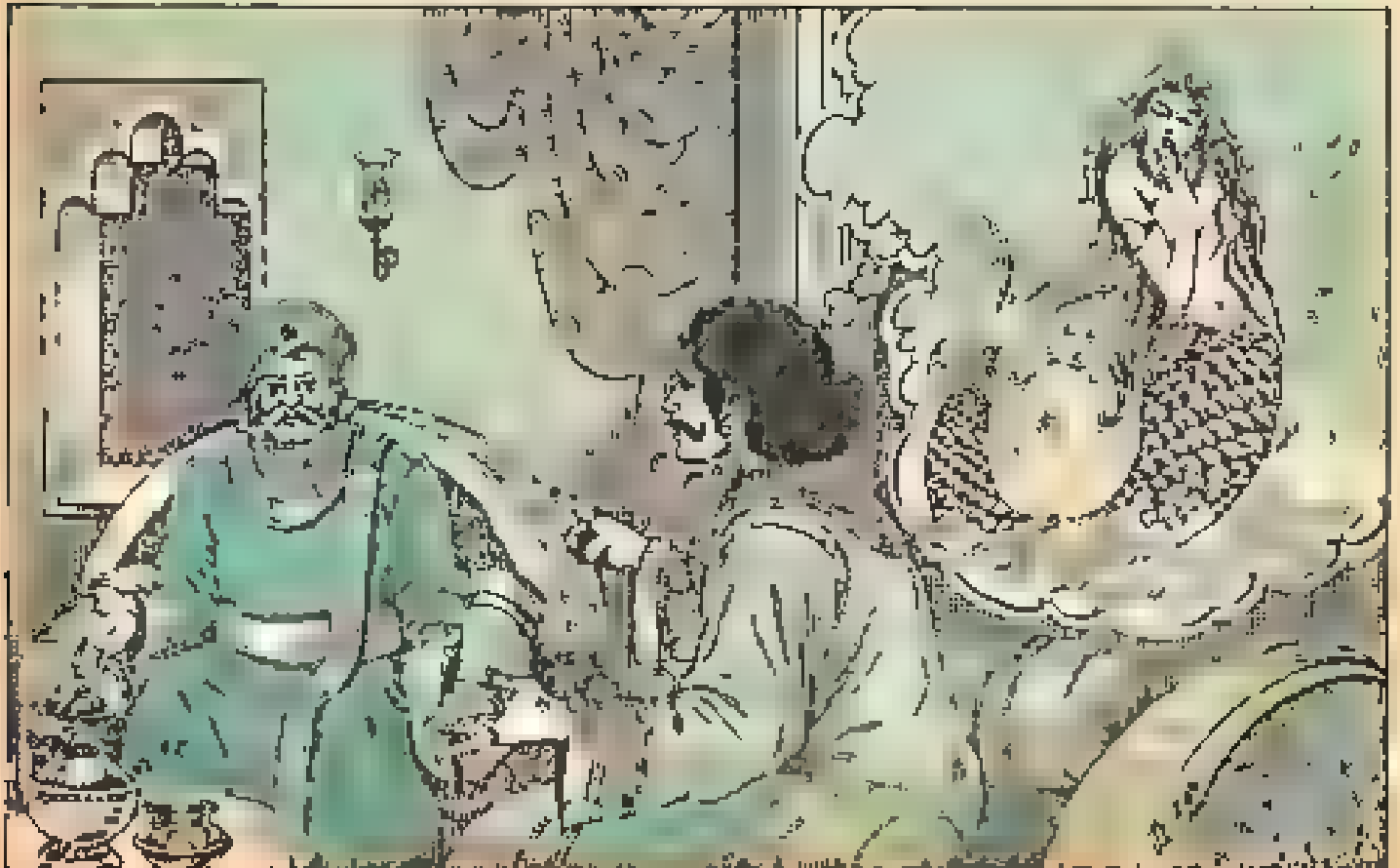
ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಎಷ್ಟುಸಾರಿ ಆಭಾಷಣಗಳು ನಡೆದರೂ ಅವನ ಬುದ್ಧಿಯ ವೈಖರಿ ಮಾವಾಡಲೇ ಇಲ್ಲ ಒಂದುಸಾರಿ ರಾಮಪ್ರತಾಪನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿ ಯೊಂದಿಗೆ. "ಮತ್ಸ್ಯಕನ್ಯೆ ಎಂದೂ ಆಗಾಗ ಕೇಳುತ್ತೇ ನವ್ವೆ? ಅವನ್ನು ಕುರಿತು ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವೇನು?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

"ಪ್ರಭುಗಳೇ, ನಾನು ಅಂತಹ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ನೋಡಲೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಳುವ ಜ್ಞಾನ ಹೇಗೆ ಬಂದೀತು?" ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ.

"ಕಳೆದ ರಾತ್ರಿ ನನಗೊಂದು ಕನಸಾಯಿತು. ಆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ಸ್ಯಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಕಂಡೆ. ಮೇಲಿನ ಭಿಗುವು ಮನುಷ್ಯಳಾದ ಕೆಳಗಿನ ಭಿಗುವು ಮಾನು ವಿಚಿತ್ರವಲ್ಲವೇ?" ಎಂದನು ಸುಷ್ಮಾಸಾಧೀಶ ಮಂತ್ರಿ, ಹೌದು ಹೌದೆಂದು ತಲೆಯೊಲಿದನು.

ರಾಮಪ್ರತಾಪನ ಆರಮ್ಭನೆಯ ಮುಂದೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೊಳವಿದ್ದಿತು. ಆ ಕೊಳವು ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ದೇವರೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯ ನೀರೇ ನಗರದೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲ ರಿಗೂ ಉಪಯೋಗವೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಮೀನುಗಳೂ ಇದ್ದುವು. ಬೆಳುದಿಂಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಮಪ್ರತಾಪನು ಚಿಕ್ಕ ಅಲಂಕಾರ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಜಲವಿಹಾರ ಮಾಡುವನು.

ಮಂತ್ರಿ,ಯೊಂದಿಗೆ ಮತ್ಸ್ಯಕನ್ಯೆಯ ಮಾತು ಹೇಳಿದ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಳುದಿಂಗಳ. ಚೆಲ್ಲಾ ಕ್ತಿತ್ತು ರಾಮಪ್ರತಾಪನು ಅಲಂಕಾರ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಂಟಿನಾಗಿ ಕುಳಿತು ವಿಹರಿಸುವಾಗ ಮನಸ್ಸು ನೋಡಿದನೋ, ಕೂಡಲೇ ದಡಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಂತ್ರಿ,

ಯನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಬರುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು
ಮಂತ್ರಿ, ಅವನರವಸರವಾಗಿ ಬಂದನು. ಸಂಸ್ಥಾ
ನಾಧೀಶರು ಅವನೊಂದಿಗೆ "ನನ್ನ ಈ ಕೋರಗಲ್ಲಿ
ಈಗತಾನೇ ಮತ್ಸ್ಯಕನೈಯನ್ನು ನೋಡಿದೆ. ಆಹಾ!
ಎಷ್ಟು ಚೆಂಡ! ಏನು ಕಥೆ! ಅದು ನನ್ನ ಪೌತೆಯ
ಮುದ್ದೆ ನೀರಿನಿಂದ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ, ನೀರಿಗೇರಿತ್ತು
ಅರ್ಧಭಾಗ ಮುಳುಗಿದ್ದು, ಕಾಳಗದ್ದಾ ಭಾಗ
ಮಾಸು, ಅದೀಗ ನನಗೆ ಬೇಕುಬೇಕು. ಅದು
ಕಾಲುಮೇ ಮೂಲಕ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದಂತೆ,
ಕೋರದ ಕಾಲುಮೇಗಳನ್ನೆ ಬಂದು ಮಾಡಿಸಿ, ಕೋರದ
ಸುತ್ತಲೂ ಕಾವಲಿರಿಸಿ. ಅದನ್ನು ಬರೆಹಾಕಿ ಕೂಡಿ
ಯುವ ವಿಷಯವು ಮಾಡಿ" ಎಂದನು

"ಇದರಿಂದ ಪ್ರಭು ಅದೊಂದು ಭ್ರಮೆಯಾಗಿರ
ಬೇಕು. ಯಾವುದೋ ದೊಡ್ಡ ಮೊಸನ್ನು ನೋಡಿ
ನೀವು ಮತ್ಸ್ಯಕನೈ ಎಂದುಕೊಂಡಿರಬೇಕು ಚೆಂಡ,
ಕಾಂತಿಗೆ ಮೊಸುಗಳು ಹಾರುವುದುಂಟು. ಆಗ ಹೊಳ
ಯುತ್ತ ಭ್ರಮೆ ಯುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ" ಎಂದನು

ಮಂತ್ರಿ, "ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಚಿತ್ತಾರ ಬಂದಿದೆ ಎನ್ನು
ವಿರು" ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಸಿರಿ. ಎದರು
ಮಾತು ಬೇಡ" ಎಂದನು ಸಂಸ್ಥಾನಾಧೀಶರು.

ಅದರಂತೆ ಮೊಸುಗವರಾದ ಜಾಲರಿಗಳು ಬಂದು
ಬರೆ ಹಾಕಿ ಕೋರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಕಷ್ಟೋಗೊಳಿಸಿ
ಕಾಪಿರಾರು ಮೊಸುಗಳನ್ನೂ, ಹಾವು ಕವ್ವಗಳನ್ನೂ
ಕೂಡಿದರು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ಸ್ಯಕನೈಯ ಜಾಡು ಕಾಣ
ಲಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ಬಿಡದೆ ಸಂಸ್ಥಾನಾಧೀಶರು ಕೋರದ
ನೀರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬತ್ತಿಸಿ ಬೂಗಿಸಲು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.
ಮತ್ಸ್ಯಕನೈ ನೆಲಕಟ್ಟಿ ಅಡಗಿದೆ ಎಂದ. ಅವನ
ನುಬಾಗಿ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಗರವೆಲ್ಲಾ ಜಲಮಯ
ವಾಗಿ ಕೂಡಿಯಲು ನೀರು ಸಿಗದೆ ಜನರೆಲ್ಲಾ ಹುಳು
ಕಾರ ಮಾಡುವರೆಂದು ಪಂಡಿ, ಹೇಳಿ ನೋಡಿದನು.
ಅದರ ಸಂಸ್ಥಾನಾಧೀಶರು ತನ್ನ ಮೊಂಡುಮಟ್ಟ
ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ತನಗೆ ಆ ಮತ್ಸ್ಯಕನೈಯೇ ಬೇಕು
ಎಂದನು. ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಾಡಿ ಕಾಪಯೋಗವಿಲ್ಲವೆಂದು
ಮಂತ್ರಿಗೆ ಗೊತ್ತು, "ಆಗಲಿ ಪ್ರಭು. ಕೋರವನ್ನೆಲ್ಲಾ

ಬತ್ತಿಸುವ ವಿವಾಹ ಪೂರೈಸಲು ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳು ಬೇಕು ತೋಡುವ ನೊರಿಸಿದ ತೊಂದರೆ ದೂಗದಂತೆ ಆ ನೊರಿಗೆ ಬಾವಿ ತೋರಿಸಬೇಕಲ್ಲ? ಆ ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತೇನೆ ಈ ಗಂತೂ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ವಿವಾಹನ ವಿಳಂಬವೂ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಮತ್ಸ್ಯಕನ್ಯೆ ಇರುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನೆಲ ಕಟ್ಟಿದ ಮತ್ಸ್ಯಕನ್ಯೆ ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಬರಬಹುದು. ನೀವೂ ಅದೋ ಚನೆ ಮಾಡಿರಿ. ದಿಗ್ಭ್ರಮೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾದೀತು.” ಎಂದ ಮಂತ್ರಿ.

ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗೆ ಮಂತ್ರಿಯ ಮೇಲೆ ಬೇಸರ ಬಂದರೂ ಸುಮ್ಮನಾದನು. ಮಂತ್ರಿ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ, ತನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಮಗನಾದ ಹಲಧರನು ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಹಲಧರನು ಬೇರೆ ರೀತಕ್ಕೆ ಹೋದವನು, ಆಗ ತಾನೇ ಬಂದಿದ್ದನು. ಮಂತ್ರಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಚಿಂತೆಯನ್ನು

ನೋಡಿ ಹಲಧರನು ಕಾರಣ ಕೇಳಲು, ಮಂತ್ರಿ ಎಲ್ಲಿ ಕಥೆಯನ್ನೂ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು “ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲ ವೆಂದರೇನರ್ಥ? ಎಂಥವರಿಗೂ ಭ್ರಮೆ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತೆ. ಮನುಷ್ಯರಾದವರಿಗೆ ಭ್ರಮೆ ಒರುವುದು ಸಹಜ. ಅಂತ ನಿರೂಪಿಸಲು ನಾನೊಂದು ಯಂತ್ರ ತಯಾರಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು ಹಲಧರ.

ಮಂತ್ರಿ, ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೊದ ಮೇಲೆ ಹಲಧರನು, ಮೂರು ಅಂಗುಲ ಉದ್ದವೂ, ಒಂದೆಂಟು ಅಂಗುಲವೂ ಇರುವ ಕಾಗದವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ, ಮೂಲೆ ಇರುವ ಭಾಗವನ್ನು ಒಂದು ಗಾಜಿನ ಲೋಟೆಯ ಅಡಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅಂಟಿ ಸಿದನು. ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಪಿಂಗಾಣಿ ತಟ್ಟೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ರೂಪಾಯಿ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ಅದರ ಬೊಂಬೆ ಮೇಲಕ್ಕಿರುವ ಹುಗೆ ಇಟ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಸುರಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಗಾಜಿನ ಲೋಟದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕಾಗದಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿ, ಲೋಟಾದ ತುಂಬಾ ಹೊಗೆ ತುಂಬುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಅದನ್ನು ಪಿಂಗಾಣಿ ತಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಕಾಚಿಟ್ಟನು. ಈಗ ಲೋಟೆಯ ಅಂಚಿನ ಮೂಲಕ ಅರ್ಧರೂಪಾಯಿ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅದು ದೊಡ್ಡದಾಗಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

ಹಲಧರನು ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, “ದೊಡ್ಡಪ್ಪಾ, ಈ ಪಿಂಗಾಣಿ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿಗಳಿವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಮಂತ್ರಿ, ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ನೋಡಿ, “ಒಂದೇ ರೂಪಾಯಿ ಇದೆ. ರೂಪಾಯಿಗಳು ಎಲ್ಲಿವೆ ಇಲ್ಲಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಒಂದೇ ರೂಪಾಯಿ ಎಂದೂ ಹೆಚ್ಚು ಇಲ್ಲ ವೆಂದೂ ಖಂಡಿತ ಹೇಳಬಲ್ಲೀರಾ?” ಎಂದು ಹಲಧರನು ಮತ್ತೂ ಕೇಳಲು “ಆಹಾ, ಒಂದೇ ರೂಪಾಯಿ!” ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ, “ನೀವು ಭ್ರಮೆ ಪಟ್ಟಿರಿ ದೊಡ್ಡಪ್ಪಾ, ಅದು ರೂಪಾಯಿ ಅಲ್ಲ

ಬೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿ!" ಎಂದು ಹಲಧರನು ಗಾಜಿನ ಲೋಟೆಯನ್ನೆತ್ತಿ ಒಂಗಾಣತಟ್ಟೆಯ ನೀರಿನಿಂದ ಅರ್ಧರೂಪಾಯಿಯ ನಾಣ್ಯ ತೆಗೆದು ತೋರಿಸಿದನು. ಕಣ್ಣು ಭ್ರಮೆಪಟ್ಟಿತು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಭ್ರಮೆಪಡಿಸುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಲಧರನಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಮಂತ್ರಿ, ಆ ಗಾಜಿನ ಲೋಟೆ ಒಂಗಾಣತಟ್ಟೆ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಮೋಗಿ ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಯ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು, "ಪ್ರಭುಗಳೇ ಇದರಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಎಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿಗಳು ಕಾಣುತ್ತವೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ, "ರೂಪಾಯಿಗಳು ಎಲ್ಲಿವೆ? ಇದರಲ್ಲಿರುವುದು ಒಂದೇ ರೂಪಾಯಿ. ನನಗೆ ದೃಷ್ಟಿದೋಷವಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವಿರೇನು?" ಎಂದನು.

"ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು ಪ್ರಭೂ, ನಮ್ಮ ಹಲಧರ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಹಾಗೆಯೇ ಕೇಳಿದ. ನಾನೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹಾಗೇ ಹೇಳಿದೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ಭ್ರಮೆಪಟ್ಟುವೆಂದು ನಮ್ಮ ಹುಡುಗ ಹೇಳಿದ. ನಿಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿ ನನಗಿಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದುದೆಂದು ಒಬ್ಬ ನಿಮಗೆ ದಿಗ್ಗಮ ಮುಂತಾದ್ದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಇದರಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದೇ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಹಾಗೇ ಕೇಳಿದೆ. ಲೋಪಾದ ಕೆಳಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಏನಿ

ರುವುದೆಂದು ನೋಡೋಣವೇ ಈಗ?" ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ. ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತನು ತುಕ್ಕನೆ ಲೋಟೆಯನ್ನೆತ್ತಿದನು. ಒಂಗಾಣತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿವುದು ಒಂದೇ ಒಂದು ಅರ್ಧರೂಪಾಯಿ ನಾಣ್ಯ. ಅವನು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ, "ಏನಿದು? ನನಗೂ ಸಹ ಭ್ರಮೆ ತಗಲುತ್ತದೆಂದಾಯಿತ್ತು! ಹಾಗಾದರೆ ಒಂದುವೇಳೆ ನಾನು ನೋಡಿದ ಮತ್ಸ್ಯಕನ್ಯೆಯೂ ಭ್ರಮೆಯೋ ಏನು ಮಕ್ಕೋ!" ಎಂದು ಕಡೇಮಾತು ತನಗಿತಾನೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡಂತೆ ಗೊಣಗಿದನು.

"ಯಾಶಾಗಬಾರದು ಪ್ರಭೂ? ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ಸ್ಯಕನ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ನೆಂದಿರಷ್ಟೆ? ಅದರದೇ ಕಲ್ಪನೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವಾಗ ಮೀನು ಹಾರುವಾಗ ರೂಪದ ಭ್ರಮೆಯುಂಟಾಗಿದೆ ಅಂತ ಈಗ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಅಶ್ಚರ್ಯವಾದರೂ ನಿಜತಾನೆ? ಇನ್ನು ಕೊಳದ ನೀರನ್ನು ಖಾಲಿ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲವೇ ಪ್ರಭುಗಳೇ?" ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ.

ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿ ತಲೆಯನ್ನು ಅಡ್ಡಕ್ಕೆ ಅಡಿ ಸುತ್ತ, "ಬೇಡ, ಬೇಡ. ಕೊಳ ಪೊದಲಿನಂತೇ ಅಗಲಿ ಮೀನುಗೀನು ತಂದು ಹಾಕಿಸಿರಿ" ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಸಿಕೊಂಡು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಹಲಧರನನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದನು.

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೨೫
ಗೆರೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೭೯ ಮಾರ್ಚ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ

K. Salyanarayana Prasad

B. M. Chopra

- ★ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವಿರಬೇಕು. ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಿರಬೇಕು ಹೀಗಾಗಿ ಬರೆಯಬೇಕು.
- ★ ಹಸವು ೧೫ ರೊಳಗೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.
- ★ ನಮಗೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಹಾಗೆ ರೂಪಾ, ೨% ಒಹೂವಾನ.
- ★ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೂಜ್ಯಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು. ಎಳಾಸ ಚಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು - ೬೦೦೦೨.

ನವಂಬರ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ ಮೂಡಿ ಒಂದ ಕಲೆಗೆ ಯಾವುದಾದರೇನು ?

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ ಮೂಡಿ ಒಂದ ಕಲೆಗೆ ಮುಚ್ಚುಬಾರದೇನು ?

ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ಜಯಪ್ರಕಾಶ್,

ಸಿಂಡಿಕೇಟ್ ಬ್ಯಾಂಕ್, ಗೋಕುಲಪತಿ, ರಾಯಚೂರು

ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣಿ

೭

[ಜಿಂವ್ರಸಿಲಾನಗರದ ಮೇಲೆ ದಾಳಿಯೊಂದು ದುರ್ಮುಖಿರಾಯನ ಮೇಲೆ. ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣಿ ನು ಕುರಿತು ನಾಯಕನನ್ನು ಕರಡಿಮಾಡಿ ಕಿರಕುರಿವಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ, ದುರ್ಮುಖಿರಾಯ ತನ್ನ ಅಂಗರಕ್ಷಕನೊಂದಿಗೆ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟಿ ಓಡಿದನು. ಆಗ ಆಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ನಾಗಮಲ್ಲನೊಂದು ಕಳ್ಳನಾಯಕನ ಅವನನ್ನು ಉರುಳಿಸಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ಮರದ ಮೇಲೆ ಎಳೆಯತೊಡಗಿದನು. ಅವನ ಕುದುರೆ ಮುಂದೆ ಓಡಿತು.]

ಮೊದಲೇ ಹೆದರಿದ ದುರ್ಮುಖಿರಾಯನೂ, ಅಂಗರಕ್ಷಕನೂ ಇನ್ನಷ್ಟು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಆಯೋಮಯದಲ್ಲಿ ಬೀಳುವ ಘಟನೆ ಒಂದರ ಹಿಂದೊಂದಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ತನ್ನ ಕುದುರೆಯ ಮುಂದೆ ಭೀಕರವಾಗಿ ಅರಚುತ್ತಾ ಹಾರಿದ ಕಳ್ಳರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ದುರ್ಮುಖಿರಾಯನ ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ಕುದುರೆಯ ಕಡಿವಾಣವನ್ನು, ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಎಳೆಯುತ್ತ, "ಆಯ್ಯಯ್ಯಾ! ನೀವಾರೋ ನಾನರಿಯೆ! ನನ್ನ ಸೊಂಬಿನಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೈಯಲ್ಲೇನೂ

ಇಲ್ಲ. ನಿರಾಯುಧನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ನಿಮಗೇನೂ ಮಾಡಲಾರೆ. ನಂಬಿ. ನಂಬಿ!" ಎಂದು ನಡುಗುವ ಸ್ವರದಿಂದ ಕಿರಿಚಿದನು. ತನ್ನ ಒಡೆಯರ ಮರದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎಳೆಯಲ್ಪಡುವುದೂ ಅವನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಹೇಗಿರಬೇಡ ಅವನ ಅವಸ್ಥೆ!

ಕಳ್ಳನಾಯಕ ನಾಗಮಲ್ಲನು ಕಣ್ಣು ತಿರುಗಿ ನುತ್ಕ, ಎಡಗೈಯಿಂದ ಕುದುರೆಯ ಕಡಿವಾಣವನ್ನು ಎಳೆದು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬಿಟ್ಟು ಗತ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗರಕ್ಷಕನ ಕಂಠದ ಕಡೆಗೆ ಚಾಚಿ. "ಎಲೆಲೋ! ಏನು ಬೊಗಳುವೆ? ಸವ್ಯಂತ್ನ

* ಜಿಂದ ಮಾ ಮು *

ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿದೆ? ನಿನ್ನ ಹೊಂಟದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡರೂ ಹೆವರುವವರು ನಾವನ್ನಿ ಗೊತ್ತಾ? ಅಕೋ ನೋಡು ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ಕುದುರೇ ಮೇಲೆ ಓಡಿ, ಮರಕ್ಕೆ ಎಳೆಯಲ್ಪಟ್ಟನಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬ ಈಗ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ನೀನೂ ಹಾಗೆಯೇ ನೇತಾಡಬೇಕು ಈಗ ತದ್ಮಾರಾಗು!" ಎಂದು ನಕ್ಕನು.

"ಅದೇಕೆ? ಅದರಿಂದೇನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಬೇಡಿ, ಬಿಡಿಬಿಡಿ!" ಎಂದು ಕಿರಿಚಿದನು, ಅಂಗರಕ್ಷಕ "ಎಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯುತ್ತೆ, ನೀ ಎಬ್ಬುಕೋನು, ಅಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಹಿಂದೆ ಇನ್ನೂ ಯಾರಾದರೂ ನಿಮ್ಮವರು ಬರುತ್ತಾರೋ ಹೇಳಿಬಿಡು ನಾವೂ ಅದಕ್ಕಿಲ್ಲ ತಯಾರಾಗ ಬೇಕಲ್ಲ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ನಾಗಮಲ್ಲ.

ಅಂಗರಕ್ಷಕನಿಗೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿತು ತಮ್ಮ ಕಡೆಯ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೆಂದರೆ ಅವಾಯದಿಂದ ತಪ್ಪುಬಹುದೋ, ಅಥವಾ ಯಾರೂ

ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅವಾಯವಿಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಅವನು ಅರೋಚಿಸುತ್ತಿರಲು ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ದುರ್ಮುಖರಾಜನು ಕ್ರೋಧಾತ್ಮಕಧ್ವನಿಯಿಂದ, "ಏನಿದು ಅಬಲಾಸ! ನಾನು ಸಹಿಸಲಾರೆ! ಯಾರಿವರು? ಎಲ್ಲಿದ್ದೀಯೋ ಅಂಗರಕ್ಷಕಾ! ನಿನ್ನನ್ನೇನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ನೋಡು!" ಎಂದು ಕೂಗಿದನು ಆ ಕೂಗು ಅಂಗರಕ್ಷಕನನ್ನು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ನಡುಗಿಸಿತು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾಗಮಲ್ಲ ಕಳ್ಳ ಕತ್ತಿ ಝಳವಿ ಸುತ್ತಾ "ಒಹೋ! ನೀನು ಅವನ ಅಂಗರಕ್ಷಕ ನೀನು? ಹಾಗಾದರೆ ಅವನು ಸಾಮಾನ್ಯನಲ್ಲ. ಎಂಥ ಮೂಗಿ ಅಂಗರಕ್ಷಕ ನೀನು? ಕುದುರೆಯಿಂದಿಳಿದು ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳು" ಎಂದು ಅಂಗರಕ್ಷಕನನ್ನು ಕುದುರೆಯಿಂದ ಎಳೆದನು.

ಅಗ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಳ್ಳನು ದುರ್ಮುಖ ರಾಜನನ್ನು ಇನ್ನೂ ಮೇಲಕ್ಕೆಳೆಯಲು ಕಪ್ಪುಪಡು ತ್ತಿಯವನನ್ನು ನೋಡಿ ನಾಗಮಲ್ಲನು, "ರೋ! ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಡ ಹೆರಳ ಸಂಪತ್ತಿನ ಬೀಜಗಳೇ ಸಿಕ್ಕಿದಂತಿವೆ, ಅವನ ಪಟ್ಟಿದುಸ್ಮಗಳಿಗೆ ಫಾಸಿಯಾಗದಂತೆ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ನೆಲದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಇಳಿಸು ನೋಡುಮಾ" ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದನು.

ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿಯ ಕಳ್ಳನು ದುರ್ಮುಖರಾಜನನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ನೆಲದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿದನು ಆ ಕೂಡಲೇ ದುರ್ಮುಖನು ತನ್ನ ಸೊಜಟಕ್ಕೆ ಬಿಗಿದಿದ್ದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಲು ನೋಡಿದನು.

ಅಗ ನಾಗಮಲ್ಲನ ಸಹಚರನಾದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ದುರ್ಮುಖನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ಎನು ಮಾಡುವಿ? ಹೊಂಟದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಹಾಕಿ ಕೊಳ್ಳುವಿಯೋನು? ಅವಸರಪಡಬೇಡ ನೀನು ಯಾರೆಂದು ನಿಜವನ್ನು ಹೇಳದೇ ಹೋದರೆ ಆ ಕೆಲಸ

ನಾಶ ವಂಶಕ್ಕೆ ಬೆ ಮಮ್ಮನಿ ನಿನ್ನ ಕೈ ಕಟ್ಟಿ
ಕೊಂಡು" ಎಂದನು ಹೋರಿಸಿದ.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಮರದ ಮೇಲಿರ್ದ ಕಳ್ಳನೂ ಕೆಳಗೆ
ಬಂದನು. ನಾಗವಲ್ಲಿನು ದುರ್ಮುಖರಾಜನನ್ನು
ನಂಬಿಕೆಯಾಂತವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ. "ನಿನ್ನ ಬೆರೆ
ಬಾಳುವ ದುಸ್ತುಗಳು. ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಕತ್ತಿಯ ಒರೆ
ಮು ಕಾಡೆಳ್ಳಾ ನೀರಿದರೆ ಕುಂಬಾ ರಾಜನನ್ನು
ನಂತರಾಗುವ. ಈಗ ನೀನಾಗಿ ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿರುವ
ಧಾವತ್ತಿಲ್ಲಾ ಕೆಳಗಿಬ್ಬ ಆಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಅಂಗರಕ್ಷಕ
ನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಿ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ವರಹಗಳನ್ನು
ಕರಿಸಿದಿದು ಹೀಗೆ ಮಾಡದೇ ಹೋದರೆ ನಿನ್ನ
ವಾಗ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಕೆಲ ಅರ್ಧ ಕಾಗುವ
ಬೆಟ್ಟದ ಗುಹ್ಯಸ್ಥಿರನು ಹ. ರೊಳಗಿಹ ತೋಳ
ಗಳಿಹ ಅಹರವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮಗ್ಗುತ
ಅದುವರಗೂ ಕೂಲುವಂತಿಲ್ಲ ನೀನು" ಎಂದನು.

ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರಲು ತಾನು ದೊಡ್ಡ
ವಂಶ್ಯಗಳ ಮೇಯಲ್ ಬೆರ್ರೆಗೆದು ದುರ್ಮುಖರಾಜನ
ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ತಾನು ಇಂತಹ ದೇಶದ ರಾಜ
ನೆಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಈ ಬೋರನಾಯಕನು ತನ್ನ
ಕರೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿನ ಕಡಿದು ಇನ್ನಿಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ
ಬಹುಮಾನ ಸ ವಾದಿಗಳು. ತನ್ನ ಶತ್ರುನಾದ ಬಂದ
ಸಿಗಾ ನಗರದ ಈಕೆಳಗೆ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಕೊರೆಯುವುದು
ಅರರ ಬದಲಾಗಿ ತಾನೊಬ್ಬ ಧೂಕ ವತಗಳನೆಯ
ಹೇಳಿದರೆ' ಆ ತನ್ನ ಅಂಗರಕ್ಷಕನ ಮೂಲಕ ಹತ್ತು
ಸಾವಿರ ವರಹ ಕರಿಸಿದವೇಕಾಗುತ್ತದ್ದೆ' ಅಪ್ಪ
ರೊಳಗೆ ತಾನು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದ ಸಂಗತಿ ಹೋರಗಾಗಿ
ಬಲ್ಲೆರೆ ತನ್ನಗತಿ..'

ಹೀಗೆ ದುರ್ಮುಖ ರಾಜನು ದೋಚುತ್ತಿರಲು.
ಹೇಳಿದ ಮಾತಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡದೆ ಮೂಕಿ
ನಂತಿರನವನನ್ನು ನೋಡಿ ಮಗವಲ್ಲಿನು ಹಳ್ಳಿ
ಕಡಿಯುತ್ತ. "ಎಗದು ಬೊಡ್ಡ ಅರೋಟು" ನಮ್ಮ

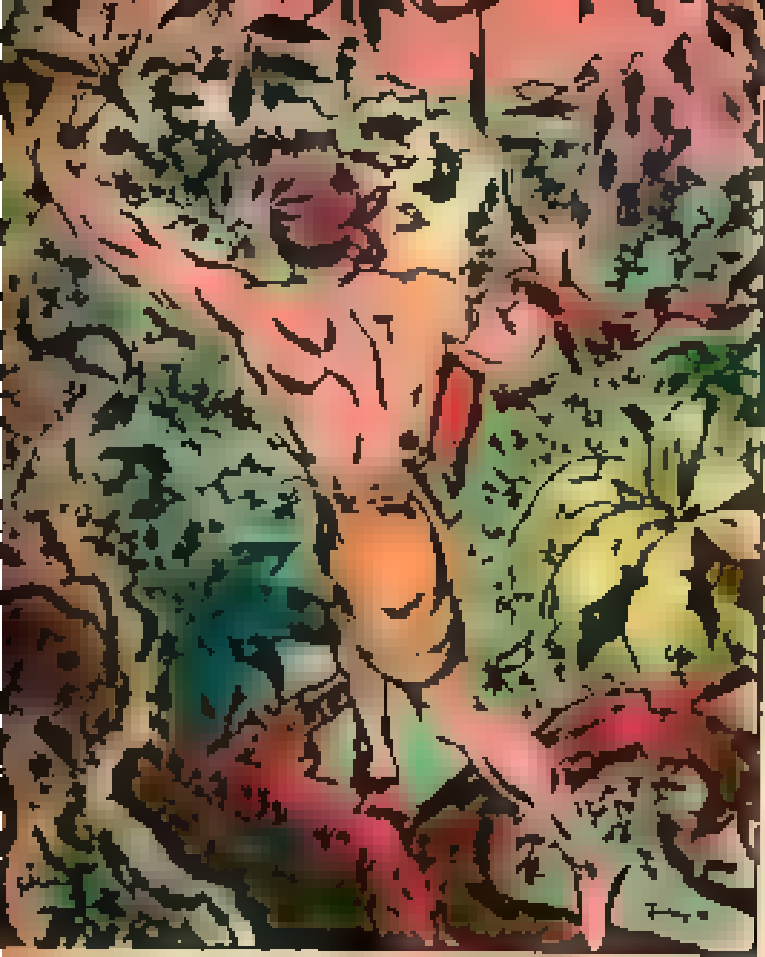
ಚಂದ್ರಮಾಮ

ಕೈಯಿಂದ ಹಾರಿ ಕೊಳ್ಳುವಂಥ ಜಾಲವೇನಾದರೂ
ಹೊರೆಯುತ್ತಿರುವೆಯಾ?" ಎನ್ನುತ್ತ ಕತ್ತಿಯನ್ನು
ಮೀರತ್ತಿದನು.

"ಜಾಲ ಹೂಸೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು
ಬಲ್ಲೆ.ಎಲ್ಲ ನೀನು ಕೇಳಿದ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ವರಹ
ಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಕರಿಸುವುದೆಂದು ಅರೋಟುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.
ನಾನೊಬ್ಬ ವತಗಾ ಹೇಳಿದ ದುಂಬಾದು ಕೆಟ್ಟ
ಉದಯಗಿರಿ ಪಟ್ಟಣದವನು. ಈಗಿಂತೂ ಸ್ವ
ಹತ್ತಿರ ಬಿಡ್ವಾಸು ಕೊಡು ಇಲ್ಲ." ಎಂದನು
ದುರ್ಮುಖ ರಾಜ.

ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನಾಗವಲ್ಲಿನು ಅಶ್ಚರ್ಯ
ಪಡುತ್ತ. "ಇಷ್ಟೊಂದು ಬೆರೆ ಬಾಳುವ ದುಸ್ತು
ಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಅಂಗರಕ್ಷಕನನ್ನು ಕೊಡು ಬಿಡಗಿಬ್ಬ
ಕೊಂಡು ಬಿಡ್ವಾಸು ಕೊಡು ಇಲ್ಲದೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ
ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವುದೇಂದರೇನು" ನಿನ್ನ ವತತನ್ನ
ಕೊಟ್ಟು ಮುಟ್ಟಿ ಸಂಬರಣನ್ನುವಿಯಾ' ಎಂದು

ಹೊಳೆ ಬರಿಯುತ್ತಿದ್ದು ತನ್ನ ಸುಖರೂಪಿಯಾಗಿ. ತುಂ. ಇವನು ಸಾರಾಸಂಪತ್ ಸತ್ಯವನ್ನು ಬಾಯಿಂದೊಪ್ಪುವ ಎಲ್ಲ ಇವನ ಸೋಲಿಬ ಕಟ್ಟನ್ನು ದಿಕ್ಕು ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಬಿಗಿಯಿರಿ. ಇವನನ್ನು ಯಾವ ಕೊಂಬೆಗೆ ನೇತಾಡಿಸಿ ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಕಾಣು ನೋಡಿ ಹೇಳು ತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ನಾಗಮ್ಹಾನು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಬಲವಾದ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರಲು ದೂರದಲ್ಲಿ ಆಗಿಯ ಘಂಟಾರವೂ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಕರಡಿ ಕಟು ನಾಯಕನ ಕೂಕ ಸ್ವರವೂ ಕೇಳಬಂದಿತು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ದುರ್ಮುಖ ರಾಜನೂ ಅಂಗ ರಕ್ಷಕನೂ ಮಹಾ ಭಯದಿಂದ ನಡುಗಲು ತೊಡಗಿ ದರು. ಅಂಗರಕ್ಷಕರು ಆ ಕಡೆಗೇ ನೋಡುತ್ತ. "ಮಹಾರಾಜರೇ! ಆ ಕಟು ಕರಡಿ ಬಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಬಿರ ಕಡೆ ಹೋದಿ ಹೋದಂತೆ. ಇತ್ತರೇ ಬರುತ್ತಾ ಇದೆಯಲ್ಲ. ಇನ್ನೇನು ಗತಿಯೋ ಮಹಾ

ವಚನಾಳಿ? ಅದೀಗ ಪಮ್ಮೇಳರನ್ನಾ ಕಚ್ಚಿ ಹಾಕಿ ಬಿಡುತ್ತದಲ್ಲಾ!" ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಕಳ್ಳರನಾಯಕನೂ ಮನೆಯೊ ಕೋರತೊಡಗಿತು. ಅವನು ಬಾಯ ತೆರೆದು ಕಾಣ್ಕ ಗಳನ್ನು ತಿಲಿಬಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಅಸಹಿಷ್ಣುತೆ ನೋಡಿ. "ಕೇಳಿದಿರಾ ಇವರ ಮಾತು? ಇವನು ತನ್ನ ಹೆಸರು ರುಪಾಯಿ ಕಟ್ಟಿ ಅನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಇವನನ್ನು ಮಹಾರಾಜಾ. ಪ್ರಭುಗಳೇ ಅನ್ನುತ್ತಾನೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಟುಕರಡಿಯಂತೆ! ಅದು ಕಾರಿವರಿ ರಾರಿ ತಪ್ಪಿತು ಎಂದುಕೊಡುತ್ತೇ" ಎಂದನು. "ಎಂದು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ. "ಏನು ಬೋಳಾಳು ಏರಿ" ಬುದ್ಧಿಗಿದ್ದಿ ನೆಟ್ಟಿಗಿದೆಯೇ? ಹುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಿ ಹೊಳೆ ನು. ಬುದ್ಧಿ ಕಡಿಸ ಬೇಕೆಂದಿರಬೇಕು" ಎಂದನು ಕಣ್ಣು ತಿರುಗಿಸುತ್ತ.

ದುರ್ಮುಖ ರಾಜನಿಗೆ ಎನ್ನೂ ಕೋರದೆ ಬಾಯಿ ಬಾಗಿಹೋಯಿತು ಮೂಳೆ ತುತ್ತ ಕೊಡುವುದೇ ಕೋರಲಿಲ್ಲ ಆಗ ಆಗುವ ಘಂಟಾರವೂ ಇನ್ನು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿತು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಕಟು ಕರಡಿಯ ಗರ್ಜನೆಯೂ ಹೊರಟಿತು. ಈಗ ನಾಗ ಮ್ಹಾನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆದರಿಸುತ್ತ ತನ್ನ ಸಹಚರಿಯೊಬ್ಬನನ್ನು ನೋಡಿ. "ಲೋ, ನೀನು ಮರಹತ್ತಿ ನೋಡು. ಒಂದೇಬಾರಿಗೆ ಆನೆಯ ಘಂಟಾರ ಮತ್ತೆ ಕರಡಿಯ ಕೂಗಿಸುವ ಮನುಷ್ಯನ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿ ಬರುವುದಾದರೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಇವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ನಿಜವೋ ಎಷ್ಟು ಸುಳ್ಳೋ ಬೇಗ ನೋಡಿ ಹೇಳು" ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ಕಳ್ಳರಲ್ಲೊಬ್ಬನು ಬೇಗಬೇಗನೆ ಮರವನ್ನು ಹತ್ತಿ ನೋಡಿದವನೇ ಕೆಲವು ದಳುಕುಮೊಮ್ಮೆ ಕೂಗಿ. "ನಾಗಮ್ಹಾನೇ! ಆ ರುಪಾಯಿ ಶಿಲ್ಕಿಗೂ ಅವನ ನೌಕರನೂ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ನಿಜ. ತುಂಬಾಗಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿರುವ ಅಳುಗು ದಿರಿಸಿ ಅನಿಯೋದಾ

ಬರುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಚಪಗೊಡಲಿ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡಿದ್ದ ಮನುಷ್ಯ ಕರಡಿಯೂ ಇದೆ. ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ! ಅಡ್ಡ ಬಂದ ಮರದ ಕೊಂಬೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಅವನ ಚಪ ಗೊಡಲಿಯ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಕಡ್ಡಿಗಳು ಮುರಿದು ಬೀಳುವ ಹಾಗೆ ಬೆಲ್ಲಾ ಬೆದರಾಗಿ ಬೀಳುತ್ತಿವೆ!" ಎಂದನು ನಡುಗುತ್ತ.

ನಾಗಮಲ್ಲನು ಭಯಾತ್ಮಯಗಳಿಂದ ದಿಕ್ಕು ಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ. ಈಗೀನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುವಾಗ, ದುರ್ಮುಖಿರಾಜನು ಅವನಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಯದಿಂದ ಅವನ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು, "ಈಗ ನಿಮಗೂ ನಮಗೂ ಗಂಡಾಂತರವೇ ಸರಿ! ನಾವಿಬ್ಬರಿಂದ ಬೇಗನೇ ಓಡದಿದ್ದರೆ ಕೊಲ್ಲುವೆ. ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ನೀನು ನಿನ್ನ ಜೀವವನ್ನೇ ಬಿಡುವೆಯೇನು? ಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣದಿಂದ ನಿವ ಗೊಂದು ರಾಜ್ಯವನ್ನೇ ತಿರುಗಿಕೊಟ್ಟೇನು!" ಎಂದನು ನಡುಗುತ್ತ.

ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಓಡಿ ಹೋಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತ, ಆದರೆ ಕಡಿವಾಣವನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಾಗಮಲ್ಲನೊಂದಿಗೆ, "ಅಯ್ಯಾ ಮಲ್ಲಾ! ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನೀನು ಮಹಾರಾಜರ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದೆಯೇವರೆ ಅವರು ನಿನಗೆ ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯ ವನ್ನೇ ಧಾರೆಯೆರೆದು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ವಾಯುವೇಗದಿಂದ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಸೈನ್ಯವನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಆಗದೇ ಮಹಾರಾಜರೇ? ಹೋಗಿ ಬರತಾ?" ಎಂದನು.

"ಆ ಕೆಲಸ ನಾನೇ ಮಾಡುವುದೊಳ್ಳಿಯದು. ಆದರೆ ಈಗ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮಾರ್ಗವೋ ದಿಕ್ಕೋ ಒಂದೂ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ!" ಎಂದು ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜನು ಕುದುರೆಯ ಕಡಿವಾಣವನ್ನು ತಾನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು.

ನಾಗಮಲ್ಲನು ತನ್ನ ಅನುಚರರನ್ನು ನೋಡಿ ಕಣ್ಣು ಹಾರಿಸಿ, ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜ ಮತ್ತು ಅಂಗ ರಕ್ಷಕರನ್ನು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ನಿಂತು ಕಣ್ಣು ತಿರುಗಿಸಿ ಹೆದರಿ ಸುತ್ತ. "ಇಬ್ಬರೂ ಓಡಲಿಕ್ಕೋ ನೋಡುವಿರಿ? ನಿಮಗೆ ಬುದ್ಧಿಗಿದ್ದಿ ಇದೆಯೋ ಅಥವಾ ಭಾರೀ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯ ಮೋಸಗಾರರೋ? ಅಲ್ಲಿ ನೀವೇ ಹೇಳುವ ಆ ಗಂಡಾಂತರಗಳು ಮೇಲೆ ಬಂದು ಬೀಳಲಿರುವಾಗ, ಎಲ್ಲಿಯೋ ಇರುವ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ತರುವುದೆಂದರೇನರ್ಥ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅರ್ಥವಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ಗೊತ್ತಾದರೆ ಸಾಲದೆ? ಮೊದಲು ಗಂಡಾಂತರದಿಂದ ವಾರಾಗಬೇಕು" ಎಂದ ಅಂಗರಕ್ಷಕ.

ನಾಗಮಲ್ಲನು ತನ್ನ ಅನುಚರರನ್ನು ನೋಡಿ, "ಈ ಭರೇ ಆಸಾಮಿಗಳನ್ನು ಹಗ್ಗದಿಂದ ಕಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಬೆಟ್ಟದ ಗುಹೆಯ ಕಡೆಗೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು

ನಡೆಯಿರಿ. ಆ ಕಟುಕರಡಿಗಿರದಿ ಆನೆಗೀನೆ ಎಲ್ಲಾ ಈ ಪ್ರಾಂತರಿಂದ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಇವರು ಯಾರು ಎನೆಂಬ ನಿಜವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಒಳ್ಳೆ ಗಿರಾಕಿ ಗಂಟು ಬಿತ್ತು ಇವತ್ತು !" ಎಂದನು.

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ನಾಗಮಲ್ಲನು ಹೊರಟನು. ಅವನ ಸಹಚರರು ದುರ್ಮುಖರಾಜನನ್ನೂ, ಅಂಗರಕ್ಷಕ ನನ್ನೂ ಹೆಗ್ಗದಿಂದ ಕಟ್ಟಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಸಾಗಿ ದರು. ಅವರಿಬ್ಬರ ಉರುಳಾಟ ಯಾವುದೂ ಆ ಕಳ್ಳರ ಮುಂದೆ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ.

ಅವರು ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಗುಹೆಯನ್ನು ಸಮೀ ಪಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕರಡಿಯಾದ ಕಟುಕನಾಯಕನು ಮರ ಗಳ ಗುಂಪಿನಿಂದ ಆನೆಯ ಮೇಲೇರಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದು ದುರ್ಮುಖರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಸಿಕ್ಕ ದೆಯೂ ದುಷ್ಟಾ ! ಇನ್ನು ನೀನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನಿಗರೇ ನನ್ನ ಆವಾಸದಲಿಗೆ ಬರಿ ಹಾಕಿದಿರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ಆನೆಯ

ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಧುಮುಕಿ, ಅವರನ್ನು ಓಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬರತೊಡಗಿದನು.

ನಾಗಮಲ್ಲನೇ ಮೊದಲಾದವರು ಹೆದರಿ ಓಡೋ ತುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಗುಬಗುಬನೆ ಮಗ್ಗಿದರು. ಕಟುಕರಡಿ ಆ ಗುಹೆಯನ್ನು ಸಮೀ ಪಿಸುವುದರೊಳಗೆ, ಕಳ್ಳರು ಗುಹೆಯ ಬಾಯಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಮೊಂಡು ಕಲ್ಲನ್ನು ಅಡ್ಡವಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು. ಅದರೂ ಗುಹೆಯೊಳಗಿದ್ದವರೆಲ್ಲ ಹೆದರಿ ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಕಟುಕರಡ್ಡಿಗಾರ ಗುಹೆಯ ಬಾಯಿಯ ಬಂಡೆ ಯನ್ನು ಕಾಲಿನಿಂದ ತುಳಿಯುತ್ತ, "ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತಿ ನಲ್ಲಿ ಗುಹೆಯೊಳಗಿನವರೆಲ್ಲ ಹೊರಗೆ ಬನ್ನಿ. ನನಗೆ ಬೇಕಾದ್ದು ದುರ್ಮುಖರಾಜನ ತಲೆ ಮಾತ್ರ. ಉಳಿದವರಿಗೆ ಯಾವ ಭಯವೂ ಇಲ್ಲ," ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಆ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾಗಮಲ್ಲನು ತನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ "ಛೇವ್ ಛೇವ್ ! ಇದು ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಆ ಪಿಶಾಚಿಯಂಥ ಕರಡಿಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಬೇಕಾದ್ದು ದುರ್ಮುಖರಾಜನ ತಲೆಯಂತೆ. ಯಾರು ಆ ದುರ್ಮುಖರಾಜ ? ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ? ತಲೆ ಬಾಲ ಕಿಳಿಯದ ಎಂಥ ಕಥೆಯಿದು ?" ಎಂದು ಹೇಳಿ ದುರ್ಮುಖರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ, "ದುರ್ಮುಖ ರಾಜನೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಉದಯಗಿರಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಆಳುವವನು ನಾನು ಆರಣ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಗರದ ವಿಚಿತ್ರನೋಡಲು ಹೋಗುವವನೇ ಅಲ್ಲ. ಆ ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿದವನೂ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನ ಆಳಿಕೆಯ ಪ್ರಜಾಪೀಡಕತನವನ್ನು ತುಂಬಾ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅವನ ಮೇಲೆ ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಏಕೆ ಇಷ್ಟು ಕೋಪವೋ ? ಒಂದು ಮೇಳಿ ನೀನೇ ಆ ದುರ್ಮುಖರಾಜ ಅಲ್ಲವಷ್ಟೆ ?" ಎಂದನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಾ.

“ಇದೊಳ್ಳೇ ವೇಚಾಟಮಯಿತಲ್ಲ. ನಾನು ದುರ್ಜಯಶೆಟ್ಟಿ. ಉದಯಗಿರಿ ನಗರದವನೆಂದು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನ. ಯಾವುದೋ ಪಿಶಾಚಾ ವೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಕರಡಿಮನುಷ್ಯನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಂಶಂಕೆವಹಿಸಿದೆ. ನಾವು ಕ್ಷೇಮವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ಪಾರಾಗುವ ಮಾರ್ಗವಿದ್ದರೆ ನೋಡವ್ವ. ನೀನು ಕೇಳಿದ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ವರಹ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು ತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಬೇಕಾದರೂ ಕೇಳೋ. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದ ದುರ್ಮುಖ ದೀನವಾಗಿ.

“ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜರು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಈವರೆಗೂ ತಪ್ಪಿದವರಲ್ಲ” ಎಂದನು ಅಂಗರಕ್ಷಕ. ಅವನು ಕೇಳಿ ದುರ್ಮುಖರಾಜನು ಕೋಪದಿಂದ, “ಛೇ ವೂರ್ವಿ! ನಿನಗೂ ಏನೋ ಪಿಶಾಚ ಹಿಡಿಯಿತೇನು? ಈ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕಕ್ಷಣದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಸುಮ್ಮನುಮ್ಮನೆ ನನ್ನನ್ನು ಮಹಾರಾಜಾ ಮಹಾರಾಜಾ ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲ? ಇನ್ನು ಹಾಗೆಂದರೆ ಬಹಿರಂಗ ಶಿರಚ್ಛೇದ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸು ತ್ತೇನೆ! ಎಚ್ಚರಿಕೆ!” ಎಂದನು.

ನಾಗಮಲ್ಲನಿಗೆ ಧಿಗ್ಗನಿಸಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಅಪು ಳರೊಂದಿಗೆ ಮೆಲ್ಲನೆಯಿಂದ, “ಎಲೋ! ನಾವು ಅದೃಷ್ಟದಿಂದಲೋ ದುರದೃಷ್ಟದಿಂದಲೋ ಉದಯ ಗಿರಿರಾಜ ದುರ್ಮುಖನನ್ನೇ ಹಿಡಿದ ಹಾಗಿದೆ. ರಾಜನ ಹೊರತು ಮತ್ತಾರಿಗಾದರೂ ಬಹಿರಂಗ ಶಿರಚ್ಛೇದ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡುವ ಹಕ್ಕು ಇರುವುದುಂಟೆ? ಈ ದುರ್ಜಯಶೆಟ್ಟಿ ಎಂಬವನು ಹೆದರಿ ಬಾಯಿ ಕಾರಿ ತಾನು ಯಾರೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರಬೇಕು” ಎಂದನು.

ದುರ್ಮುಖರಾಜನಿಗೆ ಈಗ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಭಯ ಹಿಡಿಯಿತು. ಒಳಗಿರುವ ಕಳ್ಳರು ತನ್ನನ್ನೇನು ಮಾಡುವರೋ ಎಂಬ ಭಯವೊಂದಿಗೆ, ಗುಹೆಯ ಬಾಯಿಯ ಕಲ್ಲನ್ನು ಒಡ್ಡು ಉರುಳಿಸಲು ನೋಡುವ

ಕರಡಿಯಾದ ಕಿರುಕನಾಯಕನ ಭಯ ಬೇರೆ ಸೇರಿ ಕೊಂಡಿತು. ಆ ಕಲ್ಲು ಯಾವ ಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಉರುಳಿತು!

ಅವನು ಏನೋ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡುವವನಂತೆ ಹೃದಯದಿಂದ ತನ್ನ ಅಂಗರಕ್ಷಕನನ್ನು ಮೊಣಕ್ಕೆ ಯಿಂದ ತಿವಿದು, ಬೋರನಾಯಕನನ್ನು ನೋಡಿ, “ನಾಗಮಲ್ಲಾ, ನನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ನೀನು ಏನೋ ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿಹಾಗಿದೆ. ನಾನು ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ದುರ್ಜಯಶೆಟ್ಟಿಯೇ. ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೋ. ಈ ಭಯಂಕರ ವಾದ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಹೊತ್ತಿನಿಂದ ನನ್ನ ನೌಕರನು ಬುದ್ಧಿ ಕೆಟ್ಟು ಹುಚ್ಚನ ಹಾಗೆ ಬೋಳು ತ್ತಿಲ್ಲಾನೆ. ಇವನನ್ನು ಯಾವುದೋ ದುಷ್ಟಗ್ರಹವು ಹಿಡಿದುಬಿಟ್ಟಿದೆ” ಎಂದನು.

“ಹೌದೋ ಮಹಾರಾಜರೇ. ನಿಮ್ಮ ಊಹೆ ನಿಜವೇ. ಅದೊಂದು ಹುಚ್ಚಗ್ರಹವೇ!” ಎಂದು ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ನರಳುವ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದನು. ನಾಗ ಮಲ್ಲನು ತಲೆಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು,

“ಆದೇನಾದರೂ ಈಗೇನಿಲ್ಲ. ನೀನು ರಾಜನಾದರೂ ಶೆಟ್ಟಿಯಾದರೂ ಈಗೇನೂ ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಆ ಭಯಂಕರವಾದ ಕರಡಿ ಗುಹೆಯ ಕಲ್ಲನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ಹಾಕಿ ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗಿ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ತಲೆಗಳನ್ನು ಚಪ ಗೊಡಲಿಯಾದ ಕಡಿದುಹಾಕುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಅನುಚರರನ್ನು ನೋಡಿ, “ಎಲೋ, ಹೇಗೂ ನಾವು ಸಾಯುವುದಂತೂ ನಿಜ. ನಾವೇ ಮುಂದಾಗಿ ಗುಹೆಯ ಕಲ್ಲನ್ನು ಆಚೆಗೆ ಉರುಳಿಸಿ, ಕತ್ತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಆ ಮನುಷ್ಯ ಕರಡೀ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೆ ಹೇಗಿದ್ದೀತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಕಳ್ಳರಿಬ್ಬರೂ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನುತ್ಪರ ಕೊಡುವುದ ರೋಗಿಗೆ ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ಮಾತು ತೂರಿಸುತ್ತ, “ನಾಗ ಮಲ್ಲಾ, ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯ ಕರಡಿಯಲ್ಲ. ಕಟುಕನಾಯಕ ಕರಡಿ! ಕರಡಿಕೆಂಗಣ್ಣು ಮಹಾ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದು! ಅದರ ಬಲವು ರಾಕ್ಷಸನ ಬಲವೇ. ನಾವು ಮಾಡಾಡದೆ ಈ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಇದ್ದು ಬಿಡುವುದೇ ಕ್ಷೇಮ” ಎಂದನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಕಟುಕ ಕರಡಿ ಗುಹೆಯ ಬಾಯಿಯ ಕಲ್ಲನ್ನು ಎರಡು ಕೈಗಳಿಗೂ ಹಿಡಿದು ಎತ್ತಿ, ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಬುಗ್ಗಿ ನೋಡುತ್ತ, “ಎಲವೋ ದುರ್ಮುಖ ರಾಜಾ, ನಿನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಕೀಗೆ ಚಾಚು, ಅದನ್ನು ಕಡಿದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನನ್ನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗು

ತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಮುಂಡಗಿಂದ ನನಗೆ ಬೇಡ.” ಎಂದಿತು. “ಓಹ್! ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಇದರ ಕೋಪವೆಲ್ಲಾ ದುರ್ಮುಖ ರಾಜನೊಬ್ಬನ ಮೇಲೆಯೇ ಎಂದಾಯಿತು. ನಮಗೇನೂ ಭಯವಿಲ್ಲ. ದುರ್ಜಯ ಶೆಟ್ಟಿಯನ್ನುವ ಇವನನ್ನೇ ದುರ್ಮುಖ ರಾಜನೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತದೆ. ಇವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಗುಹೆಯ ಹೊರಗೆ ರೂಡಿರಿ” ಎಂದು ಚೋರ ನಾಯಕನು ತನ್ನ ಅನುಚರರಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಕಳ್ಳರಿಬ್ಬರೂ ದುರ್ಮುಖ ರಾಜನ ತೋಳುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಗುಹೆಯ ಹೊರಗೆ ತಳ್ಳಲು ಹಣ ಗುತ್ತಿರಲು, ಅವನೂ ತುಳ್ಳಾಡಿಕೊಂಡು ಪ್ರತಿಭಟಿಸುತ್ತಿರಲು, ಆ ಗುಹೆಗೆ ತುಸು ದೂರದಿಂದ ಒಂದು ಗಡುಸುದನಿ ಹೊರಟಿತು: “ಎನಿದು ಗಲಭೆ? ಆಗಿ ನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಪಕ್ಕದ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಉಗ್ರದಂಡನೆಂಬ ಮಹಾ ರಾಕ್ಷಸನಿರುವ ಸಂಗತಿ ಮರೆತಿರೇನು?”

ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಕಟುಕಕರಡಿ, “ಎನು? ನೀನು ರಾಕ್ಷಸನೇ? ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಉಗ್ರದಂಡನೇ? ಬಾಬಾ! ಕರಡಿಕೆಂಗಣ್ಣು ಗುರುವಿನ ಮಂತ್ರದಂಡದ ಕತ್ತಿ ಪಡೆದ ಈ ಚಪಗೊಡಲಿ ನಿನ್ನ ಕಂಠವನ್ನೂ ಕಡಿಯಬಲ್ಲುದು” ಎನ್ನುತ್ತ ಆ ರಾಕ್ಷಸನ ಕಡಗೇ ಧಾವಿಸಿತು.

